

Danion Vasile

Tinerii și sexualitatea

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului Serafim,
Mitropolitul Germaniei și al Europei Centrale

Editura Lucman, 2006

© 2006 – pentru ediția de față
Editura LUCMAN

DANION VASILE – născut la 15 august 1974 în București. Desfășoară o intensă activitate apologetică (articole, cărți, conferințe și emisiuni radiofonice). Este doctorand în Patrologie la Facultatea de Teologie din Universitatea Aristotel, Tesalonic.

SCRIERI:

Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005), *Noi sfinți preoți de mir* (Editura Egumenița, 2005), *Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI* (Editura Egumenița, 2004), *Jurnalul convertirii. De la zeița morții la Împăratul Vieții* (Editura Reîntregirea, 2004), *Despre înfruntarea bolii* (Editura Sophia, 2004), *Mângâiere pentru bolnavi* (Editura Egumenița, 2004), *Despre înaintemergătorii Antihristului* (Editura Cartea Ortodoxă, 2004), *Taina iubirii* (Editura Reîntregirea, 2004), *Cartea nunții* (Editura Nemira, 2003 / Egumenița, 2004), *S.O.S. – Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului* (Editura Bunavestire, 2003), *S.O.S. – Despre reîncarnare și invazia extraterestră* (Editura Bunavestire, 2003), *Ne vorbesc părinți athoniți* (Editura Bunavestire, 2003), *Despre înfruntarea necazurilor* (Editura Sophia, 2002), *Cum să ne creștem copiii* (Editura Sophia, 2002), *Bucuria Crăciunului* (Editura Sfântul Nectarie, 2002), *Dărâmarea idolilor* (Editura Credința noastră, 2001)

În curs de apariție: *Limonariul pentru mireni*

Pentru corespondență: Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sector 1, București (Editura Lucman)

danionvasile@yahoo.com; www.danionvasile.ro

În loc de introducere: Elefteria

Suntem dornici de libertate. Suntem învățați să iubim libertatea încă din primii ani ai vieții. Chiar și din unele desene animate copiii învață deviza „Trăiește clipa”... Adolescenții sunt vrăjiți prin tot felul de reclame de ispita libertății. Deasupra fiecărui tânăr se vede, mare, umbra unei statui a Libertății.

„La ce mi-ar trebui Biserica? Să îmi fie sufocate aspirațiile, dorințele, planurile?” – m-ai putea întreba. Și eu ți-aș răspunde: Biserica îți oferă o șansă, te ajută să ai acele dorințe și aspirații pe care nu le vei regreta niciodată¹. „Și cu *Trăiește clipa* cum rămâne?”

Într-un moment de tristețe mă plimbam într-un parc, Herăstrău, trist și îngândurat că nimeni nu îmi era aproape. Am văzut la o terasă cum a început o melodie grecească, *Elefteria*², și toți de la mese au început să bată din palme, chiar și chelnerii mergeau în ritm de dans. Am văzut cum muzica i-a unit pe oameni, cum i-a făcut parcă o singură inimă.

E una dintre cele mai puternice amintiri din viața mea. Atunci m-am îndrăgostit pur și simplu de muzica grecească. Și nu doar de muzica sirtaki, ci chiar și unele prelucrări mai moderne. Știu că, deși această muzică îmi place, poate vătăma mintea prin lecția de viață pe care o predă la nivel subconștient: că viața e numai plăcere, numai distracție. Nu are rost să intru în detalii. Totuși, voi mai pomeni încă o situație în care acest gen de muzică m-a vrăjit: mă aflam în capitala Macedoniei – Skopje – și mi se făcuse foarte dor de soție și de copil (pe atunci aveam doar un copil). Ceilalți din grup mergeau să vadă locurile frumoase ale orașului, iar eu mă plimbam singur și îngândurat pe străzi. Simțeam că îmi plânge sufletul, chiar dacă ochii mei erau uscați. Și cum mergeam fără să văd pe unde merg, la un moment dat m-am simțit Ulysse trecând printre sirene: de la o terasă se auzea o muzică plăcută, care mi-a vrăjit inima. Mi-a alungat amărăciunea, m-a făcut să îmi dau seama că trebuie să fiu fericit că țin atât de mult la soție și la copil, mi-a dat aripi să mă ridic din singurătatea care încerca să îmi năruiască sufletul.

Ce legătură există între libertatea pe care o propun diferite genuri de muzică sau mișcări ale tinerilor și libertatea pe care o propovăduiește Hristos? Nici una. Și totuși de ce îmi place melodia *Elefteria*? Auzind-o, mă gândesc aproape de fiecare dată că viața mea în Hristos nu trebuie să fie o viață crispată, o viață fățarnică, o viață forțată. Hristos ne cheamă să fim noi înșine. Ne cheamă să ne luptăm cu păcatele, cu minciuna, cu răutatea. Ne cheamă să ne luptăm chiar și cu modul de viață propovăduit de *Elefteria*. Numai că, din pricina creștinilor crispați, a celor care nu poartă crucea cu fruntea sus, ci cu o falsă pocăință, această muzică îmi aduce mereu aminte că legătura mea cu frații în Hristos trebuie să fie mai puternică decât a oamenilor pe care i-am văzut aplaudând la terasa din parc. Că trebuie să fie mai puternică decât a arabilor cărora când ascultă *Salam Aleicum* le zvâcnește sângele în vine. Decât a tinerilor care se agită la fiecare concert rock sau house.

Nu recomand altora să asculte nici un fel de muzică care le-ar putea transmite mesaje sau ritmuri pătimașe. Dar nici nu cred că viața duhovnicească presupune numai ascultarea muzicii psaltice sau a celei clasice. E adevărat și faptul că, pe măsură ce oamenii sporesc în viața duhovnicească, muzica pe care o ascultă se schimbă. Însă procesul e uneori de durată. Totuși, stau și mă întreb uneori dacă la bătrânețe un șlagăr vechi precum *Woman in Love* o să îmi placă mai puțin. Mi-am dorit să mă căsătoresc cu o fată care să mă iubească din toate puterile, care să fie *woman in love* și la adânci bătrâneți. Chiar dacă melodia i-a încurajat pe mulți să descopere farmecul poveștilor de dragoste tip „căsătorie de probă”, pentru mine această melodie a însemnat și înseamnă altceva.

Dar nu despre muzică vreau să îți vorbesc acum, ci despre libertate. Despre cele două feluri de libertate.

¹ O cititoare: *Eu aș explica și ce înseamnă Biserica; eu, când eram cufundată în păcat și mă simțeam în largul meu în păcat, simțeam că sunt eu însămi. Dacă-mi pronunța cineva cuvântul „Biserică”, mi se făcea o lehamite... Confundam Biserica cu babele de la biserică și cu teoriile lor moralizatoare.*

² O cititoare: *Melodia este frumoasă, dar nu mi se pare specială. E clar că special a fost momentul în care ai ascultat-o tu prima oară. Altfel, ce să-ți zic... induce niște gânduri nu prea curate și are un mesaj pătimaș subtil... Așa e, nu zic ba. Special a fost într-adevăr momentul în care am ascultat-o prima oară.*

În Hristos simt cea mai deplină libertate: în Hristos simt că libertatea nu înseamnă singurătate, nu înseamnă că numai eu vreau, că numai eu fac, ci înseamnă și că accept să fiu iubit, că accept să mă scald în dragostea lui Dumnezeu, că accept să fiu înfrumusețat launtric de Dumnezeu, că accept să deschid ochii și să văd viața așa cum este de fapt: ca un dar de la Dumnezeu.

Mă simt oare mai sărac cu Hristos? Și nu îmi e teamă să mă întreb: sunt oare mai sărac avându-L pe Hristos? Nu, mă simt mai bogat, mai fericit, mai împlinit, mai liber...

Nu mi-ar ajunge o carte să scriu cât am cunoscut păcatul, în câte forme și în câte situații. Pe moment, păcatul mi-a dat o oarecare împlinire. O oarecare satisfacție și chiar o anumită liniște: gustarea din fructul oprit.

Dar Hristos a venit în inima mea și lucrurile s-au schimbat. A venit de multe ori, și L-am gonit (conștient sau nu) de multe ori. Dar El, ca un adevărat îndrăgostit, nu a conțenit să bată la ușa inimii mele încă și încă o dată.

Acum, când îți scriu, mă simt ca o mireasă înaintea nunții, care vorbește despre frumusețea și dragostea pe care i-o poartă mirele ei. Știu, această figură de stil s-a învechit. Numai că, atunci când trăiești o figură de stil, nu îți e teamă să o mărturisești. Știu că Hristos, pe Care Îl iubesc și Care mă iubește, așa cum îi iubește pe toți oamenii, nu mă va părăsi.

Dacă aș avea un shaker special, să pot pune în el puțină *libertate* adevărată, ți-aș da să guști un pahar. Cred că e cel mai puternic drog, deși puțini se bat pentru el și mai mulți se luptă pentru un pliculeț de marijuana.

E destul de greu să gustăm din această libertate. Pentru că lumea aceasta ne-a învățat să fim iubitori de sine, ne-a învățat să căutăm libertatea numai în gustarea fructului oprit. Dar libertatea poate fi căutată și în altă parte.

Cred că este foarte greu să descoperi această libertate în Hristos în momentul în care te-ai îndrăgostit de cineva³ și când dragostea nu stă sub acoperământul dumnezeiesc. Ce simplu este să cauți libertatea pătimasă și când de la o îmbrățișare se ajunge la un sărut, de la un sărut la o mână pe piept, iar apoi tricoul cade, cade și fusta. „Sună periculos, lasă fusta mai jos” se transformă în „«Sună periculos», dar trage-mi și fusta jos!” etc. E cel mai simplu mod de arătare a unui sentiment. Și, în același timp, e cel mai simplu mod de pervertire a unui sentiment⁴.

„Bun, dar această libertate în Hristos nu implică monotonie, plictiseală, nu implică distrugerea iubirii?”

Dimpotrivă. Această libertate în Hristos este cea care înfrumusețează relația dintre cei doi, o face proaspătă, senină și nu mai puțin palpitantă. Oricum, despre monotonie spun – din experiență – că apare chiar și în cazul în care doi tineri trăiesc în păcat. Înainte să devin creștin, când practicam Tantra yoga, am trăit cu o fostă prietenă momente superbe. La mare, la munte, într-o mulțime de locuri frumoase. Dar, în ceea ce privește viața sexuală, monotonia își spune cuvântul ei. După epuizarea pozițiilor „Kamikaze Kama Sutra”, pe care tinerii dornici de experiențe noi le caută prin toate revistele de specialitate, apare inevitabil monotonia. Tocmai de asta iubirile la această vârstă, sau chiar *căsătoriile de probă* – formele moderne de concubinaj –, nu țin mult. (Și ce, în familie nu apare rutina în viața sexuală? Ba da, uneori este. Numai că monotonia aceasta nu se gonește prin practicarea perversiunilor, ci prin dragostea pe care Dumnezeu o picură în inimile celor doi. Cei care trăiesc fără binecuvântarea nunții nu pot simți asta.)

Atunci când între doi tineri apare plictiseala, ei caută să rupă relația care îi lega, pentru a fi liberi pentru o nouă aventură. Când între soți apare plictiseala, ei se roagă la Dumnezeu să depășească această ispită. Și, chiar dacă lupta e grea, fiecare biruință înseamnă un plus de dragoste, de profunzime a sentimentelor.

În momentul în care vezi viața prin prisma credinței, începi să îți dai seama că de fapt nu Dumnezeu este Cel care îl împiedică pe om să fie liber, că El nu este dușmanul libertății noastre. Înțelegi că de fapt noi suntem dușmanii propriei noastre libertăți. Că El ne-a chemat la libertate, că El ne-a făcut ființe capabile să îmbrățișeze sau să respingă libertatea. În acel moment, marile staruri, marii cântăreți care trâmbițează libertatea sunt văzuți ca niște oameni înlănțuiți care fac apologia lanțurilor lor. Fanii lor sunt

---

³ Un cititor: *Și când este ușor?* Nu știu, dar știu că dragostea este una dintre țințele favorite ale diavolului. El vrea să o spurce în fel și chip și este foarte greu să te afli într-un război fără voia ta, fără să îți cunoști nici prietenii și nici dușmanii și fără să știi să te aperi. Pentru că simpla iubire dintre oameni, lipsită de ajutorul dumnezeiesc, e neputincioasă în fața asalturilor diavolești...

⁴ Un cititor: *Și totul se termină cu o dezamăgire profundă care-ți îmbolnăvește sufletul.*

niște admiratori fanatici ai lanțurilor și nu știu că de fapt lanțurile nu îi apără, ci le limitează libertatea de mișcare.

„Totuși, nu se poate spune că tinerii creștini duc o viață frumoasă...”

Asta o afirmă numai cei care nu duc o viață creștină. Trebuie să recunosc totuși că unii tineri creștini cad în extrema unei râvne exagerate și neagă orice manifestare specifică vârstei la care se află: sportul este rău, toată muzica este rea și toate filmele sunt rele. Mie o astfel de poziție mi se pare *ciudată* (asta nu înseamnă că așa trebuie să li se pară și altora...).

Despre sport, spun că este chiar necesar tinerilor, pentru a-și consuma energia altfel decât în discotecă. Viața la oraș este foarte diferită de viața la țară și organismul are nevoie de mișcare. Eu am practicat multe sporturi (înot, polo, patinaj artistic, tenis de câmp, baschet) și am cunoscut cât de binefăcător e sportul pentru organism. După o lungă pauză, patinez iarăși role și mă simt foarte bine mergând pe role în parc împreună cu soția și copiii.

„Și totuși, cum se împacă rolele cu viața în Hristos?”

Te-aș întreba și eu ce au scris Sfinții Părinți despre role, bicicletă, baschet și alte asemenea. Dar aș îndrepta discuția pe un fâgaș greșit. Important este ceea ce au scris Sfinții Părinți despre faptul că trupul nu trebuie neglijat. Era ridicol să scrii despre avantajele sportului într-o vreme în care tinerii își ajutau părinții la toate muncile câmpului și picau de pe picioare din cauza efortului depus. Dar, în zilele noastre, când o mulțime de tineri își tocesc fundul pe băncile facultăților sau la birouri, sportul trebuie privit cu mai puțină crispă⁵. (Nu vorbesc despre sporturile extreme, care pun în pericol viețile celor care le practică; aceștia Îl șantajează permanent pe Dumnezeu, despre Care consideră că trebuie să le poarte de grijă oricât de inconștienți ar fi.)

Dacă nu aș fi avut copii, nu aș mai fi mers acum pe role. Dar băiatul meu a mers o vreme la o grădiniță la care, din când în când, copiii erau scoși în parc cu rolele. Și mi s-a părut normal să ieșim și noi cu el în parc pe role.

Cât privește filmele, tot azi am primit și un film frumos de desene animate pe care abia aștept să îl revăd. Nu cu băiatul meu, o să îl văd și cu el, mai întâi vreau să îl văd cu soția. Nu sunt la măsura la care să nu mai văd filme⁶.

Hristos nu le cere tinerilor să renunțe dintr-o dată la toate manifestările sufletului lor. Le cere să renunțe doar la păcat. Îi pune să renunțe la desfrâu, la băutură, la sex, la minciună, la muzica care îi îndobitocește, la filmele care îi vatămă. Îi pune să renunțe la tot ce le murdărește sufletul. Dar, cerându-le să trăiască în lume ca și cum nu ar fi din lume, nu le cere să se transforme în niște roboți în care să nu încapă decât programele de rugăciune, mătăanii, pocăință, slujbe. Hristos îi călăuzește pe tineri spre cunoașterea adevăratei iubiri și a adevăratei libertăți. Cei care, din râvnă exagerată, renunță de exemplu la sport – deși organismul lor are nevoie de mișcare – riscă să devină formalști. (Nu zic că nu fac bine cei care reușesc să își consume energia fizică pe care o au prin mătăanii și închinăciuni. Eu însă, deși făceam și peste cinci sute de mătăanii pe zi în facultate – în perioadele când aveam canonul respectiv –, simțeam nevoia și de sport; așa că mai jucam câte un baschet. Am cunoscut însă și pe unii care negau sportul, dar nici mătăanii nu aveau stare să facă. Oricum, cei care fac mătăanii sau închinăciunile ca pe un sport riscă să transforme rugăciunea într-o formă de culturism.)

---

⁵ Un cititor: *Dar eu am văzut undeva că sportul era inclus într-o listă de păcate opritoare de la împărtășanie, pentru că ar avea la origine iubirea de sine....* Dacă sportul ar fi un păcat opritor de la împărtășanie, atunci duhovnicii ar trebui să recomande tuturor elevilor care vor să se împărtășească să nu meargă la ora de sport. Or, nici un duhovnic nu face asta. Deci, includerea sportului pe o listă de păcate e discutabilă... Înseamnă că avva Porfirie Bairaktaris, când mergea pe bicicleta medicinală, trebuia oprit de la împărtășanie... Da, dacă faci sport din iubire de sine, este păcat. Dar dacă faci ca să fii sănătos, nu e rău. E ciudat ca cineva să se tot roage pentru sănătate, ferindu-se să folosească o bicicletă medicinală sau alte exerciții de gimnastică (nu includ aici exercițiile yoga, care au implicații negative în plan spiritual). Pentru că tot veni vorba de îndreptare de spovedanie, cunosc creștini care fac alergie la astfel de texte tocmai pentru că unele conțin și inexactități - gen „am băut cafea”, băutul cafelei, fără să faci exces, evident, nefiind însă păcat; în multe mănăstiri și schituri athonite se bea cafea. Eu vreau să spun însă că aceste îndreptare de spovedanie, chiar cu toate *defectele* pe care le au, sunt de mare folos. Unii fac alergie la ele pentru simplul motiv că pot regăsi acolo anumite fapte pe care le fac ei înșiși, și pe care se rușinează să le spovedească. Faptul că și duhovnicii sunt răspunzători într-o anumită măsură pentru că nu ne pun mai multe întrebări la spovedanie nu ne absolvă de responsabilitate...

⁶ Am citit și eu studiile despre influența nocivă pe care o are asupra sufletului statul în fața televizorului, ca și despre dependența pe care o pot provoca filmele sau emisiunile de succes. Și eu cred că prin televizor diavolul lovește puternic în creștini. Dar cred însă că sunt și emisiuni și filme care ne pot fi de folos...

„Tu ești un om liber?”, m-ai putea întreba.

Sunt un om care merge pe calea dobândirii libertății. Calea e grea, cu popasuri, dar sigură. Sper să nu mă consideri prea bătrân pentru a avea dreptul de a-ți vorbi despre libertate. De ce să nu recunosc, faptul că am 30 de ani mă face să îmi impun o anumită maturizare. Dar, și asta vei vedea și tu peste ani de zile, dacă inima îți e plină de iubire, nu ai cum să te simți decât tânăr. Parcă aș scrie cu melancolia unui pensionar care și-a văzut nepoțelii, dar nu e așa. Sunt convins că nu sunt singurul om care se trezește dimineața și se simte pregătit să meargă la facultate pentru un curs sau pentru un examen. Acesta e de fapt unul dintre motivele pentru care îmi mulțumesc deseori soției mele: că nu mă lasă să ruginesc, că pot să mă simt aproape student. Nu mă simt așa când se năpustește asupra mea vreo ispită sau când trec prin cine știe ce necaz, ci în restul timpului, când apele sunt liniștite.

Ar mai fi de spus că, de cele mai multe ori, viața creștină li se propune ca alternativă doar tinerilor care se complac într-o viață de desfrâu - cu droguri sau cu muzică satanică. Nu toți tinerii se droghează, nu toți ascultă muzică satanică. Cred că viața creștină ar trebui prezentată drept alternativă și celorlalți tineri care – deși nu se droghează și nu sunt nici sataniști – cred că viața nu are alt rost decât trăirea unor experiențe – intelectuale, psihice, sau fizice – cât mai intense.

Libertatea în Hristos este o comoară care strălucește în lăuntru privitorului. Strălucește ca o făclie în suflet și îl umple de mângâiere. Mi-aș dori să vină vremea să îți pot vorbi mai mult despre această comoară lăuntrică. Deocamdată doar ți-am spus că există, că poate fi găsită.

Și poate că tu, asemeni oricărui căutător de comori, te vei duce să scormonești pământul pentru a o găsi. Nu știi cum e, nu știi cât de valoroasă e, dar știi că există. Și mai știi că sufletul tău, apăsător din atâtea părți, are nevoie de o asemenea comoară...

Miss Parohia

Am primit o scrisoare foarte scurtă: „De ce ați spus în conferința de săptămâna trecută că păcatul ne urățește? Dumneavoastră credeți că putem ști cât de sfânt este cineva numai după fața lui? Sunt atâția oameni care trăiesc în păcate – și mai ales sexuale – care sunt mult mai frumoși, nu observați asta? Hai să punem la un concurs de miss fetele din biserică și fetele din discotecă. Cine ar fi mai frumoase?”

Răspuns: Am spus că păcatul ne urățește pentru că așa este. Ar fi trebuit poate să aduc atunci mai multe argumente. La fiecare conferință mă apasă faptul că trebuie, pe de o parte, să răspund la cât mai multe dintre întrebări, dacă se poate chiar la toate, deci trebuie să fiu cât mai concis, iar pe de altă parte, pentru că multe din întrebările care mi se pun sunt atât de interesante încât cred că s-ar putea face conferințe care să pornească de la fiecare dintre acestea. Îmi cer scuze deci pentru faptul că nu sunt mai amplu în explicații⁷.

Nu putem nega legătura dintre suflet și trup. Ortodoxia nu neglijează trupul, ca ereticii gnostici, care considerau trupul o închisoare, după învățătura lui Platon. Este normal ca starea de boală să se reflecte pe chipurile noastre, sau starea de mânie sau de supărare, pe trupurile noastre. Există o sumedenie de îmbolnăviri a căror cauză principală este deprimarea psihică.

Ca să nu aduc foarte multe argumente, îți pun înainte o întâmplare zguduitoare:

„În părțile Teftoniei era un ostaș care, sculându-se într-o noapte din pat, de lângă femeia sa, s-a dus de a preacurvit cu alta. După aceea, întorcându-se la casa lui, dacă l-a văzut femeia sa, striga de frică și tremura. Strângându-se slugile la glasul stăpânei lor, cum l-au văzut s-au îngălbenit de frică și au fugit toți din casa aceea, strigând tare, fiindcă li se arăta fața preacurvarului ca a unui drac. Acestea văzând acela, a priceput că pentru fărădelegea lui i s-a schimbat fața în urâtă și înfricoșată. Deci a stins lumânările și s-a ascuns până ce s-a făcut ziuă. Și dimineața a ieșit, mergând să afle vreun duhovnic ca să se mărturisească. Iar pe drum boii și alte dobitoace întâlnite fugeau de el ca de un fulger; și se cutremurau nu numai dobitoacele, ci și oamenii. Când a ajuns la o biserică și l-a văzut un duhovnic, acela a închis ușa, blestemându-l, socotind că este o arătare drăcească. Iar ostașul se ruga de afară, cu lacrimi, zicând că nu este diavol, ci pentru păcatul său s-a făcut atât de înfricoșat și urât. Atunci, mărturisindu-se și luând de la duhovnic canon după cum se cădea, s-a întors fața lui la starea de mai înainte. În urmă și-a îndreptat sufletul său prin pocăință”⁸.

„Bine, m-ai putea întreba, acestui bărbat fața i s-a urâțit, dar sunt milioane de bărbați adulteri pe care desfrâul nu îi urățește deloc...”

Dumnezeu vrea în orice chip întoarcerea noastră... Bărbatul acela s-a pocăit pentru păcatul său. Dacă un altul ar fi trecut prin aceeași încercare, poate s-ar fi sinucis văzând că și preotul se speriască văzându-l... Dacă toți oamenii ar deveni hidoși imediat după ce ar păcătui, atunci s-ar feri să păcătuiască de groaza că imediat înfățișarea lor i-ar da în vileag. Dumnezeu le-ar sufoca deci libertatea, i-ar obliga oarecum să facă binele. Dar Dumnezeu vrea să fim virtuoși pentru a dobândi Împărăția, nu pentru alte motive îndoielnice... (El ar putea face ca fața fiecărui desfrânat să devină neagră, sau vânătă..., și totuși nu o face.)

Păcatul ne urățește, ne murdărește sufletul. Și de fiecare dată ne urățește și trupul, chiar dacă nu ne dăm seama.

„Cum vine asta?”

Simplu: poate ai văzut și tu filme în care se comit crime (dacă nu ai văzut, nu ai pierdut nimic, dimpotrivă). Cum arată fața criminalului atunci când se luptă cu victima sa? Dură, rece, chiar înspăimântătoare...

„Da, dar cel care desfrânează nu arată hidos, ca un criminal sau ca un violator...”

⁷ Pe această cale, îmi cer iertare tuturor celor care au considerat că nu am zăbovit mai mult la răspunsurile pe care le-am dat întrebărilor puse în conferințe.

⁸ *Mântuirea păcătoșilor*, Editura Bunavestire, Bacău, p. 97.

Orice păcătos, dacă nu ar păcătui, ar fi și mai frumos. Pentru că frumusețea sufletească i s-ar răsfrânge pe chip. Asta o vezi cel mai bine privind oamenii care intră la spovedanie. E adevărat că pentru unii spovedania e o formalitate, care nu îi schimbă. Asta pentru că vin să se spovedească fără să vrea să renunțe la păcat, sau fără să fie conștienți de păcatele lor. Dar pe toți cei care se spovedesc cu zdrobire de inimă spovedania îi face mai frumoși.

Cei mai frumoși bătrâni pe care i-am cunoscut au fost ori monahi, ori creștini cu viață sfântă. Pentru că frumusețea nu i-a părăsit, frumusețea lor nu se ofilește. Cine merge la părintele Justin Pârnu, la părintele Arsenie Papacioc sau la părintele Iulian Prodromitul poate vedea cum te înfrumusețează credința.

Iar modul în care te urâtește păcatul îl poți vedea cel mai simplu privind fotografiile unui om care de la o anumită vârstă a început să bea fără măsură. Încet-încet, înfățișarea lui se deformează. Același lucru se întâmplă și cu desfrânații, chiar dacă ritmul schimbărilor este de cele mai multe ori mai lent.

„Dar pe unii tineri începerea vieții sexuale îi face mai frumoși, îi scapă de obsesii etc...”

Da, așa e. Îi face să simtă că au intrat într-un univers minunat, cel al dragostei trupești. Nu vor trece însă multe luni sau mulți ani și păcatul îi va murdări la loc. Pe când, dacă ar fi mers pe calea înfrânării, ar fi învățat să scape de obsesii, și Dumnezeu, Care ar fi venit în inimile lor, i-ar fi făcut mult mai frumoși, dăruindu-le frumusețea care nu se scurge o dată cu viața...

Deci, ca să nu spun prea multe, orice păcat te urâtește sufletește. Iar trupește, cel puțin în măsura în care îți răpește seninătatea și frumusețea pe care ai fi avut-o dacă nu păcătuiai.

Asta nu înseamnă că putem judeca un om doar după înfățișarea lui. (Am văzut la televizor o lesbiană frumoasă. Imaginea ei m-a șocat. Cred însă că dacă ar fi dus o viață creștină ar fi fost și mai frumoasă...) Dacă am pune însă la un concurs de Miss fetele din biserică și cele din discotecă, ar câștiga poate cele din discotecă. Dar nu pentru că discoteca le-a făcut mai frumoase, ci pentru că frumusețea pe care le-a dăruit-o Dumnezeu nu a fost încă acoperită de zgura păcatului. Vor avea însă parte de osândă că nu s-au folosit cum trebuie de frumusețea lor. Oricum, au existat sfinte mai frumoase decât toate femeile din vremea lor – și Sfânta Ecaterina e un bun exemplu în acest sens. Există însă Ecaterine și în zilele noastre, pe care dacă le-ar descoperi revistele mondene le-ar pune pe prima pagină. Numai că aceste Ecaterine nu ies la suprafață, din smerenie...

Să te ajute bunul Dumnezeu să ai parte de frumusețea cea adevărată și chipul tău să poarte pecetea frumuseții adevărate.

Îți doresc toate cele bune,

Danion

*

O completare despre concursurile de Miss, adevărate fabrici producătoare de etaloane de frumusețe. Adresându-se unei mame, Sfântul Nicolae Velimirovici scria niște cuvinte extrem de actuale. „Îmi aduceți la cunoștință, cu prostească bucurie, că fiica dumneavoastră a fost aleasă Miss. Ca și cum ați aștepta să vă și feliciteze. Mie îmi e rușine și să scriu despre acest lucru, iar în loc de felicitări vă fac cunoscută profunda mea compătimire.

Nu știi de ce mai spuneți în scrisoare: «Pentru fiica mea, ca fată educată, lucrul acesta este foarte măgulitor». Căci, ce se poate spune despre educați și needucați în zilele noastre? Între numeroasele crize contemporane, criza educației este una dintre cele mai importante. Cine știe care poate fi numită cu mai mult temei educată: o damă de la oraș sau o ciobăniță sfioasă de la munte! În această privință nu se va ajunge la o înțelegere până ce nu ne vom întoarce la concepția despre educație a poporului: educat (în sârbă *obrazovan* – n.t.) este cine are obraz. Iar cine nu are obraz nu este educat, oriunde ar locui, orice poziție ar ocupa și orice grămadă de cunoștințe ar avea în cap. (...)

Concursurile moderne de Miss sunt un obicei al vechilor popoare latine. În fapt, este doar un comerț abil disimulat cu prostituate. Ați urmărit soarta multelor Miss din Europa? Ce trist! Căsnicii străinii, copii din flori – sărmanii copii! –, procese senzaționale între soți, sinucideri”⁹.

Da, acestea sunt roadele batjocoririi frumuseții lăsate de Dumnezeu. Acestor femei care s-au bucurat pentru o clipă, o zi sau un an că au fost Miss, după trecerea anilor au regretat enorm că nu au avut vieți mai frumoase. Dar pentru asta nu e de vină Dumnezeu...

⁹ Sfântul Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de azi*, Editura Sophia, 2002, pp. 226-227.

Nu pot să nu judec...

Întrebare de la un cititor: *M-am lăsat de păcatele sexuale de când am terminat facultatea, de 3 ani, însă de atunci m-a apucat judecata. Când îi aud pe prietenii mei cum comentează articolele din reviste trendy, despre cum să fii amantul perfect sau despre orgasmul total, îmi vine să fac scandal. Dar mă stăpânesc, ca să nu fiu penibil. Dar nu pot să nu judec, mai ales când se laudă cu perversiunile pe care le fac. Oare nu era mai bine să păcătuiesc, decât să fiu atât de fățarnic?*

Nu, nu e mai bine să păcătuiești, e mai bine însă să nu judeci. Hristos a spus doar *Nu judecați, ca să nu fiți judecați* (Matei 7, 1) nu a zis „dar mai bine să păcătuiești decât să judecați...”

Părintele Paisie Aghioritul¹⁰, un sfânt al vremurilor noastre, povestea o întâmplare din care orice creștin are de învățat:

„Am întrebat odată despre o fostă colegă de școală a mea și am aflat că apucase pe un drum greșit. Atunci am început să mă rog ca să o lumineze Dumnezeu să vină să-i vorbesc. Adunasem multe citate despre pocăință. Odată aceea a venit împreună cu alte două-trei femei. Apoi venea adesea cu fiul ei, aducând lumânări și untdelemn. Într-o zi cineva mi-a spus: «Părinte, aceasta se fățarnicește. Într-un fel se arată aici și altfel jos, unde desfrânează cu poliștii».

Următoarea dată când aceea a venit la mănăstire, am certat-o cu asprime, iar ea a plecat plângând. Peste puțin timp mi-am simțit tot trupul arzând de o puternică poftă trupească. Am mers și m-am rugat, dar nimic. Eram nedumerit de ce mi se întâmpla această ispită. M-am rugat din nou, dar fără nici un rezultat. Atunci am luat securea, mi-am pus piciorul stâng pe un lemn, am sprijinit tăișul securii de gambă și cu un ciocan am început să lovesc în secure. Am tăiat astfel șapte bucățele de carne. Nădăjduiam ca prin această durere să se împrușce înfierbântarea trupească, dar nimic. Mi s-a umplut gheata de sânge, dar războiul nu a cedat. Atunci m-am ridicat și, lăsând mănăstirea deschisă, m-am îndreptat spre pădure. «Mai bine să mă mănânce urșii», mi-am spus.

Mergând spre pădure, am căzut istovit pe marginea cărării. Mă tot gândeam de ce mi-a venit această ispită și încercam să găsesc o explicație, să-i aflu pricina. Atunci mi-a venit deodată în minte femeia pe care o certasem... M-am pocăit pentru că am muștrat-o așa de aspru, am cerut iertare de la Dumnezeu și îndată m-am simțit ca și cum aș fi ieșit dintr-o baie răcoroasă. Înfierbântarea trupească îmi dispăruse cu totul».

Apoi Starețul a adăugat: «Atunci când simțim poftă trupească, nu este de vină totdeauna trupul. Ci se poate ca războiul trupesc să provină și din gândurile de judecată și mândrie. Mai întâi trebuie să găsim pricina ispitei și apoi să acționăm în modul potrivit. Nu să începem îndată posturile, priveghele etc.»¹¹.

Înainte de a vorbi despre judecarea aproapelui, o să fac câteva paranteze: când a aflat că fosta sa colegă a luat-o pe calea pierzării, părintele a început să se roage pentru ea. Așa trebuie să facem și noi atunci când aflăm că prietenii, colegii, rudele sau alți cunoscuți de-ai noștri au luat-o pe căi greșite. Ba chiar, auzind că alți oameni au fost biruiți de păcat, putem să ne rugăm și pentru aceia. (Când președintele Clinton a avut celebra aventură cu Monica în Biroul Oval, și unii creștini s-au apucat să îl clevească. Nu știi însă câți s-au rugat pentru ca el să părăsească păcatul și să vină la lumina lui Hristos, cunoscându-L în Biserica Sa, Biserica Ortodoxă¹². Nu trebuie să stăm acum toată seara să ne rugăm pentru actori, oameni politici, sportivi, fotomodele, dar atunci când am judecat pe cineva putem să alungăm gândul de judecată prin rugăciune pentru cel căzut.)

¹⁰ Mulți cititori au aflat de Cuviosul athonit din cartea lui Dionysios Farasiotis *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie*, apărută la Editura Egumenița în 2005. Toți cei care se simt fascinați de spiritualitatea indiană, de yoga sau de credința în reîncarnare se pot regăsi în frământările tânărului Dionysios. Dar pot găsi și lumina la care a ajuns acesta când, după ce i-a cunoscut „la ei acasă” pe marii guru, și-a dat seama că adevărul e numai Hristos, Cel pe care L-a propovăduit prin viața, prin virtuțile și prin minunile sale Avva Paisie. Țineți minte această carte și recomandați-o tuturor celor care au nevoie de ea...

¹¹ Ieromonahul Isaac, *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, Editura Evanghelismos, 2005, pp. 123-125. Editura aceasta a tipărit și seria de sfaturi duhovnicești și epistolele Cuviosului Paisie, cărți de mare folos duhovnicesc.

¹² Un cititor: *Clinton nefiind ortodox, e foarte mică probabilitatea ca el să vină în Biserica Ortodoxă.*

Cât privește faptul că părintele a muștrat-o pe păcătoasă până ce femeia a plecat plângând, nu trebuie să însemne pentru tine că preoții ar trebui să treacă cu vederea păcatele creștinilor. Nu, ei trebuie să îi muștre pentru păcatele lor, dar nu pentru a-i face să se îndepărteze de Biserică, ci pentru a-i chema la pocăință. Și nu trebuie să se scârbească de căderile lor, ci, ca niște doctori iscusiți, trebuie să le dea cu dragoste leacul cuvenit. Da, sfinții i-au muștrat pe păcătoși pentru păcatele lor, tot așa cum prorocii Vechiului Testament muștrau poporul ales. Dar sfinții nu i-au muștrat scârbindu-se de păcătoși, ci i-au muștrat dorindu-și întoarcerea acestora.

Cât privește faptul că părintele și-a tăiat bucățele de carne din picior, putem oare considera că aceasta e o soluție pentru scăparea de ispită? Scrie oare în Sfânta Scriptură sau la Sfinții Părinți: „când omul e ispitit de curvie, să își taie trupul”? Nu, nu scrie așa. A existat o grupare, a flagelanților, care se tot băteau crezând că așa vor scăpa de ispitele trupești. Dar calea ortodoxă nu e calea uciderii trupului, ci a uciderii patimilor. De altfel, vedem că tratamentul pe care și l-a aplicat părintele nu i-a ușurat ispita. (E însă de apreciat râvna sa pentru a rezista ispitei - prefera să moară mâncat de urși decât să își satisfacă pofta desfrâului...).

Trebuie să ținem minte sfatul părintelui Paisie: „Atunci când simțim poftă trupească, nu este de vină totdeauna trupul. Ci se poate ca războiul trupesc să provină și din gândurile de judecată și mândrie. Mai întâi trebuie să găsim pricina ispitei și apoi să acționăm în modul potrivit. Nu să începem îndată posturile, privegheerile etc...”.

Oricum, de cele mai multe ori, din pricina nepriceperii noastre duhovnicești nu suntem în stare să ne dăm seama care este pricina ispitei și ne dăm explicații greșite. Dar duhovnicii noștri (și uneori chiar și unii frați mai sporiți în credință) ne pot pune degetul pe rană...

Vroiam să îți scriu despre judecarea aproapelui, dar până la urmă cred că ar fi de ajuns să stai și să cugeți singur. Vrei să ai parte de ispite mari, cum a avut părintele Paisie? Atunci stai și judecă-ți aproapele. Dar șansele de a birui ispitele care vor veni asupra ta vor fi foarte mici... Eu însă îndrăznesc să te sfătuiesc să lași judecata. Căci am cules și eu fructele amare ale judecării aproapelui. Și încă le mai culeg. Și nu sunt deloc bune la gust...

Dragoste la... primul e-mail

„Am o relație de un an și jumătate cu un bărbat, dar doar pe Internet, și am mai vorbit de câteva ori la telefon. Ținem foarte mult unul la altul, iar acum câteva luni chiar ne-am spus «te iubesc» și am făcut sex la telefon. Nu ne-am văzut însă niciodată și el mă tot invită la el, în Germania. Tocmai am divorțat de soțul meu care bea foarte mult și am hotărât să plec la prietenul meu la Berlin. În relația pe care o avem acum suntem foarte intimi, dar acolo mi-e teamă că nu voi ști cum să mă port. Când credeți că ar fi bine să facem dragoste cu adevărat? (Daniela M., 31 de ani, București)

R: Sincer, instinctul îmi spune să te sfătuiesc să fii mai precaută. Nu ar fi rău să aduci relația în spațiul și timpul real și mai ales în spațiul și timpul tău. De ce nu îl inviți mai întâi într-o vacanță în România, și astfel îl vei cunoaște și personal, vei putea vedea exact dacă este chiar cum te-ai așteptat sau ai fost o victimă a relațiilor din cyberspațiu. O relație virtuală poate fi chiar perfectă, dar nu este reală decât atunci când simți, auzi, miroși, atingi etc. Pe de altă parte, trebuie să fii sigură că nu ești influențată de căsnicia dezastruoasă cu soțul tău. Poate că această relație pe Net ți se pare comodă, misterioasă, chiar o metodă de apărare (teama de a nu fi dezamăgită de un bărbat real). În sfârșit, te las pe tine să te gândești la toate astea și sper să iei cea mai bună decizie. (Bianca) ”¹³

Am reprodus scrisoarea de mai sus și răspunsul primit la rubrica *Curier sentimental* tocmai pentru că dacă aș fi început cu niște rânduri în care mi-aș fi manifestat reținerea față de relațiile făcute prin internet aș fi fost poate considerat depășit de realizările tehnicii. Iată însă că și Bianca – o persoană care după cum răspunde la scrisori nu pare să aibă treabă cu Biserica – recomandă prudență în astfel de relații.

E la modă îndrăgosteala după câteva schimburi de e-mail-uri. Trimiți câteva poze și, gata, l-ai convins că ești frumoasa pe care o aștepta. Îți trimite câteva poze și, gata, crezi că e chiar Făt Frumos.

Nu cred că vei avea norocul ca de fapt Făt Frumos să fie mai frumos decât în poza pe care ți-a trimis-o. Asta se întâmplă numai în filme. Și nu cred nici că e de ajuns să vezi o poză și să citești câteva rânduri pentru a-ți dăruia inima... Terminând de scris ultima frază, mi-am dat seama că nu e obiectivă. Știu și eu că dacă cineva scrie o scrisoare sensibilă te poate cuceri imediat... Numai că multe dintre persoanele care se îndrăgostesc prin internet se lasă seduse de scrisori banale, de declarații de dragoste copiate din telenovele stupide.

Dar față de această cunoaștere superficială a celuilalt țin să îmi manifest rezervele. Da, dacă ar scrie într-un mod aparte, dacă într-adevăr ar gândi altfel decât tipii pe care îi ai lângă tine și după care nu te dai în vânt, nimic de zis.

Ai însă grijă că e ușor să iubești de la distanță... După ce îl vei cunoaște mai bine, s-ar putea să te dezamăgească. Și totuși, datorită săptămânilor petrecute „lângă” el, mai exact în fața calculatorului (sau a hârtiei de scris), vei fi mai dispusă să renunți la exigențele tale.

Întâlnindu-l, îți vei imagina poate că anumite faze romantice – ca să nu zic erotice – vă vor ajuta să vă depășiți timiditatea. Veți fi tentați să depășiți bariera provocată de faptul că celălalt este altfel decât vă așteptat. Numai că așa nu veți rezolva nimic...

Am vorbit cu mai mulți tineri care au apelat la internet pentru a-și cunoaște *jumătățile*. Cei mai mulți au făcut-o din plictiseală, sau din tristețea că nu sunt băgați în seamă. Și (cu o singură excepție) au avut parte numai de dezamăgiri.

„Și totuși, cum să îmi găsesc perechea?”

Despre asta am scris mult, am scris o carte întreagă, *Cartea nunții*¹⁴. Nu pot să îți rezum totul într-o frază. Sunt convins însă că găsirea perechii depinde foarte mult de modul în care o cauți. Un singur sfat îți dau, un sfat pe care l-am urmat la rândul meu: cu cât te rogi mai mult pentru asta – dorindu-ți o familie care să crească sub acoperământul lui Dumnezeu –, cu atât mai mari vor fi șansele de a o avea. Oricum, nu cred că e de ajuns numai rugăciunea, cred că trebuie o pregătire serioasă: suntem poate mândri, și în familie e nevoie de multă răbdare; suntem poate leneși, și în familie e nevoie de putere de muncă;

¹³ *Evenimentul Zilei - Magazin*, nr. 21 / 5 iulie 2005, p. 12.

¹⁴ Editura Nemira, 2003 / Editura Egumenița, 2004 (în curs de reeditare la Editura Lucman).

suntem... Of, dar lista e lungă. Esențial e că dragostea îți va da puterea să faci și lucrurile de care nu aveai stare mai înainte...

Ține minte: cu cât îți pierzi mai multe ore pe internet, dând anunțuri că ești *disponibilă*, cu atât șansele de a avea o familie fericită se micșorează. Cresc în schimb șansele de a avea parte de dezamăgiri...

Aproape de sinucidere

Întrebare: „Prietenul meu m-a părăsit pentru o altă iubită, deși i-am făcut toate poftetele. Și eram fecioară când m-a cunoscut. Am încercat să mă sinucid de două ori, dar nu am reușit. Simțeam că așa mă voi răzbuna pe el. Mă gândesc iar la sinucidere, că viața mea nu are sens fără el, dar am auzit că toți sinucigașii merg în iad. Așa e?”

Înainte de a-ți răspunde fac o paranteză: cu vreme în urmă am primit un telefon de la un tânăr pe care nu îl cunoșteam și care după lungi eforturi a reușit să facă rost de numărul meu. M-a sunat într-o seară, și am avut cu el cea mai tristă discuție din viața mea. Mi-a spus.

„Am o boală foarte gravă, pe care am suportat-o ani de zile. Acum nu mai suport. Vă rog spuneți-mi ce rugăciune să zic ca să mă ia Dumnezeu, că dacă nu mă ia El mă sinucid. Sunt hotărât să mă sinucid. Nu vreau să vă fie milă de mine, dar nu știți cât am răbdat anii ăștia. Gata, sacul răbdării mele a ajuns la fund. Îmi spuneți ce rugăciune să fac sau mă sinucid?”

Deși am stat mai mult de vorbă cu el, nu am reușit să îl fac să înțeleagă că nu el este stăpânul vieții sale, ci Dumnezeu. Credea în Dumnezeu, dar era decis să se sinucidă, și poate între timp a și făcut-o¹⁵. Pentru că rugăciunea nu este un act de vrăjitorie, să te rogi și să mori imediat. Rugăciunea înseamnă în primul rând primirea voii lui Dumnezeu, e cererea de a primi tărie să faci voia dumnezeiască, oricâte ispite ar apărea în fața ta. Discuția cu acel tânăr m-a șocat foarte tare. Și îmi doream să reușesc cât de puțin să îl conving pe tânăr să renunțe la hotărârea sa. Sunt momente în care viața unor oameni depinde de un singur cuvânt bun... Totuși, mi-am dat seama că șansele ca acest cuvânt bun să fie primit sunt foarte mici – și asta pentru că mintea celui care vrea să se sinucidă nu mai e limpede, ci e întunecată de diavol. E bine deci ca oamenii să înțeleagă din timp gravitatea sinuciderii, și să nu mai aibă inițiative sinucigașe. Sinucigașii merg în iad nu pentru că Dumnezeu e rău și vrea să îi trimită acolo, ci pentru că ei înșiși au preferat voia lor și nu voia lui Dumnezeu. Și, pentru că mințile lor s-au supus înșelării diavolești – pentru că altfel nu s-ar fi sinucis –, se duc în iad...

Ar fi fost bine ca rândurile care urmează să le fi citit cu vreme în urmă, în liniște. Poate că dacă ai fi înțeles din timp ce este sinuciderea nu ai mai fi avut astfel de tentative. Oricum, mila lui Dumnezeu te-a ținut, nu întâmplarea. De obicei, cei care ratează o tentativă de sinucidere sunt și mai sperați, și mai nervoși, și mai închiși în sine. Dar sunt câțiva care își dau seama că Dumnezeu a fost cel care le-a purtat de grijă, chiar dacă ei vroiau să își ia viața. (Bine, unii s-au gândit că, dacă Dumnezeu vrea ca ei să rămână în viață, încercarea lor va eșua. Dar încercarea a reușit, tocmai pentru că prin pariul pe care l-au făcut au cerut ajutorul diavolului, și nu al lui Dumnezeu).

Când te gândești la sinucidere, gândește-te că durerile și suferințele din lumea asta sunt de mii de ori mai mici decât cele de dincolo. Și sinucigașii merg în iad; nu li se face slujbă de înmormântare, pentru că ei s-au lepădat de Dumnezeu prin fapta lor, și au murit ca niște necredincioși.

Sinuciderea înseamnă durere, durere, durere. O durere mult mai groaznică decât îți poți închipui. Nu poți să te sinucizi ca să scapi de durere... Dacă ai ști ce chinuri îi așteaptă în iad pe sinucigași, nu ai mai vrea să te sinucizi.

Să știi că nu sunt moralist. Nu vreau să fac pe deșteptul cu tine, mai ales că după ce m-am apropiat de Biserică am avut și eu gânduri de sinucidere. Așa că știu cum e presiunea care nu te lasă să dormi... S-ar putea să râzi, pe mine cel mai tare mă apăsa răutatea celor din jurul meu, lipsa de dragoste. Simțeam, la propriu, că mă sufoc într-o lume în care fiecare își vede numai de problemele lui, de viața lui, și că nimeni nu are chef să se uite în jur, în afara păcătoșilor care își caută parteneri de destrăbălare.

Da, mă durea foarte tare chiar și lipsa de dragoste a unora dintre creștinii care mergeau deseori la biserică, își făceau canonul de rugăciune în fiecare zi, se spovedeau și se împărtășeau des, dar totul era formal. Îmi era groază, pur și simplu groază, că pot deveni și eu un astfel de om cu inima rece...

---

¹⁵ Tânărul m-a sunat iarăși, în timp ce făceam corectura acestui text. Deși ispita nu l-a părăsit, nici nu l-a biruit. Mă rog ca Dumnezeu să îi dea puterea să reziste până la capăt.

Când gândurile rele nu îmi dădeau pace, mă rugam cu disperare: „Doamne, izbăvește-mă de gândul sinuciderii, că nu mai rezist...” Și gândurile se înteteau, și iar mă rugam, și iar se înteteau, și iar mă rugam, și tot așa până mă lăsau în pace, și mintea mea se liniștea. Cel mai mare sprijin l-am primit, și în această privință, de la preotul duhovnic. Îmi era rușine să îi spovedesc astfel de gânduri, mai rușine chiar decât de gândurile de desfrâu. Dar știam că, dacă nu le spovedesc, se pot transforma în fapte...

Tu vrei să te sinucizi că te-a părăsit prietenul... Și ce rezolvi dacă te sinucizi? Vrei să te răzbuni... Dar așa te răzbuni tot pe tine, nu pe el. El se va bucura că a scăpat de o prietenă nebună, și se va distra în continuare cu noua iubită¹⁶. Răzbunarea, oricare ar fi ea, nu ajută la nimic...

Mai bine gândește-te cum poți depăși acest impas...

Poate nu vezi nici o soluție, poate ți se pare că totul în fața ta e negru... Nu deznădăjdui. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să te ridici din groapa întristării. Există o șansă și pentru tine, chiar dacă acum nu o vezi. Dar rabdă, și, pentru rugăciunile tale, Dumnezeu te va ajuta să o vezi.

Oricum, să știi și că mulți oameni disperați, deznădăjduiți, într-un moment de luciditate și-au dat seama că soluția cea bună era foarte aproape de ei, numai că nu o văzuseră până atunci, fiind prea frământați sau nervoși...

Da, ai fost fecioară și nu mai ești, ai avut un iubit și nu îl mai ai. S-a terminat viața? Nu. Ai îmbătrânit, ai făcut reumatism, ți-au căzut toți dinții, ți-a albit părul și nu o să îți poți găsi alt prieten? Bineînțeles că poți. Viața merge înainte. Nu dispera. Cere ajutorul lui Dumnezeu, spovedește-te și începe o viață nouă.

Trebuie să înțelegi că viața fără Dumnezeu e o viață tristă, un fel de sinucidere lentă a tot ce e frumos în tine. Cu fostul tău prieten ai avut parte de o viață de plăcere, o viață de păcat, care s-a terminat urât. Sfârșitul păcatului e durerea, nu uita asta. Sfârșitul a fost pur și simplu efectul firesc pentru care cauza era păcatul vostru. Nu te uita că alte prietene ale tale trăiesc ani de zile în păcat, și nu li se întâmplă nimic. Dacă nu se pocăiesc, mai devreme sau mai târziu, păcatul lor va naște suferință. O suferință pe măsură...

Deci, ai curajul și mergi înainte. Dumnezeu te va ajuta. Viața e frumoasă. „La vita e bella”, cum zice și titlul unuia din filmele mele preferate (cel făcut de Roberto Benigni, poate l-ai văzut și tu).

Da, viața e frumoasă...

„Și dacă totuși nu e frumoasă, ci e crudă, rea, nemiloasă?...”

Atunci e important să înțelegi că viața poate fi frumoasă. Da, rănilor se pot vindeca, durerea poate trece. Totul e să știi pe ce drum să o alegi...

---

¹⁶ Un cititor: *Nu cred că asta ai vrut să spui în fraza anterioară. Ceea ce ai vrut să subliniezi, cred eu, este că prin sinucidere ea își va pierde sufletul, aici e marea pierdere, nu? Nu că prietenul ei tot nu îi va da atenție și va rămâne să se distreze cu cealaltă. Cumva, fraza asta estompează efectul celei dinainte.*

Fecioarele neînțelepte de astăzi...

Întrebare: *Cum să înțeleg pilda fecioarelor neînțelepte? De unde să știu dacă eu sunt fecioară înțeleaptă sau nu?*

Răspuns: În primul rând, e bine că îți pui o astfel de întrebare. Feciorii și fecioarele care se consideră ca făcând parte în mod automat din ceata „înțelepților” au mari șanse să fie în tabăra cealaltă... Hai să citim cu atenție pilda pe care a rostit-o Mântuitorul:

Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. Căci cele fără de minte, luând candelile, n-au luat cu sine untdelemn. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, o dată cu candelile lor. Dar mirele întârziind, au așipit toate și au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deșteptat toate acele fecioare și au împodobit candelile lor. Și cele fără de minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelile noastre. Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă și nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis. Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi. Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului (Matei 25, 1-13).

Ce observăm? Toate cele zece fecioare ieșiseră în întâmpinarea mirelui, dar numai cinci se pregătiseră cum se cuvine... Când își dau seama celelalte de greșeala lor? Tocmai când vine mirele. Dar este prea târziu, și – plecând în altă parte, în loc să meargă spre mirele mult-așteptat – nu mai intră la nuntă...

Sensul pildei este mult mai larg, pilda se referă la creștinii care nu duc o viață duhovnicească reală, fiind creștini numai cu numele, și pe care ceasul morții îi prinde nepregătiți să intre la Ospățul ceresc... Putem să ne dăm seama că viața fiecăruia dintre noi ar trebui să fie o așteptare a Mirelui, a Domnului nostru Iisus Hristos, cu care ne vom întâlni după ce vom părăsi această viață. Și unii vom avea candelile sufletelor pline de virtuți, iar alții, goale...

Voi încerca să tâlcuiesc pilda aceasta făcând referire însă numai la cei care și-au păstrat fecioria trupească. Și spun că din zece fecioare nu știu dacă cinci sunt înțelepte... Cum sunt fecioarele înțelepte? (Și răspunsul este valabil și pentru feciorii înțelepți...) Sunt fete care încearcă să trăiască în toate după voia lui Dumnezeu. În centrul vieții lor stă Dumnezeu. Fie că vor să se mărite, fie că vor să se călugărească, principala lor rugăciune este să nu facă în viață voia lor, ci voia dumnezeiască. Duc lupta cea bună cu patimile, dar fără ca prin aceasta să se lase biruite de mândrie și să se considere superioare celorlalte fete.

Cum sunt fecioarele neînțelepte? Sunt de mai multe tipuri: fete cu sufletele pline de mândrie, cărora le place să îi defăimeze pe cei care nu duc viață curată, altele care se consideră sporite în viața creștină și trăiesc un fel de yoga creștină, transformând rugăciunea lui Iisus într-un sport pe care îl practică pe ascuns, fără știrea duhovnicului pe care îl consideră neiscusit (duhovnic care însă ar putea să le arate foarte simplu ce răni au pe suflete...). Altele sunt fecioare doar cu trupul, mintea lor fiind plină de toate perversiunile, iar altele și-au păstrat doar fecioria fizică, dar în rest nu s-au sfiit să facă anumite păcate (... etc).

Fecioarele neînțelepte ar putea cădea pradă desfrâului foarte ușor, pentru că mândria și desfrâul sunt rude apropiate. Uneori, ele fug pentru o vreme în mănăstire, considerând că acolo vor fi ferite de patimile trupești. Dar nu rezistă la viața de ascultare de acolo, și se întorc în lume, unde au parte de căderi mari...

Cred că una din trăsăturile cele mai evidente ale fecioarelor neînțelepte (ca și ale feciorilor neînțelepți – am spus doar că au aceleași trăsături), este fățărnicia. Încearcă să fie cât mai senine la chip, să zâmbească tot timpul, să discute numai lucruri duhovnicești, să pară cât mai sfinte (chiar și la spovedanie, în loc să îi descopere duhovnicului problemele lor, încearcă să se laude cu recordurile lor duhovnicești nemaiauzite și nemaipomenite, de parcă viața creștină s-ar număra numai în mătăanii și în

cărți duhovnicești citite...).

Practică o credință ostentativă, și se așteaptă ca toți să se mire de evlavia lor. Iar când ceilalți nu par impresionați, se consolează că sfințenia lor nu are clopoței, și ceilalți sunt incapabili să o înțeleagă...

Am auzit mai multe cazuri în care duhovnicii au încercat să le ajute pe astfel de fete să ducă o viață fără crispări, o viață senină, dar orice tentativă a duhovnicului de a le micșora rânduiala pe care și-o stabiliseră de capul lor a fost respinsă cu duritate.

Cam asta e trăsătura specifică fecioarelor neînțelepte: se chinuie ca pe dinafară să pară cât mai credincioase, dar sufletele lor sunt pustii. Nu Îl cunosc pe Dumnezeu, nu Îl iubesc pe Dumnezeu, și nici nu simt harul, dragostea și pacea lui Dumnezeu. Sunt suflete pustii, cadavre vii, roase de plictiseală, de deznădejde, de mândrie și de alte patimi...

Fii sinceră cu tine: dacă vrei să pari mai evlavioasă decât ești, ești fecioară neînțeleaptă. Dacă ești fecioară numai la trup, iar sufletul îți e ros de patimi – și macină secvențele erotice din filmele pe care le vezi pe ascuns, ești fecioară neînțeleaptă.

*

Aș face o completare, adresată celor care și-au pierdut fecioria trupească, dar mai apoi – prin pocăință – au recâștigat-o pe cea sufletească. Am cunoscut și tineri și tinere care, după ce vreme de ani de zile (sau uneori doar numai după câteva luni) au stat departe de păcat, și au regretat căderile de care au avut parte, mai apoi devin foarte mândri de faptul că s-au ridicat, și încep să îi judece, să îi bârfească pe foștii lor prieteni, pe colegii lor și pe toți ceilalți care trăiesc departe de Dumnezeu. Care este cauza: ei nu au reușit încă să lepede modul pătimăș de a gândi, și atunci încearcă să păstreze și în viața creștină unele patimi, cum sunt clevetirea și judecata.

Ei duc o luptă greșită și, întrucât nu simt harul lui Dumnezeu călăuzindu-le viețile, consideră că toată agoniseala lor creștină ține de fapt de manifestări exterioare. Adică, întrucât nu au înțeles viața creștină, rezumă totul la haine închise la culoare, privire în pământ, o voce bleagă (dar nu smerită), și îi judecă pe cei care nu se încadrează în aceste tipare.

Ține minte: fecioria adevărată înseamnă dragoste de Dumnezeu, liniște sufletească, iubire de aproapele, ascultare și smerenie. Pentru că, fără untdelemnul acestora, candela nu poate arde. Și, când vine Mântuitorul, nu putem ieși în întâmpinarea Lui...

În labirintul internetului

Un cititor m-a întrebat: „*M-am vătămat foarte mult datorită internetului. Am văzut o grămadă de imagini smintitoare. M-am lăsat cu greu, acum un an. Am citit de curând și cartea lui Cristian Șerban, «Internetul», și mi-am adus aminte de cum am fost și eu dependent de internet. Dumneavoastră de ce nu scrieți o carte pe această temă, pentru că internetul face din ce în ce mai multe victime? Credeți că oamenii credincioși ar trebui să folosească netul sau nu?»*”

Deși multe din sugestiile unor cititori s-au metamorfozat în articole, totuși – cel puțin deocamdată – nu am timp să tratez acest subiect.

Voi rezuma însă perspectiva din care privesc această problemă.

Nu vreau să fiu considerat un habotnic evadat din realitate. Am fost pasionat de calculatoare, am făcut Liceul de Informatică, am site pe net – www.danionvasile.ro, folosesc adresa de e-mail pentru corespondență... Deci nu sunt chiar un *outsider*...

Știu că mulți se folosesc de materialele ortodoxe de pe net, am auzit chiar de oameni care au devenit ortodocși după ce au citit unele cărți de pe net...

Nu pot fi atât de orb încât să spun că internetul este rău în întregime... Dar spun, cu toată convingerea, că ar fi absurd să considerăm – așa cum totuși consideră mulți – că internetul este un cuțit pe care dacă știi să îl folosești e bun, iar dacă nu, te poți tăia...

Nimeni nu îi dă unui copil de trei ani un cuțit ca să testeze dacă micuțul se va automutila sau dacă nu cumva îl va folosi pentru a-și tăia în bucățele mai mici biscuiții...

Îți trebuie o anumită tărie duhovnicească să mergi pe o stradă pe care se află o biserică *flancată* de magazine, bordeluri și săli cu spectacole de streap-tease și să nu te vatămi. Un creștin ar încerca să evite o astfel de stradă, chiar cu riscul de a pierde ceva interesant.

Dracul i-ar putea întinde o cursă: la prima vizită l-ar ajuta să găsească ceva de folos, eventual o carte duhovnicească, la a doua vizită să găsească o haină frumoasă și abia la a treia vizită – după ce trecătorul s-a obișnuit cu traseul și i-a slăbit vigilența duhovnicească – i-ar arunca mreața...

Știu că foarte puțini creștini stau departe de internet pentru că se tem să nu se vatăme. Unii au o atitudine de siguranță de sine provocată de mândrie și nu se consideră atât de slabi încât să fie îngenuncheați de o invenție a tehnicii.

Știu și eu că, dacă oamenii ar fi dus o viață mult mai curată, atunci internetul nu ar mai fi reprezentat același pericol. De ce? Pentru că poate ar fi existat o anumită cenzură, așa cum exista înainte și la televizor (existau prescripții foarte precise – câte secunde poate ține o secvență erotică etc.; astăzi, după miezul nopții pot fi vizionate unele posturi de televiziune la fel de *inocente* ca internetul).

La întrebarea dacă este de folos pentru creștini să folosească internetul, răspunsul nu este simplu de dat. Un răspuns general ar fi că e bine să îl evite. Iar dacă totuși trebuie să îl folosească, să îl folosească cu cât mai mult discernământ. Și, dacă simt că au devenit dependenți de el, să se spovedească duhovnicului și să se lupte cu noua patimă.

De ce răspunsul general pe care îl repet eu – pentru că l-am auzit și eu de la părinții duhovnici – este *nu*? Pentru că foarte mulți oameni s-au vătămat din cauza netului. Victimele sunt de multe feluri. Unii oameni și-au vătămat sănătatea trupească – și relatările din cartea lui Cristian Șerban pe această temă sunt lămuritoare –, alții și-au vătămat-o pe cea sufletească. De la cei care au vizionat imagini porno până la cei care au ajuns să divorțeze din cauza flirtului cu persoane necunoscute de pe net.

Și să nu se creadă că singura patimă pe care o stârnește internetul este cea a desfrâului. Nu știu, sincer, dacă ar putea exista vreo patimă care să nu fie stârnită prin internet... Și asta pur și simplu pentru că internetul este un mijloc de transmitere a informației. (Nu intrăm în detalii, nu comentăm faptul că internetul – ca și televizorul - ar dăuna psihicului uman chiar și atunci când ar avea un mesaj exclusiv folositor. Marshall Mc Luhan a scris multe pe tema asta, analizând modul de transmitere a informației... Știu oameni care au avut mari dureri de cap din cauza navigatului prea mult pe internet și nu au mai fost în stare să se roage...).

Consider că greșesc cei care combat internetul și calculatoarele considerându-le invenții drăcești.

Nu, nu sunt invenții ale dracului. Dar sunt invenții umane pe care diavolul încearcă să le monopolizeze. Și oamenii nu își dau seama, lăsându-se seduși de cântecul de sirenă al cărui refren începe cu *www...*

Nu după mulți ani, spitalele de psihiatrie vor avea între clienți și dependenți de internet... Într-o lume a dependenței de păcat – de sex, de droguri, de minciună –, apariția noii categorii a dependenților de net își face locul ușor, fără tensiuni. Cine oare va avea răbdarea de a se apropia de aceste victime tinere ale diavolului, care după ce și-au ruinat sănătatea sufletească și trupească nu mai par bune de nimic? Dumnezeu știe. (Cei care pot să îi ajute trebuie să o facă...)

Cred că dacă mărturisitorii din vechime ar fi trăit astăzi s-ar fi luptat să dărâme idolul internetului din mințile oamenilor cu același curaj cu care cu vreme în urmă dărâmau idoli de piatră... Noi să fim sinceri cu noi înșine: am primit acest demon modern în casa sufletelor noastre? Dacă da, să ne luptăm să îl dărâmăm. Iar dacă răspunsul este nu, să fim sinceri cu noi: oare cotrobăind prin propria minte pentru a găsi idolul net-ului, și neîntâlnindu-l, oare nu am găsit acolo alți idoli, mai puternici și mai periculoși?...

Problema este foarte amplă și nu poate fi lămurită într-un articol. Cu toate cele scrise, îi încurajez pe toți cei care se ocupă de site-uri-le religioase să fie cât mai activi în lucrarea lor. Cu toată campania antiinternet sau antiTV care s-ar face, tot vor exista clienți fideli ai acestor oferte. Și nu este rău să le oferi acestor clienți materiale duhovnicești. Și nu pentru ca oferta de programe și de site-uri să fie cât mai variată. Ci pentru că acești clienți fideli pot fi ajutați să scape din lanțurile în care sunt prinși...

Vecinii și patul care scârțâie

Un tânăr care de câteva luni duce o viață creștină m-a întrebat: „Când îi aud pe vecinii care locuiesc la etajul de mai sus cum fac dragoste, sunt făcut praf. Îmi vin în cap toate fetele cu care m-am culcat până să devin creștin. Cum să rezist amintirilor, când aud patul cum scârțâie? (Și, fiind tineri căsătoriți, scârțâie des...)”

Problema ta nu e deloc banală, deși poate părea astfel. În primul rând, când auzi patul sau vecinii „scârțâind”, nu trebuie să te mire că simți că ți se aprinde pofta. Suntem păcătoși și plini de pofte, asta e crudul adevăr, fie că ne place să îl recunoaștem, fie că nu ne place. Ne place să ne vedem curați la suflete, poate chiar sfinți, dar nu suntem așa.

Auzi scârțâiturile? Momentul acela să fie pentru tine un semnal de alarmă duhovnicească. Așa cum atunci când au gânduri păcătoase, creștinii trebuie să le alunge prin rugăciune, tot așa și tu trebuie să previi gândurile păcătoase prin rugăciune. Nu râde, primul lucru pe care trebuie să îl faci când auzi „patul” este să te închini, și să zici: „Doamne, miluiește”. Sau: „Doamne, ferește mintea mea de tot păcatul”, sau ce altă rugăciune vrei.

Apoi, e bine să faci abstracție de sunetele respective. Dacă poți, acoperă-le cu puțină muzică frumoasă. Dacă e noapte și nu poți pune muzică, atunci încearcă să nu îți lași mintea goală de gânduri. Dacă, stând în pat, poți să spui și alte rugăciuni până te ia somnul, e cel mai bine. Dacă nu, atunci încearcă să te gândești la Dumnezeu, la sfinții Săi sau la orice subiect duhovnicesc. Dacă nici atâta nu poți, atunci gândește-te la școală, la vacanță, la bunici, la orice nu îți vatămă mintea.

S-ar putea însă ca uneori gemetele vecinilor să fie puternice și să ți întipărească puternic în minte. Atunci, să nu îți fie lene să faci câteva mătăanii... Poate nu ar fi nepotrivit nici să îi atenționezi să fie mai reținuți în „exclamații”. (Cineva îmi spunea că în astfel de situații lovește cu papucul în țevă de câteva ori. Limbajul Morse nu și-a pierdut eficacitatea în aceste situații... Același limbaj Morse îl poți folosi și când vecinii se uită la filme pornografice cu sonorul la maxim.) Nu trebuie să îți fie rușine să îi atenționezi astfel, pentru că nu ești obligat să fii martor auditiv la orgiile pe care ei le privesc.

Dar dacă tu stai și tragi cu urechea și urmărești ritmul în care patul scârțâie – pe ecran sau live, nu contează –, atunci este firesc să te apuce și pe tine cheful. Pentru că vecinii fac ceva și tu nu faci nimic. Inactivitatea ta ți se va părea inferioară „activității” lor...

Oricum, nu te apuca să îi judeci, poate că nu își dau seama că îi deranjează pe alții (momentele respective fiind pentru ei atât de acaparatoare încât nu se mai gândesc la altceva). Sau poate nu își dau seama că pur și simplu patul a „ruginit”. Sau, chiar dacă își dau seama, poate că nu au bani să cumpere altul mai bun... Găsește-le oricum circumstanțe atenuante...¹⁷

Și, când vei avea familia ta, să-ți aduci aminte de „traumele” pe care le-ai suferit. Oricum, să încerci să nu le oferi vecinilor tăi același spectacol...

---

¹⁷ Am citit că unii locuiau la un moment dat într-un hotel sub camera unui lider politic, parlamentar parcă era, și tot auzeau nopțile scârțâituri repetate. S-au grăbit să îl judece – crezând că e cu vreo amantă, în timp ce soția era acasă... Când au aflat că zgomotele erau produse de bicicleta medicinală a politicianului, li s-a făcut rușine...

„Păcatul” de a fi blondă

Scrisoarea unei mame blonde către fiul ei:

„Dragă fiule, îți scriu aceste rânduri ca să știi că îți scriu. Dacă primești această scrisoare, înseamnă că a ajuns cu bine. Dacă nu o primești, atunci să mă anunți pentru a ți-o mai trimite o dată. Îți scriu încet pentru că știu că tu nu citești prea repede. Acum câteva zile, tatăl tău a citit că marea majoritate a accidentelor se petrec la o distanță de un kilometru de casă. De aceea, ne-am hotărât să ne mutăm mai departe. Noua casă este minunată, are și mașină de spălat, dar nu știu sigur dacă merge. Ieri am băgat lenjeria în ea, am tras de manetă și de-atunci n-am mai văzut-o. Vremea pe aici e foarte rea. Săptămâna trecută n-a plouat decât de două ori. Prima dată ploaia a ținut 3 zile, a doua oară a ținut 4 zile. Apropo de vesta pe care o voiai, unchiul tău Petre mi-a spus că dacă o trimitem cu nasturi, cum sunt ei grei, o să coste mai mult; atunci am tăiat nasturii și i-am pus în buzunar. Să-ți mai zic că alaltăieri a explodat bucătăria și tatăl tău și cu mine am *zburat* din casă. Ce emoție! A fost pentru prima dată după mulți ani când tatăl tău și cu mine am ieșit împreună undeva. A venit doctorul să vadă dacă suntem în regulă și mi-a pus un tub din sticlă în gură. Mi-a zis să nu vorbesc 10 minute. Tatăl tău s-a oferit să cumpere tubul acela. Dacă tot vorbim de taică'tu, te anunț că și-a găsit de lucru; e foarte mândru de asta. Lucrează peste aproape 500 de oameni. L-au angajat să tundă iarba în cimitir. Sora ta Julia, cea care s-a căsătorit cu soțul ei, a născut în sfârșit. Cel mai rău e frate-tu' ăla mic, Ionuț. A închis mașina și a lăsat cheile înăuntru. A trebuit să se ducă până acasă să aducă dublură ca să ne scoată pe toți de acolo. Bine, fiule. Nu pot să-ți trec adresa pe plic, pentru că n-o știu. De fapt, ultima familie care a locuit aici a plecat cu numerele pentru a le pune la noua adresă.

P.S. Aveam de gând să-ți pun și niște bani, dar deja am închis plicul”.

Între categoriile bancurilor de succes, la loc de frunte – alături de cele despre soacre, polițiști, somalezi – se află bancurile despre blonde. Acestea sunt de două genuri: despre prostia blondelor și despre ușurința cu care pot fi aduse în pat.

Lăsând la o parte faptul că unele dintre ele sunt absolut banale, iar altele sunt reușite („scrisoarea” aceasta mi se pare simpatică), trebuie observat faptul că ne place să facem pe deșteptii. Ne place să fim noi *cei interesanți*, iar ceilalți să fie *proștii*. De asta, atunci când avem ocazia de a ironiza pe cineva mai urât sau mai prost decât noi, nu ratăm ocazia. Pentru că astfel creștem în ochii noștri...

Cât despre blonde, ...

Să observăm un lucru: dacă în majoritatea bancurilor cu soacre nu ai putea înlocui rolul soacrei cu al vecinei, sau rolul polițistului cu al poștașului, aproape în toate bancurile cu blonde rolul blondei poate fi înlocuit de cel al unei femei brunete, roșcate, al unei femei cu păr vișiniu, alb, verde strident sau indigo. De ce? Pur și simplu pentru că de fapt esențială în banc nu este culoarea părului „protagonistei”, ci situația în care aceasta se află. Iar dacă blonda este pusă în contrast cu o brunetă sau cu o roșcată, contrastul este superficial, pentru că dacă bruneta s-ar afla în situația de „protagonistă”, bancul ar fi la fel de *gustos*.

Un exemplu banal: „O blondă rămâne a doua oară gravidă și vine la soțul ei și îl întreabă: «Dragă, acum trebuie să ne căsătorim din nou?»”¹⁸ Sarcina acestei gravide nu are o legătură directă cu culoarea părului ei... dar totuși este mai ușor să faci bancuri cu blonde. Pentru că blondele sunt minoritare¹⁹. Ia să spună bărbații bancuri cu brunete. Oare nu le-ar crește șansele de a auzi un concert de reproșuri de la colegile de serviciu, de la prietenele, surorile sau chiar soțiile lor, care sunt brunete? Ba da, pentru că brunetele sunt mai multe...

Tipul femeii blonde și proaste e deja „legendar”. Și, cu toate astea, bărbații se dau în vânt după blonde, și nu numai după cele proaste, ci și după cele deștepte. (Chiar, oare dacă s-ar face o statistică a culorii de păr pe care o au olimpicii internaționali la științe exacte, nu s-ar constata că raportul dintre

¹⁸ Aș putea da mai multe exemple, dar aș risca să le ofer „material de colportaj” cititorilor.

¹⁹ Un cititor: *Asta e valabil în România, dar bancuri cu blonde se spun și în America și cred că și în Suedia (care e plină de blonde).*

blondele deștepte și brunetele deștepte este la fel de mare cu raportul dintre blondele și brunetele proaste?)²⁰

Un proverb spune că „vulpea care nu ajunge la struguri spune că sunt acri”. Mulți tineri preferă să ironizeze blondele și pentru că se simt neputincioși în a le „dobândi”. Și vitejia de a spune bancuri cu blonde este de fapt o încercare mascată de a scăpa de complexul de inferioritate.

Despre blonde nu am multe de zis... (Oricum, bine că soția mea nu e blondă, ca să nu se creadă că scriu cu pistolul la tâmplă. Dacă era blondă, aș fi scris poate cu frica în sân...)

Spun însă că tinerii ar fi mai câștigați dacă nu le-ar considera pe blonde niște aparate de făcut sex... Spun – foarte serios – că e mai bine și pentru ei ca blondele să fie apreciate la justa lor valoare.

Dacă o mamă îi spune copilului vreme îndelungată că e un copil rău, acesta se va purta ca atare. Dacă le repetăm blondelor că sunt târfe proaste, le vom face rău. Le vom transforma din flori în buruieni.

Da, știu, sunt destui *șmecheri* care vor să transforme *florile* în *buruieni*. Dar mai știu și că tipii de calitate nu fac asta. Dimpotrivă. Aceștia se feresc pe ei înșiși de *buruieni*, căutând frumusețea adevărată.

Sper că și voi ați observat asta, nu-i așa, blondelor?...

---

²⁰ Un cititor: *S-au făcut statistici și arată că blondele sunt mai proaste. Și dacă ar fi așa, tot nu e bine să ironizăm blondele pe care le întâlnim. Poate că ne întâlnim tocmai cu exemplarele al căror I.Q. este mai ridicat decât al nostru...*

Demonul călător...

Maica Siluana Vlad povestea: „Cândva, demult, am trăit ceva straniu. Era noapte, spre ziuă, eram în casa unor prieteni, după o aniversare, cred, și dormeam cam de-a valma, pe unde apuca fiecare, fiind foarte mulți. La un moment dat, am simțit o puternică tulburare față de prezența trupului de lângă mine. Era o bună prietenă care dormea liniștită. Nu-mi venea să cred. M-am uitat de jur împrejur. Toți cei din cameră dormeau adunați fiecare în propriul trup. M-am întors la mine și la tulburarea mea. M-am privit cu atenție și am definit-o: era o dorință de necontrolat, acum aș numi-o compulsivă, de a lua în brațe trupul de lângă mine. M-am speriat. Mi-am privit atentă frica și am simțit că e o frică de *cineva*. Dar nu era nimeni treaz. Deși atunci credeam că nu cred în Dumnezeu, am făcut ce făcea copilul din mine când se temea de întuneric: m-am închinat. Știu că a dispărut totul ca un fum și că am adormit zâmbind. Dar, a doua zi, un foarte bun prieten care dormise în altă cameră mi-a mărturisit înspăimântat că a fost «agresat» de unul dintre invitați și că s-a simțit «ca în iad». Atunci am spus: «uite ce empatie pe mine!», și i-am povestit, amuzându-ne amândoi. Atunci nu știam ce știu acum. Acum știu că atunci am fost atacată de demonul care îl chinuia pe acel «invitat». Acum știu că suferința celor care au căzut în acest «fel de a fi» este o suferință greu de vindecat pentru că mare și iscusit este demonul care «se ocupă» de acest sector al iadului din noi»²¹.

Cred că această mărturie este clară: stând în preajma oamenilor care trăiesc în patimi – fie că este vorba de beție, de desfrâu sau de droguri –, mergând la petreceri împreună cu astfel de oameni, ne expunem riscului de a fi atacați de diavolii care îi ispitesc pe aceștia. Nu e vorba de situațiile în care suntem constrânși să conviețuim împreună, să studiem sau să muncim unii lângă alții. Nu, deși un creștin care lucrează într-un mediu păcătos va încerca să își schimbe locul de muncă... E vorba de situațiile în care alegem de bună voie să ne petrecem timpul liber în preajma oamenilor ce trăiesc în patimi²².

În Viețile Sfinților găsim multe referințe despre diferite locuri bântuite de duhurile rele. Și vedem că sfinții nu evitau astfel de locuri, ci uneori și le alegeau ca adăposturi. Iar duhurile rele plecau. Dacă am fi la măsura sfinților, nu am avea de ce să ne temem, chiar dacă am sta toată ziua între mari păcătoși. Numai că, având credință slabă, trebuie să ne ferim de ispite...

---

²¹ http://www.sfantii-arhangheli.ro/intrebare-vina-homosexuali_php . Rubrica *Maica Siluana vă răspunde*.

²² Un cititor: *Din câte am înțeles, cartea aceasta se adresează tinerilor obișnuiți, poate mai mult celor ce până acum nu și-au pus anumite întrebări referitoare la viața lor. Celor ce trăiesc în astfel de cercuri și lucrează sau învață în vecinătatea unor oameni care reprezintă adevărate ispite. Cred că este un subiect bun și chiar că trebuie tratat mai pe larg – dacă nu e lămurit un subiect, mai bine să nu fie abordat. Dar cred că este cam simplist să spui că „un creștin care lucrează într-un mediu păcătos va încerca să își schimbe locul de muncă”; de multe ori oamenii fac eforturi mari să își găsească un loc de muncă și nu prea au luxul să aleagă...*

Fără aproapele meu trăiesc iadul

Marți un om s-a sinucis din cauza mea. După ce că sunt o curvă, mai sunt și o criminală. M-a rugat cineva marți să îl ajut și eu l-am amânat pe joi, iar el a crezut că nu îl voi mai ajuta și nu a mai apucat ziua de joi. Sunt vinovată!!!!!!! Pământul strigă de durere în urma pașilor mei...

Scriu și tot scriu la *Tinerii și sexualitatea* și mă gândesc că sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să vi le spun. Nu legate în mod direct de sexualitate, ci de viața voastră. Cred că numai cine a fost ispitit de sinucidere sau cel căruia i s-a sinucis cineva drag înțelege de ce vă reproduc aceste rânduri...

Cam asta e lumea în care trăim – plină de violență, de minciună, de răutate, de păcat. Atât la nivel individual, cât și la nivel macro –, unde statele puternice se luptă să le îngenuncheze pe cele mici, invocând tot felul de principii morale pentru a-și ascunde interesul. Trăim într-o lume în care păcatul ne presează, pur și simplu. Și cei care nu au ales calea lui Hristos se întrebă: „Oare ce nenorocire ne mai așteaptă?”. Ei trăiesc într-o tensiune permanentă, parcă ar merge singuri noaptea printr-o pădure cu fiare sălbătice.

Cred că dacă fata aceasta nu ar fi avut efectiv cum să îl ajute pe omul acela nu ar fi muștrat-o așa de tare conștiința....

Din păcate, suntem din ce în ce mai închiși în noi, mai reci, mai indiferenți față de ceilalți. Ne luptăm pur și simplu să ne trăim viața așa cum ne place, ni se pare că avem iubire în inimă pentru alții, dar de multe, de foarte multe ori le lăsăm celorlalți numai firimiturile din timpul nostru liber.

Să încercăm să fim altfel... Să ținem seama de cuvintele lui Hristos: *Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre aceștia prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică (Matei 25, 31-46).*

Și să nu avem grijă de aproapele nostru numai când îi este foame sau sete, când îi e frig sau când este bolnav... Să avem grijă de el mai ales atunci când sufletul lui este rănit și frământat. Și nu doar când ne spune că e la granița sinuciderii... Cei mai mulți sinucigași nu s-au sinucis la primul gând de sinucidere, au avut de parcurs un drum lung, în care amărăciunea s-a adăugat treaptă cu treaptă.

Să nu participăm prin indiferența noastră la construirea nici uneia dintre aceste trepte...

Nu spun acum că trebuie să stăm tot timpul lângă prietenii noștri care permanent sunt frământați, plictisiți, supărați. Spun doar că trebuie să fim atenți și, atunci când putem da o mână de ajutor, să o dăm din tot sufletul.

Și dragostea noastră pentru ei nu trebuie să aibă o bază negativă: „le dau atenție, le ofer o fărâma din sufletul meu ca nu cumva să cadă în deznădejde, să nu ajungă să se sinucidă...”

Nu, nu așa ne-a învățat Hristos să iubim... Trebuie să ne iubim aproapele pentru că asta e adevărata

viață... Egoismul înseamnă moarte, închiderea în sine înseamnă iad. Dacă Sartre a zis: „Aproapele meu e iadul”, fiecare creștin ar trebui să spună: „Fără aproapele meu trăiesc iadul...”

*

Un cititor mi-a scris: „Deși textul de mai sus te reprezintă, nu își are locul în această carte...”²³

Am renunțat să scot articolașul din două motive: unul este că dis-de-dimineța am primit de la o cititoare un cuvânt foarte frumos: „Poți înfige un cuțit într-un om și să îl scoți imediat, dar rana va rămâne pentru multă vreme – sau chiar pentru totdeauna. Nu are importanță de câte ori îți vei cere iertare după aceea, rana rămâne. O rană verbală rănește la fel ca cea fizică. Prietenii sunt bijuterii rare, te fac să zâmbești și te încurajează. Sunt gata să te asculte atunci când ai nevoie, te susțin și își deschid inima în fața ta...”. Mi se pare că oricât s-ar scrie despre prietenie tot nu este de ajuns... mai ales că trăim într-o lume în care duhul lui Sartre domină duhul lui Hristos.

Al doilea motiv este că, uitându-mă prin mesajele mai vechi ale fetei cu ale cărei rânduri am început acest text, am găsit și alte rânduri apăsătoare, scrise înainte de Crăciun:

„Despre mine mi-e silă să vorbesc. Am scris o poezie (slăbuță – dar care exprimă ce simt). Îți scriu numai o strofă, ca să nu te obosesc:

Călcați-mă, călcați-mă în picioare,
Zdrobiți-mi capul între călcâi și trotuare,
Priviți-mă apoi cu-o firavă candoare,
Spunându-mi fals: atât de rău ne pare...

Cam asta e atitudinea pe care cred că o are aproapele meu față de mine. Dar ce mă sperie și mai tare e următoarea întrebare care mi-a încolțit în minte: oare nu cumva asta este atitudinea mea față de aproapele meu?

Aș vrea să mă pot și eu bucura de Nașterea lui Hristos... Cum reușesc unii să își schimbe total viața? Nu înțeleg... nu mi se potrivește și mie o întoarcere la 180 de grade (de care am atâta nevoie)? De ce cad în desfrânare atât de des? Oare în mintea mea nu este nimic altceva decât mizeria desfrânării?

De ce mă domină în halul acesta desfrânarea? Sau mai bine zis de ce mă domină în halul acesta păcatul? Cum să îi închid ușa pentru ca apoi să o deschid pentru Hristos? De ce nu încap Hristos și în sufletul meu? Și, mai ales, de ce sunt atât de tristă dacă Hristos Se naște și pentru mine? Dar, la ce bun atâtea întrebări?...”

---

²³ Un cititor: *Ba da, eu l-aș pune lângă cel cu „demonul călător” și Maica Siluana: astfel, cred eu, arăți cele două fețe ale aceleiași monede – pe de-o parte, prietenii pe care trebuie să îi îndepărtezi și, pe de alta, cei de care trebuie să te apropii.*

Ioan Valahul – sfânt sau criminal?

„Pe când avea doar 15 ani, fericitul tânăr Ioan a fost ales și întărit de harul Duhului Sfânt să fie mucenic al lui Hristos într-un chip ca acesta: în toamna anului 1659, năvălind o ceată de turci pe Valea Oltului dinspre Ardeal, au făcut mari jafuri prin sate în drum spre Dunăre, și au luat în robie pe mulți tineri nevinovați. Printre cei robiți a fost și fericitul Ioan. Trecând Dunărea, turcii și-au împărțit robii, luând fiecare după voie și plăcere pe cine voia. Așa a ajuns nevinovatul Ioan în stăpânirea unui ostaș turc, rău și desfrânat. Pe lângă drumul greu, pe lângă foame și osteneală, sârmanii creștini luați în robie trebuiau să sufere sete, și bătaii, și umilințe de tot felul, iar la urmă să fie siliți spre necuratele poftite ale desfrânării de către stăpânii lor păgâni și tirani. Așa văzându-se într-o zi silit spre necurata patimă de către un turc, fericitul Ioan l-a refuzat cu scârbă, mărturisind că este creștin și urăște necuratele patimi păgânești. Atunci, mâniindu-se, tiranul vroia să-l silească, dar tânărul creștin, întărit de râvna credinței în Hristos, l-a lovit pe tiran, care îndată a murit. Ceilalți ostași l-au legat în lanțuri. Și așa, după câteva luni de chinuri și de mers pe jos, turcii au ajuns la Constantinopol. Iar fericitul și neîntinatul Ioan a fost dat ostatic femeii turcului ucis de el pe cale, drept pedeapsă, ca să-i fie slugă până la moarte. Acea femeie, rânindu-se de frumusețea lui Ioan, îl trăgea spre necurata desfrânare și spre legea mahomedană, silindu-l să se lepede de credința cea dreaptă în Hristos.

Atunci fericitul Ioan, rugându-se mult lui Dumnezeu și Maicii Domnului să îl întărească în mărturisirea dreptei credințe și să-l izbăvească de ispita desfrânării, a spus cu îndrăzneală: «Cred în adevăratul Dumnezeu, Care S-a răstignit pe cruce pentru noi, și doresc cu bucurie să-mi dau viața pentru Hristos, decât să mă turcesc și să mă însoțesc cu tine». Astfel, mărturisitorul Ioan a fost aruncat în temniță, și apoi zdrobit cu cumplite chinuri. Rămânând neschimbat și tare ca un diamant, a fost condamnat la moarte prin spânzurare, și așa și-a dat sfântul său suflet în brațele lui Hristos, la 12 mai 1662. Iar trupul său a fost aruncat la loc necurat.

Sfinte Mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”²⁴.

*

Întrebare: *Sunt acuzat de lucruri pe care nu le-am făcut și s-ar putea să ajung în închisoare. Cum să mă port dacă ajung acolo și deținuții o să încerce să mă violeze? Din filmul „Închisoarea îngerilor” am înțeles că trebuie să mă bat cu ei, să mă apăr cât pot. Dar e creștinește? Și care ar trebui să fie atitudinea mea față de propaganda homosexualilor – în mod special cea privitoare la adopția copiilor?*

Eu aș reformula întrebarea ta astfel: „Ce e mai creștinește, să mă las violat sau să mă lupt cu agresorii mei?”. În Viețile Sfinților citim că, atunci când tâlharii vroiau să fure lucrurile vreunor părinți îmbunătățiți, aceștia nu numai că nu se luptau cu ei, ba unii chiar îi ajutau pe tâlhari să ia tot ce vroiau. Numai că tot în Viețile Sfinților citim și că, atunci când e vorba de batjocorirea trupului, care este templu al Duhului Sfânt, putem avea o atitudine mai fermă...

Într-o viață a Sfântului Mucenic Ioan Valahul scrisă de părintele Eugen Tănăsescu, citim: „un păgân din cei ce duceau pe români în robie s-a oprit asupra lui Ioan și, plăcându-i frumusețea exterioară a trupului, l-a cumpărat pe acesta, având asupra sa gând urât. Sfântul s-a împotrivit însă acestei fapte nelegiuite, nerecunoscând de stăpân decât pe Stăpânul tuturor, Hristos. Înfuriindu-se, păgânul se pregătea să-l lege pe Ioan de un copac, pentru a-și duce urâciosul gând până la capăt, dar Sfântul, scârbindu-se în inima sa și nevrând să fie rușinat înaintea lui Dumnezeu, și-a adus aminte de David, biruitorul lui Goliat, și prinzând curaj, l-a ucis pe păgân”²⁵.

Iată, Sfântul Ioan Valahul s-a luptat cu turcul precum David cu Goliat, David fiind întărit de Dumnezeu cel Viu, iar Goliat, de duhurile întunericului care îi sprijineau pe păgânii idolatri.

²⁴ Protos. Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*, Editura Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos, Galați, 1990, pp. 223-224.

²⁵ <http://www.univ-ovidius.ro/btcassian/SINAXAR%5>

[FORTODOX/main.htm](http://www.fortodox.ro/main.htm). La această adresă pot fi citite și alte vieți ale sfinților români.

Sfântul Ioan Valahul nu l-a omorât pe turc decât atunci când acesta a încercat să îl agrezeze. Sfântul nu a vrut să scape din robie, nici să îl pedepsească pe stăpânul său pentru păcatele sale, ci doar a încercat să se apere pe sine însuși de întinarea la care vroia să îl supună acesta. Înțelegem asta și din faptul că el a preferat să primească moarte mucenicească decât să o ia de soție pe femeia musulmană (știa că asta ar fi fost tot o lepădare de Dumnezeu²⁶)...

Cât privește atitudinea față de propaganda homosexuală, soluția este să dăm mărturia cea adevărată fără să ne temem. Nu sunt rele nici procesiunile cu icoane – doar asta era una din formele de rezistență ale apărătorilor icoanelor în fața prigonitorilor iconomahi. Totul este să fie făcute în duh creștin, nu în stilul galeriilor echipelor de fotbal. Fără înjurături, fără violență, ci cu conștiința că nu trebuie să fim impasibili în fața răului...

Numai că adevărata rezistență nu va fi una de mase, care nu implică nici riscuri, nici neazuri. Adevărata rezistență este lupta prin rugăciune și prin cuvânt. Și, dacă puțini au chemarea de a lupta prin propovăduire directă, toți au chemarea de a lupta prin rugăciune cu puterile întunericului. De nimic nu se teme diavolul mai mult decât de rugăciune. Și, pentru puțina noastră rugăciune, va trimite Dumnezeu și mărturisitori care să lupte cu sabia cuvântului...

---

²⁶ Un cititor: *Dar ce, cei care se căsătoresc cu oameni de alte religii păcătuiesc?* Da, păcătuiesc. Sfinții au învățat că singura căsătorie binecuvântată de Dumnezeu este între un creștin și o creștină. Cum altfel ar putea sfinți Duhul Sfânt o cununie în care unul din miri nu crede în Hristos?

Despre viol

O cititoare îmi scrie:

Un singur lucru vă întreb... Fetele care au fost violate, cărora li s-a furat în mod mișel puritatea, ce șanse au să revină la normal? Știți prin ce trece o astfel de fată? Am observat că pe o astfel de femeie o respinge lumea toată, de parcă ar fi ciumată. Mai bine sunt văzute prostituatele care revin la Dumnezeu, pentru că El nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu, decât fetele astea... cărora li s-a luat ceva cu forța. E adevărat că și această faptă are circumstanțele ei, în sensul că nu toate sunt la fel. Eu întreb: o fată care a trecut prin așa ceva și care a intrat într-un conflict cu Dumnezeu (considerându-L „vinovat”) ce șanse mai are să aibă o viață normală? Mai poate avea ea încredere în IUBIRE și mai ales în bărbați? Ați vorbit în Cartea nunții despre aproape toate categoriile de femei care vor să-și întemeieze o familie (cochete, cuminți, păcătoase, habotnice, divorțate etc.), mai puțin de una... de cele care au trecut prin experiența violului. Nu aveți idee ce este în sufletul unei astfel de femei, cum gândește, ce simte atunci, după aceea, și mulți ani mai târziu. Te întrebi de ce tu, unde a fost Dumnezeu în clipele acelea, de ce te-a părăsit... Îți trebuie ani mulți să uiți, să ai încredere în tine, să ieși în lume și să cunoști alți oameni. Îți trebuie voință, încredere, multă dragoste și înțelepciune să ierți, ca să poți să te îndrăgostești de un bărbat. Apoi, după ce ai reușit să faci pasul și să te îndrăgostești de un băiat îți dai seama că nici acesta nu e diferit de primul... de ticălos. Dacă unul ți-a furat ce este mai de preț și pur pentru o fată și ți-a întinat trupul, celălalt își bate joc de suflet, care se vindecă mai greu sau chiar deloc.

Ce șansă mai are o astfel de femeie să răzbată în viață, să mai creadă în ființa pe care a creat-o Dumnezeu prima dată, și anume - bărbatul. Să creadă în iubire, în familie, în tandrețe, și aici lista poate continua.

Ce fel de soț să caute o astfel de fată?

Am multe pe suflet, însă am senzația că vorbesc cu mine și nu asta am căutat scriindu-vă. Poate că vi se pare că sunt în conflict cu Dumnezeu, și trebuie să recunosc că așa a fost. Mult timp am negat imensa bunătate a Celui Atotputernic și am stat departe de El. Însă căzând în deznădejde și fiind în pragul sinuciderii, m-am apropiat mai mult de Dumnezeu, dorind din tot sufletul să-L cunosc mai bine. Un pic de liniște am găsit, dar e o liniște de scurtă durată pentru că tot timpul mă apucă deznădejdea și sunt o grămadă de lucruri care mă tulbură și revin în inima mea suferințe pe care am crezut că le-am îngropat.

Cam atât pot să vă scriu acum, pentru că simt că mai mult nu pot. Sunt deschisă unui dialog, nu unui monolog. Sunt ani de când dialoghez cu mine însămi...

Mai multe fete m-au întrebat, în diferite scrisori, de ce nu scriu nimic despre urmările psihice și duhovnicești ale violului. Încep prin a spune că puținele mele rânduri vor fi lipsite de referințe științifice: nu știu nici cât de mare este rata violurilor, nici care este intervalul de vârstă în care se încadrează cele mai multe victime.

Voi face referire doar la două studii. În primul, realizat în 1990²⁷, s-a constatat că „elevii care dezaprobau violul și-au schimbat atitudinea, devenind mai deschiși în a accepta acest comportament, după numai 9 minute de vizionare zilnică, pe o perioadă de 6 săptămâni, a unor filme notate cu R-rated sau după vizionarea a 5 ore de filme cu conținut explicit sexual”²⁸.

Într-un raport realizat în 1986 de Larry Hoo s-au comparat rezultatele a 35 de cercetări privind rezultatele expunerii la pornografie. „Din aceste studii, 20 arată că pornografia mărește agresivitatea; în 4 dintre ele s-a găsit că există o legătură între expunerea la pornografie și cazurile de viol, iar în 11 s-a scos în evidență faptul că bărbații care vizionează pornografie acceptă mai ușor violența îndreptată împotriva

²⁷ De către Brown, Childers și Waszak.

²⁸ Victor C. Starsburger, *Adolescents and the Media*, Sage Publications, 1995, p. 49, apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelistos, 2005, p. 297. Recomand cu căldură această carte tuturor cititorilor...

femeilor și batjocorirea acestora”²⁹. Întrucât din 1986 – când a fost realizat raportul – și până astăzi pornografia difuzată prin mass-media s-a aflat într-un proces de creștere continuă – și deci numărul violurilor a crescut pe măsură – este firesc ca și acest subiect – violul – să fie integrat în problematica păcatelor contemporane.

Întrucât subiectul articolului nu este prea plăcut, îmi voi permite să încep printr-o istorioară mai veselă. Bunica mea, nu cu multă vreme înainte de a muri, venea într-o seară acasă. Întrucât era destul de întuneric, și pentru că bunica avea un mers destul de sportiv, deși era bătrână, un individ s-a luat după ea. Bunica s-a cam speriat, s-a grăbit și următorul și-a mărit și el viteza. Când a ajuns pe o stradă mai luminată, bunica s-a uitat la următor. Și, când acesta și-a dat seama că potențiala sa victimă sa avea părul alb, a înghițit în sec și a plecat imediat (bine cel puțin că nu era gerontofil³⁰)...

Acum, să trecem la subiect. Am citit într-o revistă câteva mărturii ale fetelor care fuseseră violate. Am auzit un caz în care o fată fusese violată de mai multe ori de tatăl ei. Îi era rușine să vorbească cu mama ei despre aceasta problemă. Până la urmă, l-a amenințat pe tatăl ei că, dacă mai încearcă să o violeze o singură dată, se va sinucide. Și de atunci, tatăl a lăsat-o în pace...³¹ Dar toată viața fetei a fost marcată de această experiență. Deși în relațiile cu prietenii sau cu familia încerca să pară cât mai veselă, când rămânea singură sufletul ei era pustiit de durere... Tocmai de asta și scriu, pentru a încerca să le ajut pe fetele care au trecut printr-o astfel de traumă să înțeleagă că viața merită trăită în continuare, și amintirile apăsătoare pot fi uitate.

Cazurile în care un obsedat urmărește o fată pe care în inima lui „o iubește” pe ascuns și încearcă să o violeze în mai multe rânduri tocmai pentru a-și manifesta sentimentele sunt foarte rare. Unei astfel de victime, la care agresorul încearcă să revină după o perioadă de timp, îi spun să își pună nădejdea în Dumnezeu, și să ceară lui Dumnezeu să o izbăvească după cum știe de agresor.

Cât privește violurile în familie (tată-fiică, tată-fiu, mamă-fiu, frate-soră), cred că sunt mult mai șocante³²... Întrucât cel mai des am auzit referiri la situația tată-fiică (sau fiice) voi scrie despre ea: Cum să îl ierte o fată pe tatăl ei care i-a batjocorit fecioria?

Este imposibil... Să trăiești ani de zile în aceeași casă cu cel pe care îl consideri dușmanul vieții tale? Da, ar fi imposibil dacă nu ar exista harul lui Dumnezeu. Dumnezeu, care i-a păzit nevătămați pe mucenicii care erau aruncați în foc, poate să îi dea fetei puterea de a ierta. Da, numai Dumnezeu poate face o astfel de minune.

Nu despre iertare vreau să scriu acum, ci despre vindecarea sufletească a fetelor care au fost violate³³. Unele din ele rămân atât de marcate de viol încât încearcă să se sinucidă. Dar ce le-ar putea aduce sinuciderea? Nimic, decât și mai multă durere. Și încă una veșnică.

În ce poate consta vindecarea? Se poate reface fecioria? Bine, unele fete au fost violate după ce oricum își pierduseră fecioria cu prietenii lor, și la ele se pune problema traumei fizice și sufletești...

Cred că este esențial să înțelegem faptul că oricât de tare ar fi rănit un om, sufletește sau și trupește, Dumnezeu vrea să îl mântuiască. Nu există nici un om, oricât de ticălos, oricât de urât sau de mândru ar fi, pe care Dumnezeu să nu îl aștepte și căruia să nu vrea să îi iasă în întâmpinare. În cele din urmă, vindecarea ține de credință. Așa că o întreb pe fata care a fost violată:

Crezi tu că Dumnezeu te-a uitat? Crezi că S-a scârbit de tine? Crezi că nu știe prin ce ai trecut? Sau crezi că nu ține seama de durerea ta? Nu, nu este deloc așa...

---

²⁹ Pavlu Simisi, *Întâlnirea dintre psihiatrie și credință*, Editura Lidia, Tesalonic, 2002, p. 65, apud Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Editura Evanghelistos, 2005, p. 299.

³⁰ Gerontofilie – atracție sexuală față de persoane în vârstă.

³¹ Cred că o fată care a fost violată de tatăl ei trebuie să meargă cât mai repede să discute cu un preot. Acesta o va sfătui cum să facă pentru ca pe viitor să nu mai aibă parte de așa ceva. Preotul o va ajuta să depășească situația, ținând cont de toate amănuntele. Tatăl nu trebuie tratat ca un criminal, ci ca un păcătos care are nevoie de îndreptare. Situația nu trebuie îndreptată cu ajutorul emisiunilor de televiziune dedicate gospodinelor care nu au cum să își umple timpul. E nevoie de mult discernământ. Dorința răzbunării – oricât ar fi de intensă: „Nu mă las până nu îl văd în pușcărie” – nu poate da roade bune. Mai ales că închisorile par a fi locuri de învățare a noi păcate, locuri de perfecționare în furturi, crime și perversiuni sexuale, nu spații de recuperare morală...

³² Se pare că explozia de erotism din mass-media (și mai ales filmele cu secvențe de violuri în familie) va duce în timp la creșterea ratei violurilor. De altfel, nu cred că există familii asupra cărora presiunea sexuală a mass-mediei să aibă un efect benefic...

³³ Deși iertarea agresorului face parte din procesul de vindecare lăuntrică.

Știu că întrebarea care te apasă este: „De ce?” Și eu m-am certat cu Dumnezeu ani de zile după ce mama mea a murit. Nu înțelegeam cum a îngăduit Dumnezeu să rămân fără ființa cea mai importantă pentru mine.

Tu ai de ales între a te certa cu Dumnezeu și a-L ruga să vindece rănilor sufletului tău. Dar dă-ți seama că Dumnezeu vrea să te vindece. Uită-te în oglindă: cum e privirea ta? Tristă, îndurerată, pierdută... Așa va rămâne dacă te vei certa în continuare cu Dumnezeu. Dar va fi altfel dacă Îi vei cere ajutorul.

Încet-încet, vei simți cum rănilor sufletești se vindecă. Procesul e greu, dar încă de la început vei conștientiza că ești pe drumul cel bun. Cei din jurul tău – mă refer la cei care știu prin ce ai trecut – vor înțelege mai greu schimbarea.

Poate te vor privi în continuare cu milă, sau chiar cu dispreț. Dar Dumnezeu îți va da putere să treci peste asta. Mai mult încă, atunci când vei fi pregătită pentru a-ți întemeia o familie, îți va trimite un om bun la suflet care se va purta cu tine ca și cum ai fi fecioară. Da, așa cum desfrânatelor pot deveni fecioare prin pocăință, așa și tu poți să îți recapeți fecioria sufletească. Totul este să ai credință, să te rogi mult și să ai un duhovnic care să te ajute să mergi pe calea tămăduirii sufletești.

Și nu te uita la gura lumii. Alții poate te vor mai cleveti pe la colțuri, imaginându-și că sunt mai fericiți că s-au destrăbălat în fel și chip fără să treacă printr-o astfel de experiență nedorită. Să nu pui la suflet răutățile lor. Încearcă să îți vezi de viața ta, fără să te uiți în stânga și în dreapta. Și îți vei da seama că Dumnezeu te ajută să ai o viață fericită, frumoasă, împlinită. O viață de care bârfitorii tăi, cu sufletele murdare de păcat, nu au parte...

Culmea răzbunării - iertarea

O cititoare îmi scrie: *M-am culcat cu prietenul meu pentru că eram convinsă că așa o să fie mai puternică dragostea noastră. Câteva săptămâni a fost mai bine, după care a început să fie mai indiferent și m-a părăsit. Fecioria s-a dus și acum nu am în suflet decât gândul de a mă răzbuna. Nu pot scăpa de gândul acesta. Îmi poți da un sfat?*

Gândul răzbunării este unul dintre cele mai puternice gânduri. Asta o știm nu numai din filme sau din cărți, ci chiar din viața noastră... Stau și te întreb: ce rezolvi dacă te răzbuni? Adugi păcate la păcatele tale... I-am retrimis scrisoarea ta Sfântului Apostol Pavel, și iată ce a răspuns: *Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”. Deci, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele.*

Evident, nu mi-a răspuns direct, deși îi cerusem să îmi răspundă la problema ta. Trebuie să căutăm ajutor în Sfânta Scriptură ori de câte ori avem necazuri. Și Domnul ne va răspunde, prin glasul Sfinților Evangheliști sau al Sfinților Apostoli. Nu intru în detalii, nu trebuie să înțelegem Sfânta Scriptură de capul nostru, cum fac sectanții, dar nici să stăm departe de ea de frică. Cel mai bine este chiar să citim tâlcuirile scripturistice ale Sfinților Părinți, dar nu despre subiectul acesta discutăm aici.

Răspunsul nu mi l-a dat deci Sfântul Apostol personal, mi l-a dat însă indirect, în Epistola către Romani, capitolul 12, versetele 19-21. Ai auzit? *Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele.*

Cea mai mare biruință a ta ar fi ca el să se schimbe, să renunțe la răutatea lui și să aibă o viață creștină... Asta e adevărata răzbunare, nu împotriva păcătosului ci a diavolului care l-a manipulat pe păcătos. Roagă-te pentru fostul tău prieten și întâi de toate iartă-l pentru marele rău pe care ți l-a făcut. Dacă îl vei ierta, și osânda lui va fi mai mică și ție îți va fi mai bine.

Iar dacă Dumnezeu știe că trebuie să fie pedepsit pentru păcatul lui, îl va pedepsi (dar, ia gândește-te, oare numai el e de vină că ați păcătuț? Tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință să te opui sau ai căutat și tu dragostea trupească?...). Da, Dumnezeu este bun și iubitor de oameni, numai că uneori trimite pedepse precum cele care au căzut asupra sodomiților de pe vremea lui Avraam. Atunci când vede că inima păcătosului este învârtoșată și că acesta nu se va pocăi pentru căderea lui. Iată o relatare care confirmă spusele mele...

„Petre Damianos scrie că, pe când învăța carte la școala din Parma, s-a întâmplat o înfricoșată judecată a Dreptului Judecător, spre învățătura noastră. El spune astfel: «În partea dinspre apus a acestei cetăți, afară de ziduri, este o biserică cu hramul Sfinților Mucenici Ghervasie și Protasie. Într-o noapte, când era privegherea sfinților (14 octombrie), un plugar, sculându-se din așternutul său mai înainte de a se face ziuă, a mers să-și pască vitele. Iar un vecin al lui, care o iubea pe femeia acestuia, văzându-l că a plecat, a intrat în casa plugarului și s-a culcat în pat lângă femeia care, gândind că acela era bărbatul ei, a tăcut. După ce a săvârșit preacurvia, necuratul om s-a sculat din pat și a plecat. Făcându-se ziuă, a venit bărbatul femeii, ca un om ce era temător de Dumnezeu, să meargă la biserică ca să ia anafură. Iar femeia îl defăima și-l ocăra zicându-i: «Un ceas nu ai putut, ticălosule, să te înfrânezi de la împreunarea trupească pentru dragostea sfinților și acum ai atâta îndrăzneală să mergi să iei anafură?». Iar el, mirându-se, a întrebat: «Pentru ce grăiești acestea?». Și din cuvânt în cuvânt a cunoscut că altul s-a dus în locul său și a înșelat-o. Atunci biata femeie a început să se tânguiască, plângând cu amar (fiindcă era cinstită și îmbunătățită), pentru răul ce i se făcuse. Deci, ducându-se la biserica Sfinților, a strigat acestea înaintea icoanei sfinților mucenici, în auzul tuturor: «Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul inimii mele, Cela ce știi toate, Care cercetezi inimile și cerci cugetele! Darul Tău știe gândul meu, că chiar și de bărbatul meu mă feream la toate sărbătorile, și acum, din neștiință, m-am înșelat și am păcătuț! Rogu-Te, dar, Doamne, ca un Dumnezeu milostiv, să-mi ierți păcatul și ca un drept Judecător să faci degrab izbândă asupra aceluia om necurat, care m-a înșelat cu vicleșug și cu meșteșugire, și să-l faci arătat oamenilor, spre pildă, ca să se slăvească prea Sfântul tău Nume. Așa, Domnul meu, auzi-mă pe mine, păcătoasa, pentru rugăciunile slăviților Tăi mucenici Ghervasie și Protasie și ale tuturor sfinților Tăi. Amin». Și acestea zicând, a intrat

diavolul în pântecelul celui prea curvar și l-a trântit la pământ, rupând jalnic măruntaiele lui; și, lovindu-i tare capul de piatră, nu l-a lăsat diavolul până ce înaintea tuturor, cu răni multe, l-a omorât. Acestea văzându-le toți cei ce erau acolo, s-au spăimântat”³⁴.

Cred că te-ai întristat puțin... Oare eu asta vreau? Să i se *grămădească cărbuni aprinși pe cap*? Nu, nu asta vreau. Asta nu mai e iubire creștină, ci e o lege mai dură decât cea primită de Moise: *să plătească suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior* (Exod 21, 23-24).

Nu, nu vreau ca Dumnezeu să te răzbune luându-l pe fostul tău prieten. Dumnezeu nu e un killer care săucidă la comanda clienților sau a prietenilor Săi. Dumnezeu este bun și iubitor de oameni. Iar dacă uneori pedepsele Sale sunt aspre, sunt așa nu pentru că I s-a împușinat dragostea, ci pentru că păcatul omului a fost mare și păcătosul nu a vrut să se întoarcă din calea sa...

În Evanghelia Sfântului Luca găsim un cuvânt al Mântuitorului care are legătură cu răspunsul meu: *Acei optsprezece inși, peste care s-a surpat turnul în Siloam și i-a ucis, gândiți, oare, că ei au fost mai păcătoși decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel* (Luca 13, 4-5). Au murit toți cei care nu s-au pocăit ca cei peste care s-a surpat turnul în Siloam? La prima vedere nu, pentru că au murit cu altfel de morți. Dar de fapt au murit ca aceia – poate chiar și mai rău –, pentru că tot în iad, la un loc cu ceilalți păcătoși, au ajuns...

Deci Evanghelia ne arată că până la urmă păcătoșii care nu se pocăiesc de păcatele lor tot sunt atinși de osânda dumnezeiască. Chiar dacă unii au parte în viață de cine știe ce bunătăți și desfătări, le vor uita repede când vor ajunge în chinurile iadului...

De ce tot vorbesc de iad? Pentru că vreau să îți dai singură seama că tu nu vrei osânda veșnică a prietenului tău. Oricât de mult rău ți-a făcut, totuși inima ta nu e atât de împietrită și de rea încât să vrei o astfel de răzbunare.

Poate că îmi spui: „Da, dar totuși vreau o răzbunare... Chiar dacă una mai mică”.

Eu îți spun să te gândești bine cu ce te alegi dacă nu lepezi gândul răzbunării. Ar fi bine să îți dai seama că poate gândul răzbunării te va întina pe tine mai mult decât te-au întinat alte păcate. Și să înțelegi că poate a venit vremea să îl ierți pe *ticălos*. Că poate și tu ai nevoie să te ierte Dumnezeu, nu?

Iar dacă tot nu vrei să îl ierți, ia măcar aminte la o întâmplare din Pateric: „Un frate din Libia a venit la avva Siluan, în muntele Panefo și i-a zis: «Părinte, am un vrăjmaș care mi-a făcut multe rele, că și țarina mea, când eram în lume, mi-a răpit-o și de multe ori m-a vrăjmășit. Iar acum a pornit și oameni otrăvitori să mă omoare și așa vrea să-l dau în judecată». Zis-a lui bătrânul: «Precum te împaci, fiule, fă!». Zis-a fratele: «Cu adevărat, părinte, de va fi pedepsit, îi va fi de folos sufletului». Răspuns-a bătrânul: «Cum socotești, fiule, fă!». Și a zis fratele: «Scoală-te, părinte, să facem rugăciune și voi merge la dregător!». Deci, sculându-se și rugându-se amândoi, când a venit să zică: «Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri», a zis bătrânul: «Și nu ne ierta nouă greșalele noastre, căci nici noi nu iertăm greșiților noștri!». Apoi fratele i-a zis bătrânului: «Nu așa, părinte!». Iar bătrânul a zis: «Ba așa, fiule! Căci, cu adevărat, de vei voi să mergi la dregător să-ți facă ție dreptate, Siluan altă rugăciune nu-ți va face ție». Și punând fratele metanie, l-a iertat pe vrăjmașul său”.

Mai mult de atât, nu am ce să îți spun...

³⁴ *Mântuirea păcătoșilor*, Editura Bunavestire, Bacău, pp. 95-96.

„Păcatul” menstruației

Un cititor: *Vă rog să mă ajutați să o conving pe prietena mea să vină la biserică. Motivul principal pentru care nu vine – să nu râdeți – este că zice că Dumnezeu nu poate fi misogin. Adică de ce nu au voie femeile să intre în biserică la menstruație? Sunt murdare? Ea crede în Dumnezeu și se roagă acasă. Ce să îi spun? Mi-a zis cineva că în revista Patriarhiei, „Vestitorul Ortodoxiei”, scria un părinte că femeia poate intra în biserică la menstruație...*

Prietena ta nu este singura persoană de sex feminin care stă departe de biserică pentru că nu înțelege care ar fi motivul pentru care menstruația este considerată de unii preoți – în special de ieromonahi – o *problemă* atât de mare. Și asta nu e doar o chestie care le frământă pe femei. Sunt și bărbați care stau departe de biserică pentru că li se pare depășită o astfel de viziune antropologică...

Dacă aș fi fost sfânt, ți-aș fi dat răspunsul cel bun. Nefiind, mă aflu în situația în care merg pe băjbăite... Da, vreau să mă lămuresc și eu, dar până acum nu m-am lămurit în întregime... Am citit și eu mai multe materiale pro și contra. După ce am stat de vorbă cu mai mulți preoți și cu creștini pe care i-am iscodit pe acest subiect, am ajuns la următoarea concluzie: există duhovnici iscusiți care spun că femeia nu poate intra în biserică la menstruație, există duhovnici iscusiți care spun că poate intra. Duhovnicii moderniști spun că poate intra fără probleme, dar ar putea greși și în această privință, așa cum greșesc și în multe altele.

Dacă, într-adevăr, pe această temă învățătura Sfinților Părinți ar fi cea pe care o mărturisesc „tradiționaliștii”, atunci ne vom însuși explicațiile date de acești sfinți. Dacă totul nu este decât o problemă de igienă și Sfinții Părinți nu au tratat problema la nivel teologic, lucrurile trebuie lămurite încă și mai repede, pentru că explicațiile nu necesită prea mult efort³⁵.

Am citit și eu poziția părintelui Constantin Bălăucă expusă pe larg în *Vestitorul Ortodoxiei*. (Oricum, nu tot ce scrie acolo reprezintă poziția oficială a Bisericii, sunt și păreri personale ale celor care scriu...) Am citit și disputa pe această temă din *Lumea credinței*. Părintele Constantin Necula zicea într-o conferință: „Ați văzut cât caz a făcut un articol al lui Cristian Tabără din *Lumea credinței*, când a spus: «Domnule, interdicția aceea cu femeia care intră în biserică și în perioada aceea lunară nu-i desuetă. Nu putem s-o numim așa, că ne sar canoniștii în cap. Dar trebuie gândită, regândită, reasezată...». M-am întâlnit la București cu Cristian Tabără și i-am zis: «Răspunsul era în istoria modei, măi!». Și-apoi, vorba Maicii Siluana, care era de față atunci când am vorbit: «Cine se apucă acum să le caute? Tot conștiința lor le cenzurează până la urmă»³⁶. Doar nu stă cineva la intrare în biserică și le întreabă: «Tu cum ești? Ia stai, să văd!». Atâta atenție acordată acestei igiene femeiești și nici un fel de atenție acordată igienei bărbătești. Nu e un pic schizofrenică biserica ce începe să predice asta? Să fim serioși! (...) Biserica nu-i aberantă! Hristos nu-i aberant!»³⁷

Cât le cenzurează conștiința pe femei, nu știu. După ce, într-o conferință ținută într-un centru studențesc, am prezentat la partea cu întrebări și răspunsuri poziția tradiționalistă, o preteasă mi-a atras atenția după conferință că marea majoritate a femeilor din biserică nu sunt de acord cu această perspectivă. Deci, această conștiință lucrează diferit. Nu îmi e teamă că voi supăra pe cineva spunând adevărul, dar în același timp îmi e teamă ca nu cumva în această problemă să înțeleg lucrurile superficial.

³⁵ O cititoare: *La o conferință a părintelui Teofil Părăianu la Brașov în decembrie 2005, cineva l-a întrebat despre acest lucru și dânsul a răspuns că femeia poate intra în biserică, nu este nici o problemă și că interdicția vine doar din motive de igienă și se referă numai la vremurile când nu existau produse de igienă (tampoane). Pot da și eu un alt exemplu, în care un alt părinte cunoscut a spus invers, dar nu știu dacă asta e cel mai indicat...*

³⁶ O cititoare: *Mi se pare ciudat citatul acesta al Maicii Siluana... Nu știu dacă trebuie pusă problema cenzurii sau a autocenzurii; în fond, cine Îl caută sincer pe Hristos ajunge, mai devreme sau mai târziu, să facă ascultare de duhovnic, iar pentru cine nu, oricum acest aspect contează cel mai puțin în raport cu inima lipsită de bucuria pe care o aduce viața în Hristos; problema este să nu ne împiedicăm noi de lucruri dintr-astea exterioare; să fim sinceri, dacă Îl vrem pe Hristos în viața noastră, lucrurile astea, care mie chiar mi se par minore, mai devreme sau mai târziu se rezolvă.*

³⁷ Părintele Constantin Necula, *Calea virtuților*, Editura Agnos, 2005, pp. 115-116.

Și totuși, de ce îți scriu? Pentru că sunt de părere că prietena ta ar trebui să meargă la biserică, cu toate nelămuririle ei. Și chiar să intre în biserică în fiecare săptămână, dacă conștiința nu o oprește. Important este ca ea să înțeleagă rostul Bisericii, rostul rugăciunii, rostul spovedaniei, rostul postului...³⁸

Și, după o vreme petrecută în biserică, atunci când va ajunge la duhovnic, va găsi de la acesta lămurirea problemei legate de așa-zisa necurăție lunară...

Dar, dacă va sta ani de zile departe de biserică doar pentru că nu poate înțelege o anumită rânduială, nu se va folosi cu nimic. Să vină, deci, la Hristos. Să vină, să nu mai stea departe de El. Pentru că numai El este Calea, Adevărul și Viața...

*

Un cititor: „Eu nu cred că prietena tânărului stă departe de biserică numai pentru asta. E ușor să se mintă pe ea, să îl mintă și pe el. De multe ori găsim tot felul de pretexte pentru a justifica faptul că stăm departe de Hristos. Asta e și părerea mea³⁹. Și eu aveam câteva clișee prin care îmi adormeam conștiința. Dar a venit vremea în care m-am săturat de ele. Să fie mai sinceră fata, și va veni în biserică. Și, orice i-ar spune duhovnicul, să intre sau nu în perioada respectivă, ea tot se va bucura, pentru că va ști că se află pe calea mântuirii. Da, sunt mici neclarități, sunt probleme, dar neimportante. Unor sfinți din Rusia le plăceau anumite icoane necanonice, care nu erau deci pictate după rânduială. Și, cu toate astea, au ajuns sfinți. Eu nu spun că trebuie să părăsim rânduielile. Nu, pentru că sunt de la Duhul Sfânt. Dar uneori putem fi mai îngăduitori. Mai ales când e vorba de primirea unui suflet în biserică”.

Eu cunosc un caz: o fată își programase nunta, vorbise cu preotul să o spovedească înainte de nuntă – pentru că trăise o vreme cu viitorul soț. Dar, înainte de spovedanie, a avut o mare ispită: a fost acuzată că a furat o sumă mare de bani. Din cauza șocului, i-a venit ciclul menstrual. Preotul a spus că nu o mai spovedește așa. A plecat după nuntă în luna de miere și apoi a tot amânat spovedania. Mă întreb: oare nu era mai bine ca totuși părintele să o fi spovedit? Mai ales că ea nu avea cum să prevadă această dereglare biologică neașteptată...⁴⁰ Într-un articol din *Vestitorul Ortodoxiei*, părintele Bălăucă observa că, oricum, nici un preot nu refuză căsătoria unei mirese din acest motiv. Oare era chiar o greșeală ca părintele să o fi spovedit atunci pe fată? Poate că ea nu va mai veni la spovedanie decât peste ani de zile... Nu mă grăbesc să spun că era firesc să o spovedească. Spun doar că o astfel de problemă este foarte delicată și nu trebuie tratată mecanic, în stil inchizitorial...

Oricum, nu cred că un astfel de subiect merită o tratare exhaustivă. Îi rog pe cititori să mă ierte că nu am fost mai explicit, dar voi reveni asupra acestei teme într-un articol viitor... După *cercetările* de rigoare...⁴¹

Mă rog lui Dumnezeu ca oamenii care stau departe de biserică pentru că diavolul le pune în minte tot felul de pretexte meșteșugite să scape din cursa în care se află și să ajungă la cunoașterea Adevărului...

---

³⁸ O cititoare: *Întrebarea e, a mers vreodată, sau s-a limitat la acest aspect și nici nu știe cum e la Sfânta Liturghie?*

³⁹ O cititoare: *Cred că această problemă se încadrează în marea categorie „Biserica e plină de nereguli” – oamenii vorbesc ore întregi despre ce s-a întâmplat rău în biserică, neîncercând nici măcar pentru o clipă să încerce să vadă frumusețea unei Sfinte Liturghii sau iscusința și credința unui părinte. Dacă încerci să le spui unor astfel de oameni că sunt și exemple în Biserică ce ar trebui să ne atragă către ea, imediat te opresc spunând că ești habotnic sau că încerci să îi convertești. Și își continuă discuția despre cele rele.*

⁴⁰ O cititoare: *Să știi că există numeroase cazuri – printre care mă număr și eu – în care nu știi când va fi această perioadă a lunii; e o chestiune medicală, dar...*

⁴¹ O cititoare mi-a scris ironic: *Mai ales dacă nu ești femeie...* Această afirmație m-a făcut să încerc să aflu și mai multe amănunte despre acest subiect. De exemplu, în toată Grecia toate femeile intră în această perioadă în biserică, doar că nu se împărtășesc – și asta nu pentru că ar fi considerate necurate, ci pentru că nici bolnavii care au răni ce sângerează nu se împărtășesc. De altfel, nici un sinod nu a afirmat că femeia nu are voie să intre în biserică la menstruație, ci doar că nu are voie să se împărtășească... Părinții greci consideră că textele din Levitic care vorbesc despre necurăția femeii în această perioadă s-au referit doar la femeile de sub Legea Vechiului Testament. Iar textul Sfântului Dionisie al Alexandriei care oprește intrarea femeii în biserică e considerat ca având o justificare care ține de igienă, nu de argumente teologice.

„Viața unei lesbiene”

„...suntem contribuabili la stat și cetățeni ai acestei țări cu drepturi depline...”⁴² - Florentina Ionescu.

Aseară am primit un telefon de la un prieten: „Uită-te la «Nașul». O să vezi ceva interesant legat de cartea la care scrii”.

Am deschis televizorul și am văzut o parte din emisiunea cu tema „Viața unei lesbiene”. Invitată era Florentina Ionescu, coordonator grup suport al comunității de femei lesbiene și bisexuale din cadrul Asociației ACCEPT. Emisiunea m-a șocat, în primul rând datorită farmecului personal al invitatei. Nu știam cum arată o lesbiană, nu știam cum gândește o lesbiană și – întrucât emisiunea nu a fost deloc vulgară, spre surprinderea mea – am urmărit-o până la capăt.

Cred că dacă duhovnicul mi-ar fi dat ascultare să vorbesc cu o lesbiană, în centrul mesajului meu ar fi fost lupta împotriva poftelor trupești. Și cred că, după ce i-aș fi ținut o cuvântare Florentinei Ionescu, nu ar fi fost exclus ca ea să îmi spună cu convingere: „Aveți dreptate...”. Nu o voi descrie pe invitata emisiunii – voi spune doar că este foarte frumoasă, foarte sensibilă, inteligentă, spontană, cultivată (dacă aș fi văzut-o în biserică aș fi crezut că e o femeie drept-credincioasă); chiar seamănă mult cu o femeie pe care o cunosc de mulți ani, și asemănarea m-a izbit). Vreau însă să prezint câteva din ideile ei (mi-a părut rău că nu am înregistrat emisiunea, pentru ca citarea să fie cât mai obiectivă):

- lumea contemporană ne presează cu o avalanșă de sexualitate; nu trebuie însă să ne lăsăm modelați de ea; această explozie de sexualitate se datorează celor care scot bani din asta, fie că sunt filme sau reviste porno, fie că sunt diferite obiecte sexuale; noi trebuie să nu lăsăm ca sentimentele noastre să fie manipulate...⁴³;

- cuplul ideal este cuplul bigam; relațiile cu mai mulți parteneri simultan sunt o dovadă de superficialitate;

- e o greșală ca o femeie heterosexuală să devină lesbiană sau un soț heterosexual să devină homosexual numai din cauza unor probleme de familie;

- copiii trebuie să fie protejați de către părinți în sensul că părinții nu trebuie să aibă momente de erotism care se pot întipări în mințile fragede ale copiilor.

Sunt de acord cu fiecare din aceste idei. Nu sunt de acord însă cu perspectiva din care sunt spuse...

(La un moment dat, *Nașul* a spus: „Totuși, primii oameni făcuți de Dumnezeu au fost Adam și Eva...” Iar replica promptă a invitatei a fost o întrebare: „De unde știți?”. Aici e diferența fundamentală dintre un creștin adevărat și un homosexual. Homosexualii pun la îndoială una sau mai multe învățături creștine, în timp ce fiii Bisericii primesc adevărul dumnezeiesc... Florentina Ionescu consideră că un cuplu ideal este un cuplu bigam, fie că e format din persoane hetero sau homosexuale. Aici Sfintele Scripturi și întreaga tradiție a Bisericii îi stau împotriva.)

Totuși, în articolul de față nu vreau să fac comentarii critice la adresa homosexualității. Vreau doar să afirm categoric că m-a impresionat sincer personalitatea acestei lesbiene. Până ieri, nu înțelegeam de ce unele din personalitățile emblemă ale omenirii au putut fi homosexuale. Mă gândeam că homosexualitatea e doar un mijloc de satisfacere a unor poftes sexuale... Da, pentru unii asta este. Dar pentru alții e un mod de a-și manifesta identitatea⁴⁴. Florentina Ionescu vorbea despre identitatea ei cu aceeași convingere cu care convertiții vorbesc despre viața cea nouă în Hristos...

⁴² Din articolul „Comunitatea gay își tipărește revista”, *Adevărul*, 29 Septembrie 2005.

⁴³ Convingerea cu care vorbea împotriva avalanșei sexualității debordante nu o au, din păcate, unii reprezentanți ai părții ortodoxe când sunt puși să dezbată astfel de subiecte; uneori, starea lor de amorțeală lăuntrică face ca discursul lor să își piardă din valoare. În timp ce mesaje clare, asumate conștient – așa cum a fost cel al reprezentantei ACCEPT – reușesc să pună lumea pe jar...

⁴⁴ Repet, nu vreau să generez polemici acum: se știe că teoria promovată de homosexuali este că aceasta ar fi o condiționare genetică, pe când Biserica învață că e o patimă cu care te poți lupta și de care poți scăpa, cunoscându-ți adevărata identitate, de făptură vie în Hristos...

Ascultând-o, mi-am dat seama că foarte mulți adoptă opțiunea homosexuală dintr-o sumedenie de motive sufletești. Ea nu spunea asta, ea vorbea doar despre faptul că unii sunt homosexuali din naștere, dar modul ei de a pune problema m-a făcut să înțeleg că homosexualitatea poate fi pur și simplu o evadare din banalitatea vieții de zi cu zi.

Mulți oameni sunt sătui de monotonie, sunt sătui de viața lor și așteaptă o schimbare. Unii își găsesc liniștea la Dumnezeu, alții se apucă de băutura, alții își caută identitatea sexuală. Cred că o diferență fundamentală între un bețiv și un homosexual este că bețivul nu se va mândri cu opțiunea lui, nu va vorbi despre avantajele ei și nici nu va spune că e bețiv din pânțelele maicii sale. (Chiar dacă o anumită înclinație există. O mamă bețivă îi va transmite și pruncului pe care îl poartă în pânțelele ei ceva din băutura pe care o bea. Și tânărul care va crește din acest prunc va fi mai înclinat spre beție decât alții de vârsta lui. Tot așa, din părinți desfrânați vor ieși copii mai predispuși spre desfrâu. Dar nici unii, nici alții nu sunt predestinați să păcătuiască. Dumnezeu îl va încununa pe fiecare dintre oamenii care se vor lupta cu aceste patimi de care sunt vinovați în mare măsură părinții lor...).

Dar numai viața creștină îi poate aduce omului împlinirea cea adevărată. Da, sunt atâtea secte care se laudă că îl împlinesc pe om, sunt atâtea mișcări de eliberare sexuală care promet acest lucru, dar împlinirea nu poate veni decât pe calea pe care ne-a arătat-o Hristos, pe calea pe care ne-au arătat-o Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți. Dar, insist, nu despre asta vreau să scriu acum...⁴⁵ Cred că dacă un tânăr ortodox care e venit de curând în Biserică ar fi știut ce sunt homosexualii doar din câteva cărți religioase prost scrise, în momentul în care ar face cunoștință cu un homosexual sau cu o lesbiană ar fi tras concluzia că pe undeva Biserica greșește. Pentru că nu toți homosexualii și nu toate lesbienele sunt obsedați de sex, tot așa cum nici toți heterosexalii nu sunt obsedați de sex. Ar vedea multe însușiri frumoase, care l-ar pune pe gânduri. Și poate s-ar putea întreba: „De ce unii dintre creștinii pe care îi cunosc au inimile mult mai împietrite decât aceștia? Oare nu Dumnezeu îi face pe homosexuali să fie atât de frumoși?”

Da, Dumnezeu i-a făcut atât de frumoși, dar asta nu se datorează faptului că sunt homosexuali; ei au primit niște talanți, pe care îi folosesc, deși trăiesc în păcat. Dar, dacă ar renunța la păcat, atunci și talanții lor s-ar înmulți.

Privind emisiunea, mi-am dat seama cât de important este ca preoții sau teologii ortodocși care vor să analizeze fenomenul homosexualității să nu se rezume doar la citirea câtorva scrieri ale Sfinților Părinți pe această temă; e important să încerce să înțeleagă și universul în care trăiesc homosexualii, pentru că numai astfel vor reuși să îi atragă pe calea Bisericii Ortodoxe, a Bisericii lui Hristos⁴⁶.

Aș fi putut spune doar pe calea lui Hristos. Dar întrucât unii homosexuali se declară creștini, trebuie făcută o diferențiere între aceștia și creștinii ortodocși. Da, sunt homosexuali care afirmă că mărturisesc învățătura creștină. Dar întrucât ei nu primesc învățătura antropologică a Bisericii, așa cum a fost predanisită de Sfinții Părinți, sunt străini adevărului Bisericii.

(Pentru o greșeală mult mai mică – și anume învățătura lui Eustație potrivit căreia căsătoria era o născocire diavolească, Părinții de la Sinodul de la Gangra din anul 340 au hotărât: „Dacă cineva ar defăima nunta și pe ceea ce [femeia care – n.n.] se culcă cu bărbatul său, credincioasă fiind și evlavioasă, ar urgisi-o sau ar defăima-o, ca și cum nu ar putea intra în împărăția cea cerească, să fie anatema”⁴⁷. Chiar dacă aceia păstrau celelalte învățături ale Bisericii, totuși se aflau sub osânda anatemei.)

Da, nimeni nu contestă faptul că homosexualii sunt „contribuabili la stat și cetățeni ai acestei țări”. În același timp însă, Biserica lui Hristos – prin glasul Sfinților ei Părinți – afirmă clar că, dacă nu se vor lepăda de patima lor, acești homosexuali (oricât ar fi de frumoși, de educați, de manierați, de culti, oricât ar fi de cinstiți sau de simpatici – completarea mea) nu vor ajunge și cetățeni ai Țării veșnice, ai Împărăției Cerurilor. Și atunci, la ce le-a folosit că au avut o mulțime de drepturi în această lume trecătoare?...

⁴⁵ Un cititor: *Cred că trebuie insistat, totuși; nu știu dacă aici însă. Mi se pare foarte important ca tinerii să înțeleagă de ce nu trebuie să o imite pe tipa asta atât de interesantă, sau să nu rămână în păcat tot pe acest argument; poate greșesc, dar asta este părerea mea.*

⁴⁶ Altfel, efectele nu vor fi de amploare. O paralelă: degeaba combat unii preoți yoga, spunând că e o formă de desfrâu sexual, când, din toate ramificațiile yoghine, una singură – Tantra – se ocupă cu așa ceva, în timp ce celelalte sunt școli ale celei mai aspre asceze. Trebuie deci ca terenul misionar să fie cunoscut la fața locului, nu doar din cărți sau foi parohiale...

⁴⁷ Arhidiacon prof. dr. Ioan Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Sibiu, 1993, p. 199. Iată că Biserica Ortodoxă i-a dat anatemei nu numai pe cei care susțineau marile erezii – arianism, nestorianism, monofizitism, ci și pe cei care defăimau viața creștină de familie, viața binecuvântată de Dumnezeu.

Un duhovnic după calapodul lumii acesteia...

Am citit de curând o carte scrisă pentru tineri de către un anume monah Neofit, cu titlul: *Rugăciuni către tineri*. În ea, alături de multe întâmplări interesante, se află și aceasta...

„Am avut un elev care se încadra între acei tineri pe care părinții îi duc o dată pe an la biserică să se mărturisească, dar obligatoriu să se și împărtășească, căci sunt siguri că fătul lor nu a făcut nimic vrednic de oprirea de la împărtășanie și de la Aghiasma Mare. Dar acest tânăr, deja în clasa a XII-a, printre alte păcate ce nu îl muștrău nici în somn, îl avea și pe cel al fumatului. Și mărturisește vrând-nevrând preotului.

«Păi tu, dragul meu, să ai grijă să nu fumezi măcar înainte de a te împărtăși», fu răspunsul acestui popă botoșănean, vestit probabil și în iad. Era normal ca un popă fumător să nu se osândească pe sine însuși înaintea unui june⁴⁸, a unui adolescent gata de viață, dar nu și de moarte. Oare un popă bețiv sau curvar va osândi beția și desfrâul? NU! *Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că sunteți ca mormintele care nu se văd și oamenii care umblă peste ele, nu le știu... Vai și vouă, învățătorilor de lege! Că ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă nu ați intrat, iar pe cei ce vroiau să intre i-ați împiedicat* (Luca 11, 44, 52). Vrei cu adevărat să te îndreptezi? Atunci du-te la un preot drept, cu frică de Dumnezeu, chiar dacă va fi nevoie să umbli zeci de kilometri... Nu e obligatoriu să te împărtășești o dată pe an, este obligatoriu să schimbi radical viața ta, măcar o dată pe an; iar apoi te vei împărtăși cu dragoste de zeci de ori. Este un cerc al deșertăciunii aici. Părinții au crescut un copil fără de Dumnezeu, copilul nu îl cunoaște și-l ignoră, iar preotul îl ascunde, îl trădează și mai mult. Acesta ar fi dansul iadului⁴⁹.

Am fost și eu profesor de religie și m-am întâlnit cu situații similare. Mi-a fost puțin frică să scriu și despre acest subiect, ca nu cumva tinerii să nu se sperie și să nu fugă de spovedanie. Dar acum câteva zile mi-a scris o fată – necăsătorită – pe care duhovnicul o lăsa să facă dragoste cu iubitul ei, recomandându-i însă să nu facă sex – ca și cum ar putea să nu fie păcat dacă se iubesc, chiar dacă nu sunt căsătoriți. M-a întrebat ce părere am despre asta și i-am spus că e o mare înșelare. Când fata mi-a scris mai multe despre duhovnicul respectiv, mi-am dat seama că va fi din ce în ce mai greu ca oamenii să găsească duhovnici iscusiți.

Din rândurile părintelui Neofit se vede că e mai bine totuși ca astfel de căderi să nu fie trecute sub tăcere. Da, minusuri există, dar nu făcând abstracție de ele va fi lumea mai credincioasă. Tocmai aici se vede credința: că, fiind conștienți de anumite neputințe ale slujitorilor Bisericii și ale credincioșilor, știm totuși ca Biserica este Trupul lui Hristos în care ne aflăm mântuirea.

Cât privește situațiile în care un preot îi învață pe ucenicii săi lucruri greșite – fie din punct de vedere moral, fie dogmatic –, mai devreme sau mai târziu adevărul va ieși la suprafață și ucenicii vor înțelege că nu au de ce să mai rămână la același duhovnic⁵⁰.

Chiar dacă marea majoritate a duhovnicilor i-ar lăsa pe tineri să fumeze, să „facă dragoste” nefiind căsătoriți sau să facă alte păcate, învățătura Mântuitorului Hristos ar rămâne aceeași și mântuirea nu ar dobândi-o decât cei care luptă cu păcatul. Cu atât mai mult trebuie să luptăm când Dumnezeu trimite lumii atâția preoți buni, pe care dacă îi căutăm cu stăruință îi vom găsi... Și, dacă pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp am avut și altfel de duhovnici, acele momente vor rămâne doar amintiri. Triste, dar amintiri. În timp ce *prezentul* va fi acoperit de binecuvântarea dumnezeiască...

⁴⁸ În cazul de față nu e vorba de un duhovnic iscusit care se poartă cu delicatețe cu un tânăr ca nu cumva să îl piardă, ci este vorba de un duhovnic care trăiește în același păcat cu cel care se spovedește și nu îl muștră pentru simplul motiv că s-ar pune pe sine însuși într-o situație delicată.

⁴⁹ Monahul Neofit, Editura *Credința strămoșească*, 2005, pp. 61-62.

⁵⁰ Un cititor: *Asta doar în cazul în care există o căutare sinceră și hotărâtă, altfel ucenicul va rămâne într-o învățătură confortabilă, dar departe de Dumnezeu.*

Frica de viitor...

Mie îmi este teamă că, dacă voi duce o viață creștină, atunci soția mea se va sătura de atâtea posturi și mă va părăsi. Nu este o contradicție între Biserică și viața sexuală în familie?

Această întrebare frământă mulți tineri. Este foarte importantă și îmi doresc să scriu o carte întreagă cu tema „Familia și viața sexuală”, în care voi răspunde pe larg la întrebarea ta. Întrucât însă tu ai nevoie de un răspuns imediat, îți voi scrie și acum câteva cuvinte.

Dar mai întâi te-aș întreba ceva. De unde sunt cuvintele următoare: „Cât de frumoasă ești și atrăgătoare, prin drăgălășia ta, iubito! Ca finicul ești de zveltă și sânii tăi par struguri atârnați în vie. În finic eu m-aș sui - ziceam eu - și de-ale lui crengi m-aș apuca, sânii tăi mi-ar fi drept struguri, suflul gurii tale ca mirosul de mere. Sărutarea ta mai dulce-ar fi ca vinul, ce-ar curge din belșug spre-al tău iubit, ale lui buze-nflăcărate potolind”?

Eu însumi, deși le-am citit cu ani în urmă, nu mi-am dat seama că sunt din Sfânta Scriptură. Poate că unii cititori vor avea un șoc aflând asta. Ce treabă are credința creștină cu sânii ca strugurii, sau cu sărutarea care curge din belșug?

E vorba de un paragraf din „Cântarea cântărilor”, capitolul 7, versetele 6-9. Mă gândesc că acum ar putea începe un dialog cu un cititor mai cultivat, care strâmbă din nas văzând textul citat de mine:

- Vai, dar „Cântarea cântărilor” nu trebuie înțeleasă în mod profan. Sfântul Grigorie de Nyssa spune că această carte a Vechiului Testament nu trebuie înțeleasă în sens profan...

- Am citit și eu ce a scris Sfântul Grigorie...

- Cu atât mai grav, atunci greșești în cunoștință de cauză.

- Nici gând. Hai să vedem ce zice sfântul, bine?

- Spune.

- Sfântul zice că în iubirea aceasta dintre un bărbat și o femeie trebuie să vedem chipul iubirii adevărate dintre Dumnezeu și om. Că dacă înțelegem strict literal, greșim.

- Dă-ți seama că nu ar mai fi avut ce căuta această carte în Biblie dacă era doar o romantică introducere la un manual al vieții intime în cuplu...

- Dar eu încă nu am spus nimic. Doar am reprodus un citat...

- Dar de ce îl înțelegi după mintea ta și nu vezi în el sensurile deslușite de Sfinții Părinți?

- Nu mi-aș permite să ofer o altă tâlcuire decât cea tradițională... Vreau doar să observ altceva. Uite, facem o comparație. Eu te întreb: crezi că poate fi comparată iubirea dintre Dumnezeu și om cu o crimă, sau cu un avort?

- Cum să compari ceva sfânt cu ceva atât de murdar? Normal că nu se poate face o astfel de comparație.

- De ce?

- Pentru că, dacă ai vrea să compari ceva frumos făcând referire la ceva urât, nu s-ar înțelege nimic. Pentru că binele se află în contradicție totală cu răul, așa cum frumosul se opune urâtului...

- Mulțumesc, atât vroiam să îmi spui...

- A, cred că înțeleg acum. Dacă unirea trupească dintre soț și soție ar fi fost ceva murdar, atunci nu ar mai fi putut fi folosită ca simbol al unirii dintre Dumnezeu și om.

- Exact, nici nu vreau să spun mai mult. De fapt, dacă pentru cei sporiți în viața duhovnicească această carte biblică are învățături foarte înalte, pe care ceilalți nu le pot înțelege, totuși și ei se pot folosi măcar de această idee: că dragostea curată dintre bărbat și femeie poate oglindi dragostea dintre Dumnezeu și om. Mulți cunosc doar fața pervertită a iubirii trupești, unii chiar în familiile așa-zis creștine și pentru ei unirea trupească este doar un mijloc de satisfacere a poftelor trupești, nu o dăruire, nu o manifestare a dragostei.

Discuția imaginară se încheie aici, ca să revin la întrebarea ta. *Nu este o contradicție între viața sexuală în familie și Biserică?*

Sfinții Părinți i-au anatemizat pe ereticii care se scârbeau de viața de familie din cauza „vieții intime”⁵¹. Dacă „viața intimă” ar fi fost ceva spurcat, Biserica nu putea binecuvânta familia. Sfântul Apostol Pavel zice clar: *Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu* (Evrei 13, 8). Nu zice „cinstită nunta întru toate, numai unirea trupească – și implicit facerea de prunci – să fie spurcată...”

Acum nu încerc să schițez o nouă teologie a sfințirii prin sex, departe de mine gândul acesta, dar vreau să subliniez faptul că familia creștină este cinstită „întru toate”. Și desfrânații pe care îi va judeca Dumnezeu nu sunt numai cei care trăiesc necununați, ci și soții care, prin perversiunile pe care le fac cu conștiința „împăcată”, întinează patul care fusese binecuvântat de Dumnezeu...

Recunosc însă faptul că nici mie nu îmi place faptul că avem multe texte în care se tot combat perversiunile și în care sunt muștrați cei care preadesfrânează⁵², dar nu avem aproape deloc texte în care se vorbește despre cum ar trebui să fie unirea trupească a soților. Poate că în vechime, când creștinii duceau o viață mai curată, nici nu era nevoie de prea multe sfaturi, dar astăzi, când mass-media intoxica lumea cu chipuri pervertite ale dragostei, soții au nevoie de așa ceva. Asta este concluzia la care am ajuns după mai multe discuții cu alți creștini căsătoriți sau cu tineri care vor să se căsătorească.

Oricum, fii convins că secretul unei vieți sexuale împlinite în familie nu îl poți găsi prin diferitele reviste care promovează noi și noi „poziții”... Dacă există un secret – și spun asta după ce am aflat și păreri altora – este că dragostea trupească trebuie să fie un mod de manifestare a dragostei sufletești... Așa cum mama își mângâie copilul pe obraz – și nu i se pare anormal să își manifeste dragostea cu ajutorul trupului –, tot la fel de natural ar trebui să se poarte și soții în momentele „respective”. Și, dacă o faci ca să îți exprimi dragostea, dacă o faci ca să îl bucuri pe celălalt, totul este bine. În timp ce dacă o faci pentru a-ți satisface pofta, dacă o faci gândindu-te mai întâi la tine și abia apoi la celălalt, dacă până și prin asta îți exprimi de fapt egoismul, nu e de mirare că relația se degradează. Deci, nu te teme, dacă dragostea voastră va fi curată, atunci și trupurile voastre vor ști să se exprime. Vor ști să rostească declarațiile lor de dragoste...

În ce privește temerea că soția te va părăsi din cauza posturilor, am să îți spun doar două lucruri: dacă îți vei lua o soție cu puțină credință, care merge la biserică numai formal – sau care nu merge deloc –, și acea soție va fi o femeie foarte legată de lumea asta (adică de bani, de averi, de case, de modă etc.), te va părăsi și dacă ai călca pentru ea fiecare post. Pentru simplul fapt că nu ar înțelege viața ta creștină și renunțările tale ar fi pentru ea nenumărate motive de scandal. Pentru că în viața de zi cu zi tu ai alege în funcție de credința în Hristos, pe când ea ar alege după cum îi place ei, fără să țină seama de nimeni altcineva. Deci, motivul de divorț nu ar fi posturile tale, chiar dacă există soții necredincioase și soți necredincioși care invocă asta, ci faptul că și în această problemă s-ar oglindi diferența dintre modul în care înțelegeți viața. Îmi dau seama că poate aici ar fi cea mai mare tensiune, totuși, și că soția ți-ar spune că ar trece peste toate celelalte „ciudățenii” ale tale dacă ai renunța la posturi. Poate că ai citit și tu că în astfel de situații duhovnicul ar fi îngăduitor cu tine, numai să nu ajungeți la divorț. Dar, decât să ajungi la astfel de pogorăminte, cască ochii bine și vezi cum e fata cu care vrei să te însori...

Cât privește faptul că doi tineri căsătoriți (sau doi soți care au stat ani de zile departe de biserică) vor să pună început bun mântuirii și sunt gata să facă ce le cere Dumnezeu prin Biserică și Biserica prin preot, am de făcut doar două observații⁵³: prima este că prea mult sau prea puțin „sex” poate distruge relația. Prea mult strică pentru că se pune accentul pe trup și se trece cu vederea viața duhovnicească. Prea puțin strică⁵⁴ pentru că și dragostea trupească e binecuvântată de Dumnezeu și, dacă e evitată din motive părut duhovnicești („gata, bărbate, de mâine nu te mai apropii de mine până la sfârșitul vieții, că eu vreau să mă lupt cu patimile”), relația dintre soți se destramă încetul cu încetul. Și moare, chiar dacă nu se ajunge la divorț... Deci, ambele extreme tot rău sfârșesc...

A doua observație pe care vreau să o fac se apropie și mai direct de întrebarea ta. Cum să ajungă amândoi soții – în care zvâcnește tinerețea – să țină posturile rânduite de Biserică? Și când pot face

⁵¹ Nu îmi place nici mie sintagma asta, dar o folosesc și eu, până voi găsi una mai bună. Formula cu „viața sexuală” are un sens ușor denaturat, în care în unirea trupească a soților domină trupul, și nu sufletul...

⁵² Pentru cine nu știe, desfrânare este când cei necăsătoriți cad în curvie, iar preadesfrânare este atunci când un soț sau o soție își înșală partenerul.

⁵³ De altfel, acestea constituie și rezumatul viitoare mele cărți despre unirea trupească a soților, care va fi rezultat al multor discuții pe care le-am avut cu diferiți duhovnici, de la cei mai aspri până la „maestrii pogorământelor”.

⁵⁴ Evident, nu mă refer aici la cazurile celor care ajung – cu binecuvântarea duhovnicului – la mari măsuri de înfrânare pentru că sunt sporiți duhovnicește, ci la cei care se înfrânează fără măsură crezând că lipsa dragostei trupești îi va urca imediat pe culmile trăirii filocalice..

dragoste? Numai marțea și joia? Un coleg de-al meu de facultate l-a întrebat cu ani în urmă pe părintele Arsenie Papacioc același lucru. Și răspunsul a fost: „Marțea și joia și dacă e putere și mai des...”⁵⁵

Un răspuns care i-ar tulbura pe creștinii rigoriști... Mai ales că „putere” e la majoritatea tinerilor *proaspăt căsătoriți*⁵⁶. Știu, unii preoți – și în special cei de la mănăstiri – spun că miercuri nu trebuie pentru că a fost vândut Hristos, vineri pentru că a fost răstignit, sâmbăta pentru că e înainte de Liturghie, duminica pentru că e o zi a Învierii, luni pentru că e ziua de după Liturghie etc.

Nu îmi permit să contrazic o astfel de părere⁵⁷, ci voi da însă un citat dintr-un mare sfânt al Bisericii, Sfântul Anastasie Sinaitul: „Oare i se cere creștinului, în ziua în care trebuie să se împărtășească, să se păzească de femeia sa și să nu se atingă de ea? Când a trebuit David și cei dimpreună cu el să mănânce din pâinile punerii înainte, care erau preînchipuirea Trupului lui Hristos, atunci Arhiepiscopul Aviadar l-a întrebat de îndată dacă sunt curați de atingerea femeii. Și, când a cunoscut că da, abia atunci le-a dat lor pâinile. Totuși, în cazul nostru, de vreme ce am ajuns într-o stare atât de nenorocită, dacă cineva a venit de pe drum sau dintr-o călătorie îndepărtată, și poate dintr-o pricină scuzabilă se va împreuna cu femeia, va fi vrednic [să se împărtășească], de vreme ce se osândește pe sine pentru faptă și încearcă să se îndrepteze pe sine în celelalte”⁵⁸. (Din păcate, din ce în ce mai mulți oameni transformă astăzi pogorământele, „excepțiile” Bisericii, în obișnuințe... Iată de ce nu le stă oamenilor în putere să decidă când trebuie să facă un pogorământ – fie că e vorba de post sau altceva –, ci trebuie să își întrebe duhovnicul...).

Soții care citesc cu atenție aceste rânduri vor afla în ele răspunsul la multe din întrebările lor... Da. Biserica îi îndeamnă pe soți să ducă o viață cumpătată, o viață în care înfrânarea are un rol foarte important... Dar Biserica, înțelegând cât de delicată este problema iubirii dintre soți, face uneori și pogorăminte...

(Trebuie să precizez că în vremea în care a trăit Cuviosul Anastasie oamenii se împărtășeau mult mai des decât astăzi... E lesne de înțeles că dacă oamenii se împărtășesc foarte rar e normal să se înfrâneze înainte câteva zile... Dar ar trebui să fie la fel de lesne de înțeles că excepția la care făcea referire Cuviosul era o dovadă că Biserica înțelegea familia ca un spațiu al dragostei, un spațiu în care înfrânarea poate fi lipsită de roade dacă are ca preț anihilarea libertății unuia dintre soți...)

În momentul în care preoții ar pune un jug prea greu pe gâtul tinerilor căsătoriți, aceștia ori s-ar rupe de Biserică, ori ar rămâne în Biserică sufocându-și dragostea. În familie trebuie ca fiecare să țină seama de celălalt (cel mai înfrânat să nu îl inhibe pe cel care se înfrânează mai greu, iar acesta să ia exemplu de nevoință de la celălalt...).

Când amândoi soții au credință în Dumnezeu, ajung încet-încet să țină și posturile rânduite de Biserică, înțelegând cât de mare este rolul acestora în viața creștină.

Fiind la rândul meu soț, mărturisesc că îmi dau seama cât de mult contează înfrânarea... În sprijinul acestei idei pot aduce chiar și un argument neduhovnicesc... Dacă mănânci în fiecare zi înghețată, ajungi să te sature și până la urmă nu mai vrei deloc... Tot așa e și cu unirea trupească. Dacă nu ții cont de nici un post, ajungi să te sature. Și atunci ori alungi plictiseala prin perversiuni, ori cauți altă parteneră... E adevărat, au fost și posturi pe care le-am ținut greu, iar altele pe care nu am reușit să le țin cum trebuie. Deci nu vorbesc ca un erou... Cu toate acestea, spun foarte convins că posturile au un rol binefăcător în viața familiei (asta, evident, când sunt ținute cu acordul ambilor soți, că altfel ies scânteii care pot aprinde focul divorțului...).

Deci, dacă îți vei lua o soție credincioasă, vei înțelege singuri că postul nu ucide dragostea, ci o întetește. Chiar dacă vă va fi mai greu la început (început care la unii ține mai mult, la alții mai puțin), după mici ocolișuri și bâjbâieli veți simți voi înșivă ajutorul postului. Și nu trebuie să te sperii de aceste

⁵⁵ Sau „chiar mai des”, nu îmi aduc aminte exact relatarea colegului meu.

⁵⁶ Sondajele arată că, pe măsura trecerii anilor, soții fac dragoste mai rar. Deci e implicit mai delicat să vorbești de prea multă înfrânare încă de la început...

⁵⁷ Chiar dacă e contrazisă și de unii duhovnici...

⁵⁸ Sfântul Anastasie Sinaitul, *Patrologia Graeca*, Vol. 89 p. 768, BC. Cred că este de la sine înțeles că, dacă se putea împărtăși bărbatul, se putea împărtăși și femeia. Și, dacă ea ar fi venit din călătorie – situație mai rară în vremurile acelea –, pogorământul ar fi fost același. Oricum, aici nu călătoria în sine este importantă, ci faptul că soții au fost despărțiți o vreme. Poate că, dacă ar fi trăit în zilele noastre, sfântul s-ar fi adresat și soților care lucrează în ture diferite și abia apucă să mai vorbească, dar să mai facă și altceva... Oricum, în ziua de astăzi problema este doar că a doua zi ar fi slujbă, nu și că soții ar vrea să se împărtășească. (Nu vreau să se înțeleagă - greșit - cum că e bine să se renunțe la înfrânare înainte de împărtășire. Dimpotrivă. Pogorământul nu trebuie să înlocuiască pravila...).

bâjbâieli. Dacă e dragoste adevărată, dacă Dumnezeu va acoperi familia voastră, nu se poate să nu fie bine...

Zilele îndrăgostiților

O cititoare îmi mărturisește:

Părintele X, un părinte drag sufletului meu, care m-a ajutat mult prin cărțile sale, scrie într-una din ele: „În Noul Testament, prietenii între persoane de sex opus în afara căsătoriei sunt prea puțin indicate. Asta nu pentru că Hristos ne-a interzis comunicarea, ci tocmai pentru că orice comunicare de acest fel se reduce la un singur lucru, căci toți suntem neam viclean și desfrânat (Matei 12, 39), după cum ne ceartă Hristos. Dar, spune Sfântul Ioan Gură de Aur «este un alt fel de a te uita la o femeie așa cum se uită cei cu inima curată. De aceea Hristos n-a oprit uitatul, ci uitatul cu poftă». Dacă cineva se consideră ajuns la această măsură, chiar și după pildele din Pateric citate mai sus, acela să sărbătorească sărbătoarea îndrăgostiților, aici pe pământ și sus în cer... Noul Testament este vremea feciorelnicilor, începând de la vestitorul lui – Ioan Botezătorul – și până la apostoli, care au îmbrățișat fecioria”. Citind asta, mi-a venit să las cartea din mână... Și pilda din Pateric pe care o citează este asta: „A venit odată un frate la avva Pimen și i-a zis: Ce voi face, părinte, că sunt supărat de curvie? Și iată m-am dus la avva Iviston și mi-a zis: nu trebuie să o lași să zăbovească în tine. I-a zis lui Avva Pimen: faptele lui Avva Iviston sunt sus, împreună cu îngerii, și nu știe că eu și tu suntem în curvie”. Ce să înțeleg, că dacă nu am mîntea îngerească trebuie să mă feresc să am prieten? Atunci, cum mă voi mărita? Mi-am păstrat fecioria, dar vreau totuși să mă mărit și nu știu cum trebuie să înțeleg rândurile părintelui... Pe cât de înțelegător se arată părintele față de diferite feluri de păcătoși (bețivi, eretici, homosexuali etc.), pe atât de reținut se arată față de tinerii care, neajungând la măsura sfințeniei, sunt prieteni.

Nefiind partizan al ideii că toți scriitorii ortodocși ar trebui să vadă lucrurile într-un mod identic până în cele mai mici amănunte, îmi exprim reținerea față de citatul de mai sus. Din rândurile sale se înțelege că ar împărți tinerii în două categorii: în păcătoși și sfinți (deși mă îndoiesc că ar vedea așa lucrurile, cred că mai degrabă nu și-a formulat destul de atent poziția). A treia categorie, a celor care, deși sunt legați într-o anumită măsură de păcat, se luptă să își curățească sufletele, este aproape exclusă. Mai pe scurt: părintele ne avertizează clar că prietenia unui tânăr cu o tânără ori se află sub pecetea păcatului desfrâului, ori se află sub pecetea desăvârșirii. Că mulți se află în prima categorie – ce spun mulți, aproape majoritatea – nu se poate contesta. Că poate or exista și câțiva tineri din a doua categorie, nu contest, deși eu nu am cunoscut nici unul care să se ridice la măsura avvi-lor din Pateric.

Dar cred că situația reală e mai complexă: printre tinerii care vin la biserică nu se află numai tineri desăvârșiți sau tineri desfrânați. O întrebare cred că ar putea pune în evidență nelămurirea mea față de poziția expusă de părinte (poziție pe care o au și unii duhovnici de la mănăstiri): pe tinerii care vin în fiecare duminică la biserică, pe cei care se spovedesc după fiecare cădere pe care o au, fie ea mai mică sau mai mare, în ce categorie îi așezăm? Oare putem să îi aruncăm la groapa cu păcătoși, numai pentru că nu se ridică la măsura desăvârșirii părinților din Pateric?

Știu că se poate da un răspuns gen: „tot omul e păcătos...”. Numai că ne referim la ceva foarte precis: la prietenii care, întrucât nu sunt desăvârșiți, sunt *acuzate* că ar sta sub semnul desfrânării. Eu consider însă că nu toate prietenii stau sub semnul desfrânării. Am cunoscut și perechi de tineri care au avut prietenii frumoase. Unele din ele s-au împlinit prin căsătorie.

Mi se pare firesc ca tinerii să fie prieteni înainte de nuntă. Altfel, cum ar ajunge la nuntă, dacă „prietenii sunt prea puțin indicate”? Eu cred că, dacă tinerii nu cad în păcatul desfrâului, prietenii premergătoare nunții sunt necesare. Trebuie să îl cunoști pe cel cu care întemeiezi o familie. (Altfel, o căsătorie făcută în grabă se poate desface cu aceeași viteză...) Și în timp – timp care pentru unii e mai scurt, pentru alții mai lung – ajungi la concluzia că persoana de lângă tine este sau nu potrivită pentru a vă înhăma la același jug.

Acum discuția ar putea devia într-o altă direcție, întrucât te-a tulburat afirmația că „Noul Testament este vremea feciorelnicilor, începând de la vestitorul lui – Ioan Botezătorul – și până la apostoli, care au îmbrățișat fecioria...”. S-ar putea ca la citirea acestui verdict cei care nu se simt atrași nici de monahism și nici de așa-numita călugărie în lume să se simtă paria, excluși din Biserică. La afirmații atât de radicale este nevoie de lămuriri. Eu înțeleg învățătura creștină despre feciorie astfel: indiferent de chemarea pe

care o simte - pentru viața în mănăstire sau în lume - creștinul este dator să se lupte cu patimile și cu poftele pentru a-și pregăti inima pentru primirea lui Hristos. Sfinții Părinți, continuându-l pe Sfântul Apostol Pavel, au afirmat că este mai înaltă calea monahală. Numai că trebuie să înțelegem aceasta fără a pune familia la colț, fără a o prezenta într-un con de umbră.

Poate că, dacă ar fi fost mai explicit, părintele X te-ar fi convins că nu are nimic împotriva familiei. El a ales calea monahală și simte nevoia să mărturisească tuturor frumusețea acestei căi. Propoziția „Noul Testament este vremea feciorelnicilor” poate fi înțeleasă și ca o apologie a monahismului...⁵⁹

Dar nu ar trebui să te sperie acest lucru... Atâția și atâția Sfinți Părinți au vorbit despre înălțimea monahismului nu pentru a-i arunca în deznădejde pe cei din lume, ci pentru a încerca să pescuiască suflete pentru această viață îngerească... E adevărat și faptul că, citind fără dreptă socoteală unele scrieri ale Sfinților Părinți, unii mireni s-au scârbit de viața de familie, s-au apucat de nevoițe prea mari și abia după ce au ajuns la divorț și-au dat seama că râvna lor nu era de la Dumnezeu și căzuseră în înșelare⁶⁰.

Cât privește faptul că ți-a venit să lași cartea din mână, ce să spun?... Ideal ar fi ca, atunci când apar astfel de nelămuriri, creștinul să se sfătuiască cu părintele său duhovnic. Pentru că, dacă ar înțelege în mod greșit anumite sfaturi duhovnicești, aceste sfaturi i-ar modela viața într-un mod greșit. Oricum, e nevoie și de puțină bărbăție duhovnicească. Nu să ne poticnim ori de câte ori citim ceva ce nu înțelegem, sau ceva care răstoarnă modul în care înțelegem viața creștină. Poate că știi și tu că există unii care se hrănesc numai din astfel de poticniri, așa cum alții se hrănesc din sminteli.

Dacă deci găsești ceva într-o carte și frământările nu îți dau pace, vorbește cu părintele tău.

Închei răspunsul meu cu o singură idee: dacă părintele îi îndeamnă pe prietenii cu inimile curate „să sărbătorească sărbătoarea îndrăgostiților, aici pe pământ și sus în cer”, eu îi îndemn pe cei care încă nu au ajuns la această măsură să nu deznădăjduiască... Să nu se simtă neimportanti în ochii lui Dumnezeu. Să ducă lupta cea bună. Să se lupte pentru a-și curăța sentimentele, iubirea, modul de manifestare a iubirii. Oricât de neputincioși se simt, oricât de tare simt că vâlul patimii vrea să îi acopere... Da, să se lupte pentru ca iubirea lor (care, în măsura în care e adevărată, e și puternică) să primească binecuvântarea lui Dumnezeu...

---

⁵⁹ Forțând puțin textul, se poate înțelege această propoziție și ca un rezumat al vieții familiei creștine. Familie în care totul trebuie să stea sub binecuvântarea dumnezeiască... Și soții se luptă cu patima desfrâului și dacă biruiesc primesc cunună. Soții creștini au o viață de familie foarte diferită de a soților necreștini. Asta și pentru că, așa cum spune Sfântul Apostol Pavel, nunta lor e cinstită *întru toate și patul nespurcat* (Evrei 13, 8). Din punct de vedere biologic, la fel fac copiii și unii și alții. Numai că din punct de vedere duhovnicesc, lucrurile sunt foarte diferite. E vorba de diferența dintre patul „nespurcat” și cel „spurcat”...

⁶⁰ Când au început să se tipărească textele filocalice, unii părinți îmbunătățiți s-au împotrivit față de această lucrare, tocmai pentru că știau că, în lipsa unui duhovnic iscusit, mireni se pot vătăma înțelegând în mod greșit anumite scrieri filocalice...

Lacrimile preotului căzut...

Am auzit un lucru extraordinar, atât de extraordinar încât m-aș fi așteptat să îl văd în primele pagini ale ziarelor și revistelor ortodoxe. Din păcate, nu știu dacă din motive binecuvântate sau nu, cel puțin deocamdată cei care cunosc cazul în mod direct nu au vrut să îl facă public. Așa că mă aflu într-o situație delicată. Aș putea fi acuzat că inventez întâmplări duhovnicești. Ei bine, îmi asum acest risc. Cine vrea poate considera că totul e literatură⁶¹. Dar știu că vor fi și unii care vor da crezare celor pe care le voi descrie...

Să precizez de unde știu întâmplarea. Vorbind cu un prieten despre căderile preoților dezvăluite de mass-media, acesta mi-a spus: „O cunoștință de-a mea a vorbit cu un mitropolit despre subiectul acesta, și mitropolitul i-a spus un lucru ieșit din comun: «Nu cu mulți ani în urmă un preot homosexual a păcătuit într-o seară cu cineva, și a doua zi a slujit Sfânta Liturghie. După slujbă, preotul nu mai ieșea din altar. Au așteptat oamenii vreme îndelungată, până s-au plictisit, dar preotul tot nu ieșea. Până la urmă, cineva a intrat în altar și l-a găsit pe preot pe jos - cum stau unii să se roage în biserică punând capul pe podea și fundul pe călcâie -, mort. În jurul preotului, era o baltă, efectiv o baltă. Când au dus puțin din apa aceea la analize, au constatat că balta era din lacrimi»”.

(Fac o paranteză, cunosc o femeie care a trăit multă vreme în desfrâu și care, după ce s-a apropiat de biserică, se ruga foarte mult. La un moment dat, a găsit o mică baltă în fața icoanei. Nu știa de unde să fie apă în casa ei, pe jos. A pus puțin pe limbă, și și-a dat seama că erau lacrimile ei. Plânsese mult la rugăciune, atât de mult încât pe jos se făcuse o baltă. Întâmplarea am auzit-o chiar de la femeia în cauză, care acum e maică...)

Când am auzit cum a murit preotul homosexual, am vrut să aflu amănunte. Dar, când mitropolitul care relatase întâmplarea a auzit că cineva vrea să scrie un articol despre asta, s-a arătat foarte reținut: „Nu vreau să dau amănunte, nu e de folos să știe lumea. Citind despre întâmplare, homosexualii vor crede că pot păcătui până în ceasul morții, că dacă se vor pocăi chiar și atunci îi va ierta Dumnezeu...”

Eu însă, după ce m-am sfătuit cu mai mulți preoți, am ajuns la concluzia că trebuie să scriu despre acest caz. Să mă ierte mitropolitul cu pricina, dar cred că avem nevoie de astfel de întâmplări...

Eu nădăjduiesc că Hristos a primit lacrimile de pocăință ale preotului, și că l-a mântuit. Ca să plângi atât de mult, inima ta trebuie să fie plină de umilință, de durere, de dorință de îndreptare. Cine știe cât de mult regreta părintele respectiv păcatul în care cădea? Cine știe cât se luptase poate ca să scape din ghearele lanțurilor patimii?

Nouă ne place să aflăm că alții păcătuiesc, dar oare suntem în stare să vedem lupta lor pentru a scăpa de păcate? Această luptă numai Dumnezeu o cunoaște. Cine știe câți oameni au judecat-o pe Maria Egipteanca pe vremea când ea trăia în păcat, și câți dintre ei nu au ajuns mai apoi în iad, datorită unor păcate mult mai mici, în timp ce ea a urcat prin pocăință pe culmile sfințeniei, și a cucerit raiul?

Bine, despre acest preot nu știm dacă s-a mântuit sau nu... Judecata este în mâinile lui Dumnezeu. Dar un alt preot îmi spunea tot despre acest caz: „Chiar dacă nu știm dacă s-a mântuit sau nu, Dumnezeu l-a luat exact în momentul cel mai potrivit, când sufletul său era plin de pocăință pentru păcate. Poate că, dacă nu murea, s-ar fi întors la păcatele sale... (Da, Dumnezeu este bun și iubitor de oameni, și, dacă pocăința preotului a fost sinceră, poate că l-a mântuit tot așa cum l-a mântuit pe tâlharul de pe crucea de pe Golgota. Șiroaiele de lacrimi sunt un semn al pocăinței adevărate...) Cred că greșim dacă zicem că oamenii s-ar gândi că pot păcătui până în ceasul morții, că se vor pocăi atunci. Preotul nu știa că va muri...”

Da, amănuntul acesta este esențial. Preotul nu s-a pocăit pentru că știa că va muri imediat, s-a pocăit pentru că era conștient de povara păcatelor sale... De fapt, aceasta este taina pocăinței: omul înțelege că moartea este aproape (chiar dacă de fapt acest *aproape* va fi peste zeci de ani...). Omul înțelege că poate muri în orice clipă, și se poate întâlni cu Dumnezeu...

---

⁶¹ De altfel, tot așa am procedat și când mi-am tipărit *Jurnalul*, am spus că cine vrea poate considera că cele relatate acolo sunt doar rodul imaginației mele.

V-am relatat întâmplarea cu preotul homosexual nu doar ca să vă dați seama că nu trebuie să judecăm pe nimeni, ci și ca să înțelegeți că trebuie să vă schimbați viețile. Acum, nu altă dată... Azi, nu poimâine... Cât mai devreme, nu mai târziu...

„De ce să ne schimbăm viețile, ca să murim ca preotul acela?”

Nu, nu de asta. (Ar însemna că toți oamenii care se pocăiesc ar muri imediat, și bisericile ar fi pustii, sau ar fi pline doar cu oameni sfinți și cu păcătoși care nu vor să se pocăiască...) Puțini oameni au murit imediat după ce s-au pocăit... Dumnezeu nu vrea moartea noastră, vrea să ducem o viață curată, o viață frumoasă, o viață binecuvântată. Dumnezeu ne dă timp de pocăință, ne dă timp pentru a ne schimba. Depinde de noi cum vom folosi acest timp...

Despre vrăji și diavoli...

Întrebare: *Ce părere aveți, cineva îmi zicea că farmecele l-au făcut pe fostul meu prieten să mă părăsească, și acum el trăiește cu o vecină de-a lui mult mai în vârstă decât el și mult mai urâtă decât mine. Eu vroiam să mă mărit cu el. Oare am cununiile legate? Au putere farmecele? Am înțeles că au, dacă faci sex, și noi am făcut de câteva ori.*

Răspuns: Am scris pe această temă (*Despre farmece și dezlegarea cununiilor*) un articol întreg în *Cartea nunții*. Nu îmi place să revin asupra aceluiași teme, însă întrucât poate nu ai cum să citești cartea respectivă îți voi prezenta problema și mai simplu.

Înainte de a ne întreba dacă farmecele au putere, ar trebui să ne întrebăm dacă există diavol. Sunt mulți care nu cred asta. Așa că ar fi bine să iei aminte la întâmplarea de mai jos...

„O fată, studentă la chimie, și care, asistând la comentariile părintelui despre lupta ce se dă în jurul fiecărei persoane între îngeri și draci (pe care din fericire noi nu o vedem, dar o simțim), a început să râdă spunând cu glas mare către lume că ea este studentă la chimie și a învățat foarte multe și poate să spună că știința știe sigur că nu există nici un fel de îngeri sau draci... Dumnezeu poate că o fi, căci «există ceva mai mare decât știința, dar îngeri și în special draci nu există...». «Biiineee! - a zis părintele Argatu, o să te lămurești matale». Acea a plecat, dar la zece seara s-au trezit că bate tare la ușa părintelui – plângând în hohote – ca să o primească că s-a întâlnit cu un drac! Ce se întâmplase? Ajunsă acasă (stătea la un cămin singură în cameră), când a aprins lumina să intre, un drac ședea în fotoliul ei și râzând i-a spus: «Am venit să mă vezi, căci ai zis că nu exist». Fata a leșinat pe loc. Când și-a revenit, era pe jos, iar «acela» dispăruse. A țipat, s-au adunat vecinii și i-au chemat un taxi, cu care a venit direct la părintele, să-i ceară iertare și să-l roage pe Dumnezeu să o primească că ea vrea să se călugărească, nu-i mai trebuie școală. Părintele nu a primit-o în casă și a fost nevoită să doarmă la arhondaric, și toată săptămâna a stat în Cernica. La sfârșitul săptămânii, părintele i-a făcut o slujbă de dezlegare, dar nu i-a dat binecuvântare pentru mănăstire, spunând că țara are nevoie de chimiști buni, cu atât mai mult dacă sunt credincioși, cum devenise ea brusc. Da, majoritatea sfinților din calendar sunt proveniți din astfel de întoarceri. Acestea sunt autentice și sunt mult pe placul lui Dumnezeu. Astfel de întâlniri cu Dumnezeu sunt definitive și mult mai puternice decât convertirile lente, căci Dumnezeu intră brusc în viața omului....»⁶²

Sunt mulți tineri asemeni studentei la chimie care, după ce ani de zile au stat departe de Dumnezeu, ajung la credință. În momentul în care înțelegi că există îngeri, înțelegi că există și îngeri căzuți, care se luptă să te rupă de mântuire. Și, dacă există diavoli, există și vrăjitori care îi slujesc. Chiar dacă uneori e dificil să observi lucrarea lor. Uite ce i s-a întâmplat chiar unui cadru medical...

„La un moment dat, cu un an în urmă, se îmbolnăvise grav, dar nimeni nu știa ce are, pentru că s-a supus tuturor examenelor de la Spitalul Elias și toate erau foarte bune... Dar ea murea încet în fiecare zi. Dar Dumnezeu, Care știe inima fiecăruia, a văzut-o pe biata doamnă doctor că nu era pregătită. Era foarte necredincioasă. Domnul a îngăduit să aibă o așa boală, încât nimeni în afară de El să nu o poată vindeca. Din vorbă în vorbă cu prietenii și vecinii, a auzit de părintele Argatu și, din clipa în care a pășit pragul aici, dânsul i-a spus direct că are argint viu (mercur) pus în mâncare de cineva care o urăște de moarte. «Desigur, am zâmbit și i-am reamintit părintelui că sunt doctor și că este imposibil să fi mâncat mercur. Și cu atât mai puțin credeam că poate ieși fără altă intervenție decât rugăciunea părintelui». Dar credeți-mă că, după o săptămână de post cu Sfântul Maslu de trei ori și moliftele Sfântului Vasile, cu dezlegări de vrăji făcute de părintele Argatu, am văzut cu ochii mei cum îmi ieșeau prin toți porii, pe tot corpul, broboane de apă care conțineau mărgeluțe mici de mercur. La început m-am speriat și am început să plâng, pentru că brusc am realizat că părintele avusese dreptate și cineva îmi făcuse vrăji puternice. Apoi, alături de dânsul, m-am întărit, am continuat postul și, cu ajutorul lui Dumnezeu, prin rugăciunile părintelui Argatu, m-am făcut deplin sănătoasă și am înțeles că știința și medicina, cu toate pe care le are și le cunoaște, sunt complet anulate de măreția și puterea lui Dumnezeu pe care o poate manifesta într-un

⁶² Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, p. 198.

preot, pentru a-i smeri pe cei mândri pentru cunoștințele lor. Așa s-a întâmplat și cu mine, și de aceea îi voi fi recunoscătoare toată viața părintelui”⁶³.

Sunt mulți, foarte mulți oameni cărora li s-au făcut farmece și care au scăpat de ele cu ajutorul lui Dumnezeu.

Da, farmece există, așa cum există și vrăjitori – pentru că ce altceva ar putea face vrăjitorii? – și tot așa cum există diavoli sau îngeri.

Important este cum să știm să trăim astfel încât farmecele să nu ne atingă.

Ține minte: asupra creștinilor care duc o viață curată, care se spovedesc și se împărtășesc cu Sfintele Taine, farmecele nu au nici o putere. Dacă mergi pe calea Bisericii, Dumnezeu te păzește. Dar când cazi în păcate mari, atunci devii țintă pentru diavol și poți fi vătămată de farmece.

Numai că, atunci când ai păcătuț și apoi ai impresia că ți s-au făcut farmece, dacă alergi tot la descântătoare ca să ți se dezlege farmecele faci un mare rău. Numai preoții Bisericii au puterea de a dezlega farmecele.

Babele care zic că fac magie albă tot slugi ale dracului sunt. Nu există magie albă. Ele se oferă, binevoitoare, să îți dezlege farmecele despre care îți spun că ți le-au făcut vrăjitoarele negre. De cele mai multe ori, ele se oferă să dezlege farmece inexistente... Uneori o fac chiar gratis, pentru a câștiga încrederea clienților, pe care mai apoi îi golesc de bani.

Ce să mai vorbim de mulțimea de șarlatani, care se dau mari cunoscători ai lumii nevăzute? Am văzut o emisiune în care o vrăjitoare era filmată cu camera ascunsă, și tot povestea vrute și nevrute. A cerut bani mulți, a cerut și aur, și când și-a dat seama că e filmată a început să amenințe cu tot felul de blesteme. Dar, dacă nu ar fi fost o impostoare, ar fi trebuit să își dea seama că e filmată. (Oricum, e mai bine să fii păcălită de impostori decât de vrăjitori adevărați, dar cel mai bine este să fugi cu totul de orice fel de vrăjitor, oricât de civilizat ar fi. Radiesteziștii, de exemplu, arată prezentabil, sunt educați, cu studii, nu seamănă cu vrăjitoarele din vechime. Dar folosesc aceleași puteri – puterile întunericului...)

Tu du-te la un preot, spovedește-te de toate păcatele tale, și începe o viață creștină. Atunci nu te vei mai teme de farmece...

Ține minte: important este că ați trăit în păcat, și astfel ați dat putere vrăjilor să lucreze în viețile voastre.

Oricum, poate că prietenul tău a plecat și fără să i se facă farmece. (Nu fi obsedată de farmece, mulți sunt obsedați doar pentru că ei confundă crucea pe care Dumnezeu le-a trimis-o spre mântuire cu lucrarea diavolului. Calea mântuirii e grea, nu e ușoară...)

Poate că fostul tău prieten s-a lăsat pur și simplu sedus de exhibițiile erotice ale vecinei sale. În acest caz, nu știu dacă are rost să îl regreți.

---

⁶³ Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, pp. 204-205.

Legenda fecioriei

A fost odată un împărat, Împăratul Răsăritului, foarte bogat și foarte puternic. Nimeni nu îndrăznea să pornească război împotriva lui, pentru că armata sa era numeroasă și ostașii săi erau foarte viteji. De multă vreme Împăratul Apusului avea de gând să îi ocupe tronul, dar nu găsea nici o cale să își îndeplinească dorința. Așa că a promis mari demnități celui care avea să îi spună cum poate să îl învingă pe Împăratul Răsăritului. Mulți oameni au venit cu tot felul de idei, dar niciuna nu era destul de bună. Plictisit să stea de vorbă cu oameni lacomi dar grei de cap, împăratul a hotărât să i se taie capul celui care îi va mai spune vreo idee nefolositoare. Și, nu după multă vreme, două-trei capete au zburat. De atunci au încetat să se mai ofere sfetnici pentru înfrângerea Împăratului Răsăritului. Până când la poarta Împăratului Apusului a ajuns un vrăjitor bătrân, cocoșat, cu fața hidoasă.

- Măria ta, am eu un leac pentru împlinirea dorinței tale.

- Să îl aud, spuse împăratul.

- Trebuie să îi slăbim armata.

- Nu e o idee nouă...

- Dar eu știu cum o vom face.

Și vrăjitorul l-a sfătuit să trimită niște negustori în țara Împăratului Răsăritului, care să vândă niște vin fermecat.

- Cine va bea din el va avea poftă trupești foarte mari, care nu îl vor părăsi decât după ce se va împreuna cu mai multe femei. Vom distruge bărbații, făcându-i să alerge după femei. Familiile lor vor fi distruse.

- Dar femeile vor încerca să își convingă bărbații să nu bea din acest vin.

- Mai întâi vom trimite câțiva filosofi care vor învăța poporul că nu e nimic rău ca bărbatul să trăiască cu mai multe femei. Și ideea asta îi va cuceri pe bărbați mai repede decât i-ar fi cucerit orice armată. Pe tineri îi vom convinge că fecioria nu folosește la nimic. Chiar și fetelor o să le placă ideea asta.

- Dar până să ajungă vinul să facă prăpăd în popor, Împăratul Răsăritului și sfetnicii lui îi vor goni pe negustorii noștri. Nu le va fi greu să își dea seama că această băutură poate distruge un popor întreg.

- Asta așa e. Dacă o dăm mai întâi oamenilor simpli, Împăratul Răsăritului își va da seama că e o otrăvă. Dar, dacă îl amețim mai întâi pe împărat, dacă îi amețim pe cei de la curte, nu vom avea neazuri. Iar poporul se va lua după ei. Atâta doar, că ne trebuie filosofi vicleni, ca să îi convingă pe cei de la curte că plăcerea trupească e singurul lucru de preț în viață. Să îi convingă că familia și păstrarea fecioriei până la nuntă trebuie să devină amintiri.

- Așa să fie. Cât va dura ca să cucerim împărăția dușmană?

- Mult, Măria Ta, zece ani. Peste zece ani îi vom ataca și nu vor mai fi în stare să se apere. Vor fi cârpe, nu ostași. E mult timp, e adevărat. Dar știu că tot de zece ani aștepți să afli o cale de a o cuceri și până acum nu te-a ajutat nimeni.

- Dacă peste zece ani nu îi cucerim, capul tău va fi tăiat de călău. Dacă îi cucerim, vei fi primul meu sfetnic.

- Așa să fie. Mă duc să pregătesc vinul.

După un an de zile, negustorii Împăratului Apusului reușiseră să își găsească mușterii la curtea Împăratului Răsăritului. Împăratul însuși zisese la un ospăț că vinul acestora e cel mai bun vin pe care îl băuse vreodată. Cu toate acestea, el își dăduse seama că această băutură putea aduce mari tulburări în împărăția sa. Și ceruse ca vinul fermecat să se vândă la un preț foarte mare, ca oamenii din popor să nu îl poată cumpăra. Mai ceruse chiar pedepsirea oamenilor simpli care vor bea licoarea fermecată.

- Îți dai seama că ne întârzie planurile?, îl întrebă Împăratul Apusului pe vrăjitor.

- Nu e nimic grav, Măria ta. Mai întâi or să slăbească conducătorii, așa că poate nu va mai fi nevoie de război. Dar eu cred că oamenii simpli vor găsi o cale să facă rost de vin de-al nostru. Și vei vedea că până la urmă Împăratul Răsăritului își va pierde mințile și îi va lăsa pe oameni să bea ce le pregătim noi. Nu trebuie să ne neliniștim. Vei vedea că, deși fiul împăratului nu s-a lăsat convins încă să guste din ea, pentru că împărăteasa i-a dat o educație aleasă, până la urmă va bea și el. Și dacă bea fiul împăratului, nici un tânăr și nici o tânără nu va mai sta departe de vinul nostru. Și dacă îi câștigăm pe tineri, cine se va mai

lupta cu noi peste ani de zile? Bătrânii? N-au nici o șansă. O armată din bătrâni și bolnavi nu poate porni la luptă.

- Da, oricum am auzit că dregătorii bătrâni sunt singurii care consideră băutura noastră o primejdie pentru împărăția lor. Nu-i nimic, vor muri de bătrânețe, unul câte unul.

Încetul cu încetul, dezmațul prindea în ghearele sale din ce în ce mai mulți dregători, pe soțiile lor și pe tinerii care se apropiau de vârsta la care ar fi trebuit să își întemeieze o familie. Sub privirile îngăduitoare ale părinților lor, fetele tinere o luau pe calea desfrâului. Împăratul Apusului își freca mâinile de bucurie. Aproape jumătate din dregători cumpărau licoarea în cantități tot mai mari. Victoria pe care o prevăzuse vrăjitorul părea a fi din ce în ce mai aproape. Dar, când Împăratul Apusului era convins că nimic nu îi va putea sta împotriva...

Fiul Împăratului Răsăritului a anunțat că vrea să își aleagă mireasă. Ca de fiecare dată, sfetnicii care aveau fete de măritat așteptaseră cu sufletul la gură acest moment. Fiecare își dorea să se înrudească cu împăratul. În fiecare generație solii anunțau cu surle și trâmbițe că se caută „cea mai frumoasă și cea mai înțeleaptă fată” pentru fiul împăratului. Acesta avea o zi întreagă timp să își aleagă fata căreia să îi dăruiască inima. În ținuturile lor era obiceiul ca, de îndată ce împărăteasa aducea pe lume un fiu, dregătorii și soțiile lor să se grăbească să mai facă copii, până ce aveau o fată care ar fi putut deveni viitoarea împărăteasă. Numai dregătorii foarte bătrâni erau lipsiți de această ocazie. Ceilalți erau mândri că fiicele lor aveau șansa de a fi luate în căsătorie de prinț.

De data aceasta mesajul solilor trimiși să vestească alegerea miresei era puțin schimbat: „Tânărul prinț caută cea mai frumoasă și cea mai înțeleaptă fecioară, pentru a o lua de soție...” Pe vremea când împăratul fusese tânăr toate fetele nemăritate erau fecioare, acum însă lucrurile se schimbaseră. Vestea aceasta a adus tristețe în multe familii de dregători, în care vinul fermecat era stăpân. Fetele care, convinse că fecioria nu mai are nici o valoare, trăiseră în desfrâu plângeau cu disperare. Tânărul prinț era atât de frumos...

A venit și ospățul din ziua alegerii tinerei mirese. De obicei, prinții aveau de ales dintr-un număr mare de fete. Dar, de data aceasta, numai câteva fete veniseră îmbrăcate în alb... Celelalte își pierduseră fecioria, cu sau fără voia părinților lor. Dar nici ele nu renunțaseră la gândul de a cuceri inima prințului. Sperau că prințul se va răzgândi, că nu va fi mulțumit de frumusețea fecioarelor și că va mai organiza încă un ospăț... Așteptau cu inima strânsă ca prințul să se răzgândească și să le dea tuturor fetelor șansa de a fi alese. Dar așteptarea lor a fost zadarnică. Din cele zece fecioare, una era foarte frumoasă și foarte înțeleaptă. Prințul nu a șovăit și i-a cerut mâna.

Așa cum era de așteptat, în familiile dregătorilor făcuți de rușine au fost numai lacrimi, tristețe și jale. Unele fete regretau că au urmat pilda părinților lor și au trăit în dezmaț. Altele, care avuseseră o creștere bună, regretau amar că nu și-au ascultat părinții. Dar era prea târziu. Fiecare dintre ele își dorise să fie admirată de prinț, chiar și numai pentru câteva clipe. Acestea ar fi trebuit să fie momente foarte importante pentru viața unei fete de dregător. Chiar dacă alta ar fi fost aleasa... Însă de data aceasta cele mai multe fete fuseseră lipsite de o asemenea cinste. Și rușinea le apăsa sufletele.

A venit și nunta împăratului. Mirii străluceau de frumusețe. Înainte de începerea ospățului, spre surprinderea tuturor, bătrânul împărat a spus:

- Am văzut câte lacrimi a adus vinul desfrâului în împărăția noastră. Din cauza asta s-au împușinat fecioarele de la curte. Îmi dau seama că nu am făcut bine că i-am primit pe neguțătorii aceia la noi. Îmi dau seama că am greșit. Dar tot acum îmi dau seama ce fiu de încredere am. De aceea, îl voi lăsa pe el să conducă. De azi, mă retrag de la conducerea împărăției. Am un urmaș mult mai vrednic de o asemenea cinste. Ultima mea poruncă este aceasta: falșii filosofi, învățătorii desfrâului și toți negustorii vinului fermecat să fie goniți de aici și toată băutura lor să fie aruncată. Cum a distrus fecioarele de la curte, vinul putea distruge un popor întreg.

Hotărârea împăratului i-a luat prin surprindere pe toți. Nici măcar tânărul prinț nu se aștepta la așa ceva. Dar cuvântul împăratului era lege pentru toți. Prințul i-a luat locul și negustorii vicleni au fost izgoniți din împărăție. Iar vechile rânduieli și-au reintrat în matca lor, spre disperarea Împăratului Apusului. Și a vrăjitorului care nu a mai apucat să ajungă mare sfetnic...

Anexe:

Katrina și uraganul păcatelor

Am citit un articol interesant, pe care vreau să îl comentez în câteva rânduri. Este vorba de articolul *Uraganul Katrina distruge orașul New Orleans cu câteva zile înainte de festivalul homosexual „Decadența sudică”*.

„Philadelphia – Cu câteva zile înainte de «Decadența sudică», un festival anual ce celebrează homosexualitatea atrăgând zeci de mii de oameni în Cartierul Francez din New Orleans, uraganul Katrina distruge orașul. «Decadența sudică» are o istorie în a popula Cartierul Francez din orașul New Orleans cu homosexuali beți care se implică în acte sexuale făcute în public pe străzi și în baruri. Anul trecut, un pastor local a trimis o casetă video cu filmarea unui act sexual ce se petrecea în fața poliției, primăriei, consiliului local și a mass-mediei. Oficialii orașului au ignorat pur și simplu filmarea și au continuat să întâmpine și să cinstească sărbătoarea ca fiind un «eveniment excitant». Oricum, uraganul Katrina a oprit celebrarea anuală a păcatului. Pe site-ul oficial «Decadența Sudică» (www.southerndecadence.com) se declara că evenimentul anual a adus «125.000 de petrecăreți» în New Orleans anul trecut, crescând numărul de petrecăreți cu miile de la un an la altul și cu peste 50.000 de petrecăreți față de anul 1997. Anul acesta, a 34-a ediție a «Decadenței Sudice» a fost stabilită între 31 august și 5 septembrie 2005, dar datorită inundațiilor masive și a pagubelor lăsate de uragan, Guvernatorul Louisianei Kathleen Blanco a ordonat tuturor cetățenilor evacuarea orașului. Ultimii trei primari ai orașului New Orleans, respectiv Sidney Barthelomew, Marc H. Morial și C. Ray Nagin au emis proclamații oficiale privind urările de bun venit adresate vizitatorilor la «Decadența Sudică». În plus, Consiliul Local al orașului New Orleans a emis proclamații în care a recunoscut sărbătorirea anuală a homosexualității.

«Deși pierderea de vieți este profund dezolantă, această acțiune a lui Dumnezeu a distrus un oraș rău, neascultător» a afirmat directorul Organizației *Repent America*, Michael Marcavage. De la *Fetele Sălbatice* la *Decadența Sudică*, New Orleans-ul a fost un oraș ce a avut ușile larg deschise pentru celebrarea publică a păcatului. În urma devastării, New Orleans-ul poate deveni un oraș plin de virtuți», a continuat Michael Marcavage. New Orleans era de asemenea cunoscut pentru petrecerile Mardi Gras, unde mii de bărbați beți petreceau pe stradă schimbându-și bijuteriile de plastic cu cele ale femeilor bete, astfel încât acestea din urmă să-și expună sânii și să se angajeze în acte sexuale. Acest eveniment anual a îmbogățit creația seriilor video «Fetele Sălbatice». În plus, statul Louisiana are un total de 10 clinici unde se practică avortul, jumătate din ele aflându-se în New Orleans; în aceste clinici pruncii au fost omorâți de mâinile medicilor care practică avortul⁶⁴. În plus, New Orleans-ul a fost întotdeauna cunoscut ca una din «capitalele crimei» din lume, cu o rată de 10 ori mai mare decât media națională.

«Trebuie să-i ajutăm și să ne rugăm pentru cei care au fost afectați de acest dezastru, dar să nu uităm că cetățenii New Orleans-ului au tolerat și au urat bun venit răutății în orașul lor pentru un timp atât de lung», a afirmat Marcavage. «Fie ca această acțiune a lui Dumnezeu să ne facă pe toți să ne gândim la ceea ce tolerăm în perimetrul orașului nostru și să ne aducă smeriți înaintea tronului Atotputernicului Dumnezeu», a concluzionat Marcavage»⁶⁵.

Rândurile m-au uluit... Mi se părea că citesc literatură SF...⁶⁶ M-am gândit că totul este o simplă propagandă a unor sectanți speriați de avalanșa desfrâului în America. Dar nu, după ce am citit și alte materiale, m-am convins că *Decadența Sudică* e o realitate. Ciudat, dacă în prezentarea festivalului din 2003 am găsit precizarea „No Public Sex or Urination Allowed”, în anul următor o astfel de precizare

⁶⁴ Un cititor: *Azi se face diferența între fetus și prunc. Doctorii spun că nu ucid un copil, ci ceva din care se dezvoltă copilul. Dar copilul e copil din clipa concepției. Așa învață Biserica, așa învață medicii care cred în Dumnezeu. Și femeile care avortează se mint singure că sunt ucigașe de fetuși, nu de prunci...*

⁶⁵ Material preluat de pe http://www.ortodoxmedia.com/stire.php?n_id=6.

Datat 31 august 2005, sursa *Repent America*, deci prin anul trecut se înțelege – atenție – 2004.

⁶⁶ Un cititor: *Mie mi se părea că citeam de fapt despre Sodoma și Gomora, habar nu aveam că acolo se întâmplă așa ceva.*

lipsea. Și e clar că la un spectacol cultural nimeni nu se gândește să precizeze că urinatul sau sexul în public sunt interzise...

Îmi dau seama că și dacă primăria ar fi interzis sexul în public, totuși astfel de scene nu puteau să nu aibă loc la o manifestare atât de fierbinte. Și totuși, oare cum de au fost permise și încurajate astfel de petreceri dezmațate? Răspunsul nu este greu de dat. *Banii vorbesc...*⁶⁷ Și au un glas foarte plăcut, mai plăcut decât al arginților pe care Iuda i-a aruncat în templu (după ce îi primise ca preț pentru vinderea lui Hristos): dacă în anul 1997 au fost peste 50.000 de membri, impactul economic a fost de 25 de milioane de dolari, în anul 2000 – la aproximativ 91.000 de participanți, impactul economic a fost de 72 de milioane de dolari, iar la ultima ediție a festivalului, cea din 2004⁶⁸, la aproximativ 125.000 de participanți, impactul economic a fost de 100 de milioane de dolari⁶⁹.

Nu e greu de înțeles de ce, atunci când e vorba de o creștere economică atât de importantă, unii dregători nu țin seama de sănătatea morală a cetățenilor. Numai că astfel de manifestări ne duc cu gândul la orgiile din Antichitate...

Îmi vine în minte rugăciunea fierbinte a Psalmistului: *Scoală-Te, Dumnezeule, apără pricina Ta; adu-Ți aminte de ocară de fiecare zi, cu care Te necinstește cel fără de minte. Nu uita strigătul vrăjmașilor Tăi! Răzvrătirea celor ce Te urăsc pe Tine se urcă pururea spre Tine* (Ps. 73, 23-24).

*

În articolul *Congresul SUA anchetează cazul „Katrina”*⁷⁰, aflăm care au fost *roadele* materiale ale Katrinei: „După cum a afirmat un înalt responsabil cu securitatea internă din Louisiana, per total *Katrina* a provocat pagube de peste 100 de miliarde de dolari. La rândul său, președintele unei comisii bugetare, Thad Cochran, a dezvăluit că operațiunile de salvare după trecerea ciclonului Katrina costă bugetul SUA un miliard de dolari pe zi...”.

---

⁶⁷ Un cititor: *Nu e vorba numai de bani, unora chiar le place o astfel de viață, unii chiar găsesc astfel de manifestări foarte interesante.*

⁶⁸ Cea din 2005 fiind anulată de *Katrina*...

⁶⁹ Datele sunt preluate de pe www.southerndecadence.com.

⁷⁰ Din *Ziua*, 9 Septembrie 2005.

Literatura „dospită” în mileniul trei...

În articolul *Literatura română și obscenitatea*, Bogdan Perdivara observa că „noul val al literaturii române tratează fără complex sexul și «cuvintele tari»... Cu un bogat trecut istoric, acuzațiile de pornografie, obscenitate și imoralitate se mai aduc încă în România secolului XXI. Nu numai pentru «scene fierbinți», ci, pur și simplu, pentru uzul unor cuvinte tari sau pentru exhibarea unor atitudini «nepotrivite».

«Acuzele cu obscenitatea și pornografia sunt făcute la modul diletant, de foarte puține ori fiind argumentate cu text propriu-zis», susține prozatorul Ionuț Chiva, unul dintre cei acuzați de pornografie. «O altă prostie este că acești *adversari* (ai tinerei generații⁷¹) se bazează în ceea ce susțin pe folosirea cuvintelor ‘cu patru litere’ care pot fi găsite nu numai în cărți, ci mai peste tot în jurul nostru. Pentru mine, obscenă e o carte proastă. E și o nepotrivire de formație culturală între cărțile analizate și comentarii».

Deși se știe că Eminescu a produs poezie și proză licențioasă, acest lucru a fost, de multe ori, trecut sub tăcere de comentarii săi, iar cuvintele care nu au convenit au fost scoase sau prescurtate. Puțini dintre cititorii lui Creangă știau, înainte de 1989, că acesta este și autorul unor povestiri erotice... La apariția «Florilor de mucegai», Tudor Arghezi a fost și el acuzat de pornografie, iar suprarealistul Geo Bogza a ajuns să facă închisoare pe motiv de literatură obscenă⁷².

Exemplele literare pe care le citează autorul articolului sunt prea vulgare pentru a putea fi reproduse fără a produce sminteală...

Ce e de spus? Ar trebui oare ca ierarhia Bisericii să se implice într-o acțiune de cenzurare a operelor literare?

Nu sunt de această părere. Cred că modul în care s-a reacționat la punerea în scenă a blasfemiatoarei piese „Evangheliștii” a Alinei Mungiu-Pippidi – când mai mulți clerici au vrut să oprească prezentarea piesei – arată că nu înțelegem destul de bine spațiul în care ne aflăm...

Marian Popescu observa: „Părerea acuzatorilor a fost și este că piesa e o blasfemie. Î.P.S. Teoctist afirmă că «și cineva, dacă scrie despre Biserică sau despre Evanghelie sau chiar o piesă literară precum *Evangheliștii*, aduce fără să-și dea seama o jignire Bisericii, învățaturii creștine»... S-a discutat adesea, la noi, despre rolul BOR în perioada comunistă, de pildă, și nu știu ca BOR să fi manifestat o atitudine tot atât de puternică față de ravagiile produse de comunism sub aspectul religiei creștine, a practicării ei în România, așa cum o face acum față de o... piesă de teatru reprezentată pe scenă! E un subiect extrem de sensibil, desigur, tot astfel cum e și acela al puterii credinței ortodoxe în societatea românească de azi⁷³.

Mi se pare că observația jurnalistului este interesantă: cum de Biserica dovedește un răspuns atât de ferm față de punerea în scenă a unei piese de teatru, în timp ce față de alte provocări – cum a fost cea comunistă – răspunsul nu a fost la fel de prompt?⁷⁴

Și totuși, față de comunism Biserica a reacționat și mai ferm. Nu atât la nivel ierarhic – căci am avut și episcopi mărturisitori –, cât la nivelul preoților și al credincioșilor. Am avut mulți mucenici, care acum prăznuiesc biruința lor în Împărăția Cerurilor. Ar trebui ca duhul lor să fie viu în inimile noastre. Ar trebui ca în fața noilor provocări – culturale, politice, spirituale – să răspundem cu același curaj, cu aceeași iubire pentru Hristos – Adevărul, pentru Adevărul care ne face vii.

Părintele Dumitru Stăniloae a spus odată: „Nu mă bucur când văd atâtea forme de erezie pe care Biserica nu le condamnă. Ar trebui să fie mai prezentă...”⁷⁵

⁷¹ E vorba de tânăra generație de scriitori nonconformiști.

⁷² *Evenimentul zilei*, 13 Ianuarie 2006.

⁷³ *Observator cultural*, nr. 299/ 15-21 Decembrie 2005.

⁷⁴ O cititoare: *Nu cred că BOR nu a reacționat, cred că eforturile lor nu puteau fi atât de publice cum pot fi ele astăzi; sunt sigură că după puterea lui fiecare părinte a încercat să aducă sau să țină în credință cât mai mulți oameni.*

Cred că vorbele sale trebuie generalizate: *Nu mă bucur când văd atâtea forme de atac împotriva învățaturii Bisericii cărora nu le răspunde nimeni. Biserica ar trebui să fie mai prezentă...*

Eu unul mă bucur că patriarhul, unii episcopi, preoți și intelectuali români au luat poziție față de piesa Alinei Mungiu-Pippidi. M-aș bucura să ia poziții asemănătoare privitoare față de toate provocările la care este expusă Ortodoxia.

Cred că piesa *Evangheliștii* sau romanele obscene se află printre dușmanii cei mai puțin periculoși ai Bisericii lui Hristos. Sunt ca și câinii care latră, dar nu mușcă.

Mi se par mult mai periculoase însă toate așa-zisele produse culturale în care Hristos nu este negat fățiș, în care eroticul nu agasează, dar prin care mesajele anticreștine prin care suntem făcuți robi patimilor ajung în inimile noastre. Consider că „subcultura” telenovelelor, a reclamelor și a șlagărelor care mustesc de erotism ilustrează cât se poate de bine afirmația mea...

Dacă ar fi să privim vremea noastră ca o arenă de luptă între slujitorii lui Hristos și dușmanii acestora, cred că „detașamente” precum cel din care face parte piesa *Evangheliștii* nu au alt rol decât să facă zgomot, captând atenția apologeților creștini, împiedicându-i să vadă cum trupe mult mai numeroase și mai bine pregătite mășăluiesc în tăcere spre alte poziții strategice.

Cred că cea mai mare plagă a culturii contemporane este faptul că propovăduiește o lume din care Hristos este absent. Intelectualii străini de viața în Biserică ne învață să trăim ca și cum Hristos ar fi fost un simplu înțelept, o figură pacifistă ale cărei teorii au expirat...

Cel mai clar diagnostic al acestei culturi anticreștine l-a dat Cuviosul Iustin Popovici: „Arianismul nu a fost înmormântat încă; astăzi el este mai la modă și mai răspândit decât oricând. E răspândit ca un adevărat suflet în trupul Europei contemporane. [*Iată o declarație a doamnei Pippidi care confirmă afirmația părintelui Iustin: „Cred ca în Evanghelia coptă a lui Toma, aia în care Iisus nu face nici o minune”⁷⁶, e un simplu predicator genial și neînțelept...*”⁷⁷] Dacă priviți la cultura Europei, în adâncul ei veți găsi ascuns arianismul: toate se rezumă aici la om și numai la om și chiar Dumnezeu-om Hristos a fost redus la cadrele unui om. (...) Cine nu cunoaște abominabilul arianism al intelectualilor noștri?...”⁷⁸

Răspunsul e simplu: acest arianism îl cunoaștem toți. Pe acești elevați urmași ai lui Arie îi cunoaștem toți. Întrebarea este: suntem oare în stare să îi descoperim și pe urmașii Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei, care l-a pălmuit pe Arie? E de datoria noastră să îi descoperim, să îi cunoaștem și să îi iubim... Ei ne vor învăța cum trebuie să privim pleiada de cărți anticreștine: și literatura obscenă, și literatura eretică (din care fac parte piesa „Evangheliștii”, cartea lui Dan Brown despre codul lui Da Vinci etc.).

---

⁷⁵ Din volumul *7 dimineți cu Părintele Stăniloae*, volum de convorbiri cu Sorin Dumitrescu, Editura Anastasia, București, 1992, p. 60.

⁷⁶ Un citat din textul atribuit Sfântului Apostol Toma este de ajuns pentru a înțelege incompatibilitatea clară cu învățătura Noului Testament: „Acolo unde sunt trei zeități, ele sunt doar zeități. Acolo unde sunt două sau una, eu sunt cu ea” – rostirea 30 (*Evanghelia după Toma* - versiunea tipărită de Editura Arca, București, 1993, p. 27). Părintele Ioan Filaret scria: „Cât privește așa-zisa «evanghelie» a lui Toma, faceți o comparație între această «evanghelie» și celelalte Evanghelii și cărți ale Noului Testament și singuri veți observa totala deosebire care există între ele, pentru că nu sunt scrise în același duh al adevărului” (Părintele Ioan Filaret, *Creștinism și yoga?*, p. 26. Mai multe lămuriri privitoare la Evangheliile apocrife pot fi găsite în lucrarea mea *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului*, Editura Egumenița, 2003).

⁷⁷ Extras din interviul luat Alinei Mungiu - Pippidi de Eugen Istodor, din *Cotidianul*, 27 Ianuarie 2006.

⁷⁸ Arhimandritul Justin Popovici, *Biserica și statul*, Schitul Sfântul Serafim de Sarov, 1999, p. 33.

Un parastas pentru filmele clasice...

Luni de zile m-am gândit cum să tratez în câteva pagini subiectul manipulării mediatică prin filme și emisiuni de televiziune. Și iată că am citit de curând o știre care poate fi mai de folos decât un întreg studiu plictisitor...

„De data aceasta, Hollywood-ul a mers prea departe», a declarat Stephen Bennett, realizator de emisiuni la un post de radio american pro-viață, după ce filmul *Brokeback Mountain* a primit patru premii *Globul de Aur*. Filmul urmărește povestea a doi *cowboy* homosexuali din anii '60 care încearcă să se detașeze de barierele sociale care le împiedică dezvoltarea relației. «Când producătorii scot în față filme anti-familie cu scene sexuale explicite și care promovează homosexualitatea, sau orice altă formă de imoralitate sexuală, clasa de mijloc americană și conservatorii ar trebui să se mobilizeze mai eficient în a protesta împotriva acestor atacuri la adresa moralei. Hollywood-ul nu mai are nici un fel de respect față de morală. Eu cred că anul 2006 va fi cunoscut drept *Anul homosexualilor* la Hollywood. Cu producții foarte premiate și apreciate, precum *Brokeback Mountain*, *TransAmerica* și *Capote*, este destul de clar că Hollywood-ul s-a angajat într-o adevărată misiune de a *homosexualiza* America», a adăugat domnul Bennett, care el însuși a fost homosexual. Doamna doctor Janice Shaw Crouse, de la organizația *Concerned Women for America*, a comentat și ea pe acest subiect: «Elitele din mass-media au dovedit că proiectele lor sunt mai importante decât profitul. Cele trei filme *Capote*, *TransAmerica* și *Brokeback Mountain* nu sunt un succes de *box office*. Iar dacă americanii nu se uită la aceste filme, de ce sunt premiate?»⁷⁹

Recunosc că am văzut și eu câteva filme în care personajele homosexuale erau atât de simpatice, încât uitasem aproape că starea de homosexualitate e o stare de păcat. Am simțit această manipulare pe propria piele...

Și de aceea nu am dreptul să tac... Atunci când Biserica dă un răspuns întârziat, este acuzată că este anacronică. Poziția ei este ironizată, chiar dacă ironiile nu pot acoperi adevărul mărturisit de Biserică. Așa că, fiind mădular al Bisericii, cred că este momentul să îmi exprim acum, nu peste zece ani, protestul față de faptul că Hollywood-ul duce o luptă fățișă împotriva familiei...

(Nu este Hollywood-ul singurul adversar al moralei creștine. În egală măsură presa promovează invitațiile la o viață de păcat... Și, dacă s-ar apuca cineva să enumere factorii care lovesc în tradițiile creștine, lista ar fi mare.)

După ce luni de zile mă gândisem să scriu despre filmele de dragoste cu scene erotice în care eroii principali sunt un tânăr și o tânără, filme care modelează prietenii dintre tineri, întinându-le, văd încă o dată că presiunea mediatică a trecut la niveluri mult mai grosiere...

Îmi aduc aminte cu tristețe o glumă:

„La o școală profesoara îi pune pe elevi să scrie un text despre un film de dragoste. Elevii întrebă:

- Dragoste bărbat-bărbat?

Profesoara, oripilată, răspunde negativ.

- Dragoste femeie-femeie?

Și de această dată răspunsul profesoarei este negativ. Elevii, mirați, o întrebă:

- Dar despre ce fel de dragoste vreți?

- Despre dragostea dintre un bărbat și o femeie...

La care un elev, mai iute la minte, completează:

- Ahaaa, vreți un film istoric...”

Poveștile de dragoste dintre un bărbat și o femeie încep să pară depășite... Oricât de depășită ar fi însă perspectiva tradiționalistă, totuși este singura întemeiată în adevăr...

Da, creștinii par ultimii mohicani decimați de invadatorii iubitori de păcat. Atmosfera este tensionată. Dar în această atmosferă se simte și mai bine puterea cuvintelor cuvioșilor purtători de Dumnezeu ai zilelor noastre. Părintele Arsenie Papacioc mi-a spus odată un cuvânt scos parcă din Pateric,

⁷⁹ Informații preluate de pe <http://ro.novopress.info/?p=942>.

care mi-a rămas în suflet: „Și când suntem singuri, suntem prea mulți...” Adică, oricât de puțini am fi, nu trebuie să cădem în deznădejde, pentru că Hristos este alături de noi. Și va fi, până la sfârșit...

Tantra, sectele și erosul

Întrebare: „Ați spus la conferința din Arad că din punct de vedere creștin Tantra Yoga e rea și că maestrul de yoga Gregorian Bivolaru e o persoană care face mult rău Bisericii. Dar, deși poliția română spune că e vinovat de multe fărâdelegi, totuși suedezii l-au considerat o personalitate prigonită de statul român. Eu am primit pe e-mail unele aforisme de-ale lui Gregorian Bivolaru și povestirea unei minuni. Nu vi se pare că l-ați judecat pripit? Poate că la vârsta la care v-ați lăsat de yoga nu erați în măsură să vă înțelegeți maestrul?

Iată câteva dintre aforismele lui: «Iubirea trebuie întotdeauna să se ofere și nu să fie luată; ea trebuie înainte de toate să fie liberă, pentru a nu se asemana cu starea de sclavie. Atunci când nu au ceea ce iubesc, cei mai mulți oameni se mulțumesc să iubească ceea ce au. Dacă nu am avea deloc defecte, nu am simți o așa de mare plăcere perversă să le remarcăm la ceilalți. Faptul că noi remarcăm la ceilalți defectele indică atunci că în ființa noastră se declanșează o stranie stare de rezonanță cu ceea ce deja există în noi. Atunci când încetăm să ne mai minunăm, noi începem astfel să nu mai credem în forța cea tainică a vieții. Iubirea este cea mai mare dintre fericirile umane, deoarece este efortul suprem pe care omul îl încearcă pentru a ieși din singurătatea ființei sale lăuntrice. Dragostea adevărată și transfiguratoare îl face pe om un veșnic poet extaziat. Să nu se creadă iubit nimeni dintre cei care niciodată n-au iubit pe nimeni. Dacă cu adevărat iubim, dragostea va chema într-ajutor pe vreunul dintre semenii ei: generozitatea, transfigurarea, bunătatea, inteligența... Nimeni, nici însuși destinul nu va ataca cu inima ușoară o pasiune înălțătoare».

Și minunea: „Prima trăire paranormală referitoare la Grieg a avut loc la vârsta de 10 ani (acum 20 de ani) când, fiind foarte bolnav, am intrat în comă. Am ajuns atunci în fața unor entități subtile pe care le-am rugat să mă lase să revin la viață, dar ele mi-au spus că «nu mai există medicamente» pentru mine. Atunci mi-a apărut Grieg înconjurat de o lumină alb-strălucitoare și mi-a întins mâna. Apoi am revenit la viață, spre mirarea tuturor. Ulterior am trăit stări de intuiție extraordinară, de genialitate, mi s-au trezit anumite capacități bioenergetice și nu am mai fost bolnav niciodată. Am avut o evoluție socială și intelectuală fulminantă.

Cu un an înainte să vin la cursul de YOGA l-am visat din nou pe Grieg. M-a sfătuit să nu mai mănânc carne, să fac dragoste fără să ejaculez («cu continență», cum aveam să aflu mai târziu) și să mă rog în fiecare duminică întreaga zi. Am respectat întru totul cele spuse de el și o minunată femeie a apărut în viața mea. Era la cursul de YOGA, dar temându-se că nu voi înțelege anumite aspecte spirituale, evita să discute despre acestea. Am aflat că pleca în tabăra yoghină de la Herculane și am rugat-o să merg și eu cu ea, dar în afara

taberei.

În ziua în care urma să aibă loc prima spirală urmată de Inducția Stării de Eliberare prin Miracol Divin de la acest curs, l-am visat pe Grieg care mi-a spus: «Sunt la Hotelul Roman, la etajul 5. Nu sunt un înger, te aștept!».

A doua zi urma să-mi susțin teza de doctorat. Toată ziua m-am gândit la acel vis; nu știam nimic de la iubita mea nici despre Grieg, nici despre spirală. Nimic. În fața agenției de bilete am hotărât să-mi ascult inima și să merg la Hotelul Roman. Pe holul de la etajul 5 s-a auzit o voce: «Să vină Adrian!». Astfel am ajuns să-l cunosc pe Grieg și am participat pentru prima dată la o spirală YANG.

Experiențe paranormale cu Grieg am mai avut; relevantă o consider pe cea din toamna anului 2002 când am văzut imaginea lui Grieg în genunchi în fața Tronurilor Cerești ale lui Dumnezeu, rugându-se ca această țară să fie cruțată de cutremur. Doar în ultima clipă, la ora 4:00 dimineața, Dumnezeu s-a îndurat și România a fost salvată”.

Ca să nu fiu acuzat că sunt părtinitor, voi cita prezentarea părintelui Dan Bădulescu, unul dintre cei

mai buni sectologi din România:

„Ca și marea majoritate a instructorilor de yoga români, G. Bivolaru a fost un diletant autodidact. În afara curențelor elementare de stăpânire competentă a domeniului, s-a remarcat prin faptul de a fi stăpânit de patima desfrânării, ajungând până la a fi arestat de mai multe ori și condamnat pentru răspândirea de materiale pornografice.

S-a ajuns și până acolo ca împricinatul să fie supus unui consult psihiatric de specialitate, care a ajuns la concluzia că «pacientul prezintă, în momentul examinării, dezvoltare paranoică a personalității cu elemente obsesivo-fobice pe fond psihopat schizoid»⁸⁰. Medicii legiști au făcut și o propunere către instanță: «Considerăm că numitul prezintă un grad mare de pericolozitate socială și proliferarea unor practici aberante cu caracter sexual, fapt pentru care apreciem că discernământul este pierdut în raport cu fapta pentru care este cercetat și recomandăm aplicarea măsurilor de siguranță medicală...».

«Idei interpretative de persecuție, idei dominante cu caracter mistic, idei obsesivo-fobice cu caracter mistico-religios și erotic, preocupări erotice exagerate, nemotivate afectiv. Instabil în timpul discuției, (...) capacitate de sinteză și abstractizare diminuată. Afectivitate - instabil, irascibil, revendicativ»⁸¹.

Și acum să îmi spun părerea...

Aforismele mi se par foarte frumoase... „Iubirea trebuie întotdeauna să se ofere și nu să fie luată; ea trebuie înainte de toate să fie liberă, pentru a nu se asemena cu starea de sclavie”. Aur, nimic de zis... Parcă ar fi citate din învățăturile părintelui Paisie Aghioritul.

Iar minunea cu ieșirea copilului din comă, ca spectaculozitate, pare luată din minunile aceluiasi părinte Paisie. Ca și întâlnirea fixată în mod paranormal. Și totuși, ca fost yoghin trecut la Ortodoxie, dau mărturie că astfel de minuni sunt înșelătoare. Cine citește cartea lui Dionysios Farasiotis *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie* va găsi relatarea multor „minuni mincinoase” similare, făcute de marii guru contemporani, dar și relatarea biruinței puterii lui Hristos...

Minuni multe au făcut și yoghini, a făcut și părintele Paisie. Dar cele două căi spirituale nu puteau fi în același timp adevărate. Pe de o parte, yoghini, cu învățăturile lor idolatre, pe de altă parte, părintele Paisie, cu învățătura lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu...

Putem face o comparație cu spațiul românesc: Bivolaru a făcut minuni, minuni a făcut și părintele Cleopa. Dar părintele Cleopa spunea cu toată convingerea că toate minunile făcute de yoghini sunt drăcești, că yoghini sunt slugi ale diavolului care vor să tragă lumea în iad. Cui să îi dăm dreptate, părintelui Cleopa care a dus o viață de post, de rugăciune, de nevoiță, de sfințenie, sau lui Bivolaru care merge pe calea tantrică?

„Dar ce este Tantra?” ar putea întreba un cititor...

Vorbind despre tantrism, marele istoric al religiilor Mircea Eliade spunea: „Maithuna (actul sexual tantric) este practicat și ca ritual concret. Din însuși faptul că nu mai este vorba de un act profan, ci de un rit, că partenerii nu mai sunt ființe omenești, ci sunt «detașați» asemenea zeilor, împreunarea sexuală nu mai participă la nivelul karmic (potrivit legii karmei, orice faptă, bună sau rea, își are plata ei – n.n.). Textele tantrice repetă adesea această sentință: «prin aceleași fapte pentru care pe unii oameni îi mistuie flăcările iadului timp de milioane de ani, yoghinul dobândește mântuirea veșnică»⁸².

Cel mai scurt rezumat al prezentării făcute de Eliade este: „Tantra – mântuirea prin ritul sexual”. Ca să vedem cât de compatibilă este Tantra cu învățătura lui Hristos voi reproduce o povestire tantrică:

„Înțeleptul Vasistha, fiul lui Brahma, se duce să-l întrebe pe Vișnu, sub înfățișarea lui Budha, despre riturile zeiței Tara: «El pătrunde în marea țară China și-l zărește pe Budha înconjurat de o mie de amante în extaz erotic. Surpriza înțeleptului frizează scandalul. «Iată niște practici contrare Vedelor!»», strigă el. O voce din spațiu îi îndreaptă greșeala: „Dacă dorești, spune vocea, să câștigi favoarea Tarei, atunci trebuie să mă adori cu aceste practici chinezești!”. El se apropie de Budha și culege de pe buzele sale această lecție neașteptată: «Femeile sunt zeii, femeile sunt viața, femeile sunt podoaba. Cu gândul să fii totdeauna printre femei»⁸³.

⁸⁰ Ziua pe Internet, www.ziua.ro/archive/2002/10/08/docs/33122.html, 8 Octombrie 2002, Laszlo Kallai.

⁸¹ Fragmente din articolul *MIȘCAREA DE INTEGRARE SPIRITUALĂ ÎN ABSOLUT (M.I.S.A.) - O manifestare a magiei erotice în perioada contemporană*, apărut în revista *Credința ortodoxă*, Anul VII, nr. 3 (72), martie 2003. Un rezumat al acestui articol a apărut în periodicul Patriarhiei Române, *Vestitorul Ortodoxiei* nr. 310/2003, care a girat astfel obiectivitatea documentară a autorului, care a făcut doctoratul în Teologie cu specializarea în Sectologie. Cartea sa *Împărăția răului: New Age* este cea mai documentată lucrare apărută în limba română despre invazia neopăgână.

⁸² Mircea Eliade, *Yoga. Nemurire și libertate*, Editura Humanitas, p. 224.

⁸³ Ibidem, p. 225.

Și Eliade continuă: „O dată cu vișnuismul sub forma sa krișnaită, dragostea (prema) este chemată să joace rolul capital. Este vorba mai ales de o dragoste adulteră, de parakiya rati, «femeia altuia»; în faimoasele *Cursuri de dragoste* din Bengal se organizau dispute între susținătorii vișnuiții ai parakiyei și cei ai dragostei conjugale, svakiya, iar aceștia din urmă erau întotdeauna înfrânți. Dragostea exemplară rămânea cea care o lega pe Radha de Krishna: dragoste secretă, nelegitimă, «antisocială», simbolizând ruptura pe care o impune orice experiență religioasă autentică. Vom remarca faptul că simbolismul conjugal al misticii creștine, unde Christ ține locul soțului, nu subliniază îndeajuns, în ochii unui hindus, părăsirea tuturor valorilor sociale și morale pe care o presupune dragostea mistică”⁸⁴.

Îmi permit să fac o paranteză: faptul că aici perspectiva creștină este prezentată ca fiind inferioară erotismului tantric nu este o simplă observație a unui istoric al religiilor. La Eliade pare a fi o convingere: „Eu protestez împotriva acelor care consideră că tendința spre sexualitate și orgie a tinerilor hippy face parte din mișcarea de eliberare sexuală ce are loc în întreaga lume. În cazul lor, e vorba mai ales de ceea ce s-ar putea numi *nuditatea paradisiacă* și unirea sexuală înțeleasă ca ritual. Ei au descoperit sensul profund, religios al vieții. În urma acestei experiențe, s-au descătușat de toate superstițiile religioase, filosofice și sociologice. Sunt liberi. Au regăsit dimensiunea sacralității cosmice, experiența de mult tăgăduită, de pe vremea Vechiului Testament”⁸⁵. Cu alte cuvinte, „marele Eliade” prefera dragostea adulteră dragostei conjugale...⁸⁶

Din aceeași perspectivă, Octavian Sărbătoare prezenta foloasele pe care le-am putea trage din importarea tantrismului: „Budhismul pe de altă parte are o ramură tipică tantrică cunoscută sub numele de Vajrayana. Acest budhism tantric este practicat încă în Tibet, dar și în Nepal și India. Considerând spațiul spiritual-cultural românesc, ideea de a considera sexualitatea ca o cale spirituală pare natural de a se înfiri și în România. Temperamentul devoțional al românilor îi plasează natural în a se apropia cu sinceritate de un fenomen care în istorie este clar documentat și în unele părți ale lumii practicat extensiv. Se pune întrebarea: de ce până acum Tantra nu a fost pe agenda de lucru a românilor? Se poate răspunde: simplu, pentru că Tantra ca expresie necesită libertate, iar românii din păcate în istorie au fost dominați de alte popoare și asupriți interior de dictatori. Cu alte cuvinte istoria a împiedicat dezvoltarea unei spiritualități care folosește sexualitatea ca metodă de iluminare. Privind cu onestitate felul de comportare al românilor, îi găsim pe unii cu mult suflet, pasionați, cu căldură și dorința de a trăi viața din plin. Aceste caracteristici sunt esențiale când analizăm calitățile unui aspirant pe calea spirituală tantrică”⁸⁷.

Privit din perspectivă creștină, tantrismul nu este o „metodă de iluminare”, ci este o înșelare drăcească. Sexualitatea aceasta extraconjugală, oricât ar fi de „elevată” prin continență, tot curvie este.

Să citim împreună visul din relatarea pe care mi-ai trimis-o: „*I-am visat din nou pe Grieg. M-a sfătuit să nu mai mănânc carne, să fac dragoste fără să ejaculez («cu continență»), cum aveam să aflu mai târziu) și să mă rog în fiecare duminică întreaga zi. Am respectat întru totul cele spuse de el și o minunată femeie a apărut în viața mea. Era la cursul de YOGA...*”

Un tânăr e sfătuit de Grieg în vis să facă dragoste fără să ejaculeze, să nu mănânce carne și să se roage duminică. Putea fi visul acesta de la Dumnezeu sau nu? Nu, nu putea fi. Pentru că oricât de bună ar fi rugăciunea de duminică, oricât de bun ar fi postul (doar există și mireni care au binecuvântare de la duhovnic să renunțe la carne), totuși sfatul cu „făcutul de dragoste” nu putea veni de la Dumnezeu. Hristos a spus clar: *Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter”.* Eu însă vă spun vouă: *Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă* (Matei 5, 27-30).

Știu – ca fost tantric – că tantricii sunt întru totul de acord cu aceste cuvinte ale lui Hristos, pe care Îl consideră un mare inițiat, un avatar, o mare conștiință cosmică. Numai că ei le înțeleg denaturat, ei spun că e păcat să te uiți cu poftă, să faci dragoste cu poftă... Tantricii consideră că dacă renunță la orgasm fac

⁸⁴ Ibidem, pp. 225-226.

⁸⁵ *Încercarea labirintului*, Editura Dacia, pp. 101-102.

⁸⁶ Am cunoscut mulți oameni care au fost *convinși* de scrierile eliadiene să se apuce de yoga și nu am cunoscut pe nimeni pe care aceste scrieri să îl fi apropiat de Biserică. Cred că, din perspectiva citatului anterior, cei care l-au considerat pe Eliade un gânditor creștin ar trebui să își revizuiască poziția. În volumul *Hristos și tinerii* – apărut la Editura Egumenița – Laurențiu Dumitru are un articol interesant pe tema aceasta: *Pansexualismul la Mircea Eliade*.

⁸⁷ Citat preluat din articolul părintelui Dan Bădulescu despre MISA, apărut în revista *Credința ortodoxă*, nr. 3 (72) / Martie 2003.

totul spiritualizat, fără pic de patimă... Numai că învățătura Sfinților Părinți arată că orice act sexual făcut în afara vieții conjugale este păcat. Orice ar spune măștrii tantrici, după învățătura lui Hristos, renunțarea la orgasmul clasic nu aduce o sfințire a actului sexual. Desfrâul tot desfrâu rămâne...

*

Un cititor: „Poate că ar fi potrivit să amintiți aici și motivele pentru care lumea intră în astfel de grupări sectante cu tentă sexuală... Și ce putem face pentru a-i rupe pe prietenii noștri de ele”.

Aș împărți în două categorii pe cei care se apucă de Tantra Yoga: unii sunt oameni care se află într-o căutare spirituală foarte serioasă, care au fost decepționați de viața spirituală pe care au aflat-o în Biserică și care și-au dorit ceva mai înalt. A doua categorie este a celor care, iubitori de patimi, și-au dat seama că cea mai bună cale de a se destrăbăla este de a practica acest *sex iluminator*... E cel mai simplu mijloc de a găsi parteneri sau partenere care vor să se „dăruiască” fără să țină seama de nici o morală... Despre a doua categorie nu cred că are rost să scriu prea mult, sunt oameni care ar accepta orice teorii spirituale numai pentru a-și satisface poftele trupești...

(Aș face o singură paranteză: nu numai grupările tantrice își ademenesc discipolii prin oferta sexuală. Există și câteva grupări pseudo-creștine care folosesc aceeași tehnică. În România este cunoscută gruparea *Martinelli, Copiii lui Dumnezeu* sau *Familia*, care se prezintă ca fiind creștină. Se trece cu vederea perioada de glorie a sectei, când se practica misionarismul prin sex... „Berg a cerut tuturor femeilor membre să înceapă «pescuitul prin flirt»⁸⁸, care însemna acordarea de favoruri sexuale atât pentru câștigarea de noi membri, cât și pentru obținerea bunăvoinței funcționarilor guvernamentali din diferite țări. În epistolele sale, foarte explicite din punct de vedere sexual, Berg pretindea că Dumnezeu a sfințit de acum adulterul și curvia (!!) cu condiția «să fie săvârșite în dragoste»⁸⁹ și „pentru slava lui Dumnezeu»⁹⁰. Un frate de credință dezamăgit de familia lui putea găsi consolare (sexuală) în *Familia* lui Berg, totul săvârșindu-se desigur din «dorința de ajutorare și din dragoste de aproapele». Berg își instruia adepții cum să procedeze cu „pescuitul prin flirt» și cum să ceară cadouri bănești. Curând, zeci de membre ale *Copiiilor lui Dumnezeu* au devenit în mod fățiș prostituate, ducând la infectarea a sute de oameni cu boli venerice...”⁹¹)

Prima categorie – a căutătorilor sinceri – merită însă multă atenție... Din ea fac parte și oameni foarte sinceri... Care nu au venit la yoga pentru sex, ci pentru a se apropia de Dumnezeu. Unii dintre ei, după luni sau ani de zile, renunță. Pe alții însă îi prinde diavolul în ghearele înșelării și nu le mai dă drumul...

Totuși, Dumnezeu poate face să se rupă cele mai puternice lanțuri. Eu dau mărturie încă o dată că dacă maestrul meu de yoga mi-ar fi cerut să mă arunc sub un tramvai, m-aș fi aruncat fără să analizez cererea lui, ba aș fi fost chiar mândru că sunt discipolul lui și l-aș fi ascultat fără să cârtesc. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap că m-aș putea lăsa de yoga... Și totuși Dumnezeu m-a ajutat să ajung creștin...

Cred că rugăciunile care se fac pentru cei care sunt în rătăcire îi pot ajuta foarte mult. Discuțiile, mai puțin, pentru că din păcate în polemicele dintre yoghini și creștini cei din urmă rămân în criză de argumente. Și nu pentru că nu ar avea dreptate, ci pentru că nu s-au ostenit, sau nu au avut timp, să cunoască mai bine învățăturile Bisericii.

Ca fost yoghin spun însă că nu au avut asupra mea nici un efect amenințările cu iadul sau „predicile” sterile ale unor creștini. Dacă nu vom fi sfinți prin faptele noastre, dacă vom fi sfinți numai prin cuvinte, nu îi vom convinge să vină la biserică.

Dar, dacă ei vor vedea că inimile noastre sunt pline de pacea lui Hristos, dacă vor vedea că – postind mai puțin decât ei, tăcând mai puțin decât ei, nevoindu-ne mai puțin decât ei – avem totuși bucuria și pacea pe care ei nu le pot dobândi, atunci ei înșiși vor veni să ne ceară cuvinte... Vor veni să ne întrebe despre Hristos... La fel cum o vor face și alți păcătoși, fie că sunt desfrânați, bețivi sau drogați, fie că sunt oameni deznădăjduiți, bântuiți de duhul sinuciderii...

⁸⁸ În engleză: *flirt-fishing*, racolarea de adepți prin oferte sexuale...

⁸⁹ Cât de mult se aseamănă mesajul său cu al *profeților* tantrismului...

⁹⁰ O cititoare: *Aceștia sunt cei despre care scrie în Sfânta Scriptură că vor fi profeți mincinoși?* Da, dar categoria asta de profeți pe care lumea îi identifică ușor ca mincinoși este poate cea mai puțin periculoasă...

⁹¹ Citat preluat de pe <http://www.odaia.go.ro/martinelli.html>. Din articolul *Abuzul sexual și „Copiii lui Dumnezeu”* (din revista *Newsweek* din 13 septembrie 1993) aflăm că „după o investigație de 3 ani, poliția a efectuat un raid la 10 adrese din Buenos Aires și din jur, de unde au ridicat 265 de persoane, printre care 137 de copii și adolescenți, cu toții făcând parte din secta «Copiiilor lui Dumnezeu» numită «Familia». 16 adulți erau acuzați de răpire, escrocherie, corupere de minori și violarea drepturilor copilului.” Iată cât de creștini sunt acești *copii ai lui Dumnezeu*...

Telepatie și amor

Un student m-a întrebat: *Între mine și iubita mea există o telepatie extraordinară. De multe ori doar ne gândim unul la celălalt și ne întâlnim apoi în parc fără să fi fixat vreo întâlnire. Oare asta nu arată că dragostea noastră este atât de curată încât nu e păcat că „o facem”? Altfel, de unde atâta energie spirituală?*

Întrucât oamenii care au parte de întâmplări „speciale” nu știu să le interpreteze cum trebuie, cred că e potrivit să îți răspund cu o întâmplare descrisă de Dionysios Farasiotis în cartea *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie*.

„A doua întâmplare este legată de o fată care se îndrăgostise de mine și mă urmărea cu perseverență. Eu o alungam explicit, iar ea insista imperturbabil. După nesfârșite tatonări, s-a întors dezamăgită în America, unde-și făcea studiile, așa încât nu ne mai văzusem de multe luni de zile. Îmi imaginam că între timp se liniștise.

În acea perioadă îmi îndeplineam o parte din stagiul militar undeva în Evros; mi-am luat o permisie de trei zile și am pornit spre Tesalonic, cu intenția de a-mi vedea părinții. Auzind că și bătrânul Paisie se afla nu departe de oraș, am mers să-l întâlnesc. Ne-am bucurat amândoi de regăsire, am avut o discuție îndelungată, la capătul căreia m-a îmbrățișat și m-am pregătit de plecare. După ce m-am îndepărtat câțiva metri, bătrânul m-a chemat înapoi, urmărindu-mă foarte intens cu privirea. M-am apropiat de el, socotind că vrea să-mi spună ceva, însă el m-a sărutat... pe gât! O dată în partea dreaptă și o dată în partea stângă, apoi m-a trimis la drum binecuvântându-mă.

M-am bucurat simțindu-i iarăși dragostea nețărnută, dar mă stăpânea și un sentiment de uimire. Mi s-a părut ciudat să mă sărute pe gât.

În aceeași după-amiază, pe când ședeam în casă, a sunat telefonul. Era tocmai acea fată! Și, pe deasupra, se afla în Tesalonic! Am fost surprins.

- Bine, dar cum ai ajuns aici? Nu erai în America?

- Am simțit că zilele astea vei fi aici, așa că am luat ieri avionul și am venit. Voiam să te văd.

Ce puteam să-i răspund? Venise din America să mă vadă! Când ne-am întâlnit, mi-a mărturisit că avusese o stranie certitudine că în acele zile mă va găsi în oraș. Fusese sigură de acest lucru, fără să și-l poată explica nici ea.

Am stat apoi de vorbă pe îndelete, ne-am pornit pe glume și pe râs și încet-încet întâlnirea a căpătat o pronunțată tentă erotică. M-am străduit din răputeri să evit un asemenea deznodământ, însă eram atras de o forță irezistibilă. Fata parcă era beată. Îmi cădea invariabil în brațe, o respingeam, mi se strecura din nou la piept...

De la un anumit moment, am început să simt că nu suntem singuri. Aveam și... companie. Percepeam din nou prezența demonului. Fără să o conștientizeze, fata se afla deja integral sub influența lui. Era într-o stare de surexcitare sexuală inimaginabilă. N-o mai văzusem niciodată așa. Deși simțeam limpede prezența demonică și eram agresat de aceleași imbolduri concupiscente, nu mă temeam. M-am smuls din încheștarea mâinilor ei și am ieșit afară din casă. Văzând că mă urmează, am dat înconjur automobilului. Ne despărțea o distanță de 5-6 metri. Brusc, am simțit o mână uriașă zgândărindu-mi organele sexuale. O lascivitate irepresibilă m-a cuprins instantaneu. Îmi pierdusem controlul. Fata s-a apropiat și s-a aruncat în brațele mele, începând să mă sărute. Eram paralizat. Cedasem lăuntric, spusesem «Da!». Simțeam demonul lângă noi sporindu-ne dorința, dar nu mă mai interesa. Mă predasem în stăpânirea lui.

În clipa aceea, fata și-a aplecat capul și m-a sărutat pe gât: o dată în partea dreaptă și o dată în partea stângă, exact în acele două puncte în care mă sărutase cu puțin timp înainte părintele Paisie!

Am sărit ca împins de un resort, îndepărtându-o pe fată cu putere. Eram mânios, simțind că avusese loc o profanare: îmbrățișarea curată a bătrânului și sărutul pătimaș al fetei erau două lucruri esențial ireconciliabile. Cel dintâi era profanat de către cel de-al doilea.

Așadar, bătrânul știuse de la început tot ceea ce urma să mi se întâmple, dar nu-mi spusese nimic. A preferat să folosească o modalitate mai delicată de a mă smulge din păcat și din mâinile Diavolului.

Pe atunci, fata respectivă nu credea în Hristos și nu avea nici o legătură cu Biserica. Se pretindea o persoană «modernă» și lipsită de «prejudecăți». Mai târziu, după numeroasele lucruri ciudate care i s-au întâmplat, a început să se problematizeze, să-și mai cenzureze excesele, să-și schimbe treptat viața și în cele din urmă, prin puterea lui Hristos, a devenit și ea unul dintre mădularele vii ale Trupului Domnului, ale Bisericii Ortodoxe.

Discutând cu părintele Paisie despre problemele de acest gen, mi-a spus: «Atunci când există o legătură strânsă și o mare iubire între două suflete, ele pot cunoaște astfel de lucruri de departe. Însă de cele mai multe ori intră Diavolul la mijloc și încurcă lucrurile. Pune în gând unui băiat și unei fete să meargă în același loc și să se întâlnească acolo. Apoi iarăși același lucru, în altă parte, și tot așa, până când cei doi ajung să spună: *Ceva se întâmplă cu noi, ceva special!*, pentru ca în cele din urmă să-i arunce în păcat. Ispititorul este un mare regizor și scenograf... De aceea nu trebuie să pună nimeni bază pe asemenea întâmplări, ca să nu se rătăcească. Dacă ceea ce ni se întâmplă este de la Dumnezeu, atunci El va găsi un alt mod de a ne înștiința, care să ne aducă deplină certitudine».

Într-adevăr, asemenea chestiuni necesită un mare grad de discernământ, pe care nu-l posedă mulți în vremea noastră⁹².

*

Iată deci cum stau lucrurile cu telepatia voastră... Aveți impresia că aveți o relație specială, care vă justifică desfrâul. Știu cum e să fii șocat de telepatie. Eu am început Tantra Yoga după ce am chemat telepatie într-un anumit loc o fată pe care de-abia o cunoscusem. Și ea, simțindu-se chemată acolo, a venit. Impactul a fost mare pentru mine. A însemnat renunțarea la anumite idealuri ascetice pentru a fi cu ea.

Deci nu te arăt cu degetul. A, și mi s-a mai întâmplat o dată ceva de genul ăsta. Mă aflam sus în munți, la o cabană din Piatra Craiului, când am simțit că trebuie să cobor urgent jos, în Zărnești, la poalele muntelui. Când am coborât, separându-mă de grupul meu⁹³, tocmai a trecut pe lângă mine un autocar în care se afla prietena pe care o avusesem când m-am apucat de yoga. Ea venise în tabără la Zărnești... Chestia asta m-a făcut să cred și mai puternic că forțele psihice pe care mi le dezvoltasem prin yoga nu sunt iluzorii. Așa cum tânărul Dionysios a plecat din Tesalonic în Evros, așa am coborât și eu de pe munte. Numai că eu nu aveam atunci pe nimeni care să mă ajute să deosebesc binele de rău.

Cred că nu mai e nevoie de argumente pentru a înțelege că energia pe care o numești *spirituală* nu e de la Dumnezeu. Cu telepatie sau fără, ceea ce faceți voi tot păcat este. Vei vedea însă că, dacă veți începe o viață creștină, energia asta *spirituală* o să dispară. Atunci când vă veți rupe de lanțurile păcatului și ale diavolului.

Toate bune,

Danion

P.S. Recitind ce ți-am scris mi-am adus aminte o întâmplare care m-a ajutat să înțeleg mai bine cât de mult ne respectă Dumnezeu libertatea... La un moment dat am fost ucenicul unui părinte – părintele T. – care avea anumite harisme duhovnicești, un fel de părintele Paisie în miniatură. Acest ieromonah m-a ajutat să înțeleg că cele descrise prin Paterice se pot întâmpla și în zilele noastre. De câțiva ani a trecut și el la Domnul și de asta îți pot scrie fără teama că s-ar putea mândri văzând că scriu despre el.

Într-una din cele mai crunte ispite pe care le-am avut în viața mea creștină, am vrut să mă lepăd de ortodoxie. Simțeam că sunt mort duhovnicește, că inima mea e de piatră, că rugăciunea mea nu are putere. Eram foarte supărat din mai multe motive și scârbit de fățarnicia și chiar răutatea multora dintre creștinii pe care îi cunoșteam. Atunci, neputând lua legătura cu părintele, i-am dat telefon preotului din București la care tot părintele T. mă sfătuisese să mă spovedesc. L-am sunat și i-am spus:

- Părinte, nu știu ce să fac, mă bate gândul să lepăd Ortodoxia. Știu că adevărul nu e nici la altă religie și nici la altă confesiune, dar nu mă simt ortodox, mă simt pustiu sufletește. Vreau să plec, dar nu știu unde.

Părintele acela nu a reușit să mă ajute prin sfaturile sale, deși cred că s-a rugat pentru mine...

Deznădăjduit, m-am apucat să citesc din Sfânta Evanghelie. Când am citit despre patimile Domnului, mi-am dat seama că eu Îl răstigneam din nou, prin apostazia mea. M-am pus în genunchi și am

⁹²Dionysios Farasiotis, *Marii inițiați ai Indiei și părintele Paisie*, Editura Egumenița, 2005, pp. 324-327.

⁹³ Această separare de grup a fost periculoasă... A doua zi mi-am dat seama că după mine trecuse ursul – îi rămăseseră urmele pe sol, peste urmele mele din seara precedentă...

început să mă rog: „Doamne, iartă-mă, vreau să fiu al Tău. Am greșit, Doamne, nu Te scârbi de mine. Ajută-mă să rămân în Biserica Ta până la sfârșitul vieții mele...”

Nici nu am apucat bine să termin rugăciunea, că a sunat telefonul. Era, culmea, părintele T., care îmi spusese că supraveghează în duh viața mea duhovnicească. Mi-o demonstrase de mai multe ori. Cum a răspuns, m-a întrebat: „Mă iubești, Danion?” „Da, părinte, am răspuns.” „*Paște oile mele*”, a spus el. Întrebarea lui și răspunsul meu s-au repetat de încă două ori. Mi-am dat seama că îmi reprodusesse cuvintele pe care Mântuitorul i le spusese Sfântului Apostol Petru, cel care s-a lepădat de Hristos în vremea pătimirii Sale; și asta tocmai pentru că mă lepădasem și eu... Bănuind că părintele văzuse în duh ce mi se întâmplase, dar vrând să mă conving că nu mă înșel, l-am întrebat: „Dar de ce ați sunat abia acum? De ce nu ați sunat mai devreme?”. El mi-a răspuns cam așa: „Am văzut lupta ta și am așteptat să te ridici. Și, după ce te-ai ridicat, te-am sunat...”

Așa fusese, părintele mă sunase imediat după ce mă ridicasem... Dar nu își folosisse harismele pentru a mă feri de luptă...

Oricum, citind despre cum a lucrat Dumnezeu prin părintele Paisie, tu să nu cauți un duhovnic harismatic. Sunt unii care se încăpățânează să nu se spovedească la duhovnicii iscusiți pe care îi cunosc, tot așteptând să cunoască cine știe ce părinte văzător cu duhul. O astfel de atitudine este greșită și poate duce la pierderea sufletului.

Eu am avut ocazia să cunosc astfel de părinți luminați de Dumnezeu, dar scopul lor nu era de a-și transforma ucenicii în roboți care să asculte orbește comenzile lor, ci era de a-i ajuta să învețe să stea pe picioarele lor.

Deci, văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu atunci prin părintele Paisie, dă-ți seama nu numai cât de mari erau harismele părintelui aghiorit, ci dă-ți seama cât de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru om. Pentru că Dumnezeu lucrează prin robii Săi și tot El le picură dragostea cea adevărată în inimi...

Cred că sunt în viața fiecărui creștin întâmplări la fel de minunate ca cea povestită de Dionysios Farasiotis. Unii știu să le aprecieze la justa valoare, alții nu. Și astfel, suntem împărțiți în două cete, așa cum au fost și cei zece leproși care au fost tămăduiți de Mântuitorul. Cei mai mulți nu au știut să Îi mulțumească. Unul singur s-a întors și I-a mulțumit.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu – pe tine, pe mine și pe toți frații noștri întru Hristos – să avem ochii inimii luminați ca să vedem marea grijă pe care El ne-o poartă. Și să Îi mulțumim pentru toate binefacerile Sale. Mai ales pentru grija cu care ne călăuzește fiecare pas...

Ocultismul și lucrarea diavolului...

O fată mi-a scris:

Aș avea doar câteva întrebări:

Cum poate omul să scape de înfricoșarea care vine de la diavol? După reîntoarcerea mea la Hristos am fost hărțuită de diavol până aproape am simțit că îmi pierd mințile. Nu mi le-am pierdut, dar am fost pe jumătate moartă de groază. Aproape în fiecare zi se întâmplă ceva. De exemplu:

1. Stau de vorbă cu un coleg; pornind de la afaceri, discuția alunecă înspre viața lui, el având un copil cu o femeie divorțată. Și vorbim de biserică, îmi spune că e protestant - îi vorbesc și eu despre ortodoxie. Pare foarte interesat și îmi pune întrebări toată seara, iar la sfârșit îmi spune că e într-adevăr marcat de ce i-am spus, că își amintește că acum 28 de ani s-a gândit cum ar fi să își dedice viața lui Hristos și instant i-au apărut în minte imagini cu femei goale, ceea ce înseamnă că e logic că diavolul există. Ne-am despărțit, am ajuns acasă și în hol mi-a explodat oglinda (E posibil să o fi atins eu într-un fel în care să se dezintegreze așa rău? Că este poziționată deasupra, în perete.) Un ciob mi-a intrat în mână până la os.

2. M-a vizitat într-o seară vecinul meu, cântăreț de operă. Eu fiind în corul bisericii, am dorit să am cu el o discuție pe teme muzicale. Deodată, fără nici o legătură cu subiectul, începe să îmi spună: „Dar stai să vezi ce mi s-a întâmplat de Crăciun. Eram în pat, pe pragul de a adormi și (îmi arată poziția în care a adormit) a zis să fiu atentă că e important - cu degetele împreunate ca atunci când ne facem cruce, dar mâinile sub formă de carne deasupra capului!”. Apoi a simțit o mână care îl atinge – a crezut că e nepoata lui – s-a trezit, a văzut că nepoata lui adormise la 1,5 metri departe de el. Mâna invizibilă a continuat să îl atingă și apoi a simțit cum i se prestează un sex oral (scuze). Această întâmplare nu e unică; în același timp bietul om e alcoolic; dar mi-a spus că, dacă vrea să evadeze, atunci îl apucă o depresie cumplită pe care nu o poate suporta.

3. M-am întâlnit cu un prieten; am luat masa împreună și, fiind înainte de Crăciun, l-am întrebat și eu de sufletul lui. (De menționat că acest tip este multimilionar în euro, perfect sănătos dintotdeauna, ateu, degrabă iubitor de femei până la obsesie neîncetată.) Pe măsură ce discuția avansa, masa tremura, deși nu avea nici un motiv, nici pe stradă nu era trafic. Nu am discutat prea multe, dar după ce masa a început să se miște m-a apucat o groază nespusă, de nu am reușit nici să ajung acasă de frică. M-am tot plimbat pe străzi, tremurând, parcă ceva îmi stătea pe cap...

Ulterior acest tip mi-a oferit să locuiesc temporar în apartamentul lui liber - iarăși am avut parte de groază când am văzut în hol un tablou cu imaginea unui drac, care m-a înfricoșat până la paralizie. Și, culmea, îl mai numea și prietenul lui, care e „de treabă”; a dat Domnul că i-am spus că mi se pare dezgustător tabloul, și atunci mi-a adus un alt tablou (un peisaj) care să îl înlocuiască pe „prietenul lui”.

În prima zi petrecută în acea casă am descoperit la îndemână un catalog erotic în care se înfățișează diverse lucruri, inclusiv o anumită poziție sexuală practică de un cuplu în care el e îmbrăcat cu o geacă de piele pe care scrie Lucifer, iar scena se petrece într-un fel de templu în care ei stau întinși în formă de cruce. Am trecut peste asta. Dar noaptea, când am vrut să dorm, m-am întins frumos în pat și la un moment dat am auzit podeaua pocnind, ca și cum un uriaș de milioane de kilograme ar fi stat la capul patului. Am paralizat de frică și a fost maximum cât am putut duce, a doua zi eram deja în agonie. De atunci (adică de două zile!!!) am liniște într-un fel, m-am mortificat ca să zic așa. Dar ce fac pe viitor?

Întâmplări de genul acesta mi s-au întâmplat în fiecare zi (subliniez) după convertirea la o viață în Hristos. Nici noaptea nu am fost menajată, cu pocnete de mobilă, cu senzații de groază. Help.

Răspuns: Când e vorba de întâmplări atât de stranii nu cred că trebuie să ceri ajutorul unui mirean. Trebuie să cauți un duhovnic iscusit, cu experiență în lupta împotriva duhurilor necurate, și el va ști ce sfat să îți dea. Totuși, pentru că mi-ai scris, îți voi spune și eu câteva lucruri.

Din prima întâmplare nu pot trage nici o concluzie, pentru că nu ai dat mai multe detalii. Dacă erau

șanse mari să spargi tu oglinda, e puțin probabil să o fi spart diavolul numai ca să te sperie. Și nici dacă era foarte puțin probabil să o spargi nu avea rost să te gândești că e o ispită. Numai dacă se spărgea fără motiv, atunci ai fi avut de ce să te gândești că ar putea fi o manifestare diavolească.

Cât privește a doua întâmplare, nu știu dacă nu putea fi vorba pur și simplu de o halucinație, de o tulburare psihică. Dacă omul în cauză nu ar fi fost bețiv, lucrurile ar fi fost privite din cu totul altă perspectivă. Nu mă pricep să spun dacă în acest caz a fost sau nu ceva „paranormal” – adică demonic.

Există însă în literatura de specialitate mai multe relatări ale persoanelor umane care s-au împreunat cu draci, fie că aceștia s-au manifestat ca atare, fie că s-au prezentat ca îngeri, ființe de pe alte planete sau duhuri ale morților. Am avut și eu o prietenă pe care într-o seară a încercat să o violeze diavolul, care i s-a arătat în chipul tatălui ei mort. Abia a scăpat de el... (Parcă avea mâinile imobilizate, și a scăpat făcându-și cruce cu limba în gură...)

Nu cred că poveștile în care vrăjitoarele din vechime mergeau goale noaptea în pădure, ca să se împreuneze cu diavolul care le apărea în chip de țap, nu au în ele și o doză de obiectivitate...

Cât privește faptul că podeaua a pocnit, iarăși poate fi vorba de o întâmplare banală. (Acum poate te gândești că sunt culmea scepticismului...) Dar, întrucât podeaua care a pocnit era tocmai în casa unui om care îl consideră pe diavol „prieten de treabă”, se poate – iarăși spun, se poate – să fi fost lucrare drăcească.

Faptul că masa tremura fără un motiv explicabil atunci când ai luat masa cu acest multimilionar mi se pare un semn al lucrării diavolești. (Poate că iarăși te gândești: „Dacă și acum zicea că masa tremura în mod firesc, îmi părea rău că i-am scris...”)

Scrii: „Am paralizat de frică și a fost maximum cât am putut duce, a doua zi eram deja în agonie.”

Asta și urmărea diavolul, să te sperie. Să îți lase impresia că e atotputernic, sau că, deși e mai slab decât Dumnezeu, totuși poate să te înghită, să te prindă în brațele sale...

Nu te speria. Dacă ai duhovnic, dacă te spovedești și te împărtășești (sau dacă îți faci canonul primit de la duhovnic), nu are nici o putere asupra ta. Doar dacă duci o viață de păcat, deși duminica mergi la biserică. Iar dacă nu mergi deloc, cu atât mai rău pentru tine și mai „bine” pentru vrăjmașul mântuirii tale.

Ai cunoscut frica... Unii s-au sinucis din cauza acestei frici provocate de diavol, alții și-au pierdut mințile. Tu fii tare, nu deznădăjdui. Prin rugăciune, cu ajutorul duhovnicului, îl poți birui.

Să nu crezi că îl poți birui prin cine știe ce tehnici de protecție spirituală sau cu ajutorul vrăjitoarelor care practică magia albă. Sau al cine știe cărui om înzestrat cu puteri paranormale... Toți aceștia tot fii ai întunericului sunt. Numai prin Biserică, numai cu ajutorul lui Hristos care este Capul Bisericii poți scăpa de aceste ispite.

Ucenicii I-au spus Mântuitorului: *Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău. Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma* (Luca 10, 17-19). Tot așa, nimic nu îi poate vătăma pe creștinii care merg pe calea mântuirii, rugându-se și nevoindu-se.

Să ții în minte episodul în care Hristos a certat marea care era agitată de furtună:

Intrând El în corabie, ucenicii Lui L-au urmat. Și, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar El dormea. Și venind ucenicii la El, L-au deșteptat zicând: Doamne, mântuiește-ne, că pierim. Iisus le-a zis: De ce vă este frică, puțin credincioșilor? S-a sculat atunci, a certat vânturile și marea și s-a făcut liniște deplină (Matei 8, 23-26).

Da, uneori e furtună și în viețile noastre. Dar, dacă știm să Îl chemăm pe Hristos, toate valurile ispitelor se vor risipi. Și mai ține minte un cuvânt al Mântuitorului, cuvânt de încurajare la care mă gândesc atunci când trec prin mari ispite: *În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea* (Ioan 16, 33).

Chemarea Apocalipsei

Întrebare primită de la un cititor: *Ce legătură există între expansiunea curviei și a celorlalte forme de desfrâu și sfârșitul lumii?*

Răspuns: Voi răspunde la această întrebare făcând la început o mică paranteză. Am văzut de curând un film foarte bine făcut, *The Day After Tomorrow*, *Ziua de după mâine*. Eroul principal – interpretat de Dennis Quaid – atrăsese atenția opiniei publice asupra faptului că în viitor urma să aibă loc o catastrofă climaterică, un fel de nouă eră glaciară, dar nimeni nu l-a luat în serios. Vicepreședintele Statelor Unite a avut o atitudine foarte ironică, de genul: „Cum își permite un om de știință să producă atâta panică?”

Și, totuși, evenimentul a avut loc, mult mai repede decât se aștepta cercetătorul...

Conform unei rețete aproape standard pentru Hollywood, în finalul filmului lumea revine la normal, tatăl își găsește fiul, supraviețuitorii sunt salvați etc. Și de această dată omenirea biruie atacul naturii dezlănțuite...

Ce e frumos în astfel de filme? Modul în care oamenii se ajută unii pe alții, faptul că unii sunt gata să se sacrifice pentru a-și ajuta aproapele.

Ce e nefolositor în astfel de filme? Lecția de viață pe care ne-o dau: omenirea se luptă cu forțele naturii, și în cele din urmă iese învingătoare... (sunt și unele în care biruie natura, dar nu cine biruie contează acum, ci care este conflictul...).

Unde este problema: problema este că, atunci când lumea va trece prin marile catastrofe apocaliptice, oamenii vor vedea în ele doar capricii ale naturii dezlănțuite. Vor considera că planeta Pământ, care a fost exploatată fără să se țină seama de avertismentele ecologiștilor, se răzbună pe omul care s-a crezut atotputernic.

Și totuși, nu exploatarea resurselor naturale va fi principala cauză a dezastrelor, ci lepădarea lumii de credința în Hristos... Când lumea va reveni la păgânism, când desfrâul și patimile se vor sui din nou pe tronul de pe care le-a alungat Hristos, atunci vor avea loc dezastrele. Da, ele vor avea o legătură și cu schimbările climaterice, și cu toți factorii geologici, ... dar cauza lor va fi în plan spiritual.

Părintele Ilarion Argatu, unul dintre cei mai cunoscuți duhovnici români ai veacului trecut, profețise încă dinainte de 1989 despre căderea comunismului și despre desfrâul preapocaliptic al zilelor noastre. Monica Fermo dă mărturie despre ceea ce a auzit din gura părintelui: „Din ceea ce ne-a explicat dânsul, chiar și după ce se va elibera lumea de ciuma asta roșie și va cădea comunismul (cu ajutorul puterilor divine), ceea ce va urma va fi sub semnul antihristului și cu toate că vor fi granițele libere și vom putea merge liberi în lume, muncind și având bani, de fapt toată gândirea va fi satanică: homosexuali căsătorindu-se oficial, desfrânare și drogați în școli, desfrânarea la loc de cinste. «Bine, dar unde va fi Biserica?», am întrebat. Biserica nu va mai avea nici un ecou în sufletele oamenilor, pentru că le va fi dat pâine și circ (filme și programe TV porno) și ei vor «fi fericiți». Dar pe urmă va urma pecetluirea cu semnul antihristului și oamenii își vor vinde sufletul pentru mâncare și băutură, pentru distracție, pentru a avea case, mașini luxoase, a călători, într-un cuvânt «a trăi bine», uitând că Hristos a venit pe pământ pentru ABSOLUT ÎNTREAGA OMENIRE, DE LA ÎNCEPUTURI PÂNĂ ACUM, ȘI ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU EI...»⁹⁴

De altfel, Mântuitorul Însuși ne-a prevenit: *când veți auzi de războaie și de răzmerițe, să nu vă înspăimântați; căci acestea trebuie să fie întâi, dar sfârșitul nu va fi curând. Atunci le-a zis: Se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție. Și vor fi cutremure mari și, pe alocurea, foamete și ciumă și spaiume și semne mari din cer vor fi. Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prizoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu (Luca 21, 9-12). Etapele sunt clare: mai întâi lumea îi va prizoni pe mărturisitorii credinței creștine – mărturisitori care vor mostra păcatele omenirii decăzute – și abia apoi vor veni catastrofele, ca pedepse*

⁹⁴ Monica Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, Editura Egumenița, 2004, p. 211.

pentru păcat... Acești mărturisitori vor fi uciși așa cum a fost ucis Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, care l-a muștrăat pe Irod că trăia cu femeia fratelui său, cu Irodiada...

Să revenim la întrebare: legătura dintre epidemia desfrâului – care este doar un fragment din acest proces de înviere a păgânismului – și sfârșitul lumii este simplă. Lumea se leapădă de Hristos, lumea devine luptătoare împotriva lui Hristos, și prin asta își semnează singură testamentul.

Din ce în ce mai mulți oameni se laudă în gura mare cu patimile lor, și libertatea lor e libertatea păcatului. Lumea devine, încet-încet, asemănătoare unei uriașe parade gay... În scrierile duhovnicești există mai multe referiri la oameni care trăiau în păcat, care au fost muștrați în chip minunat că dacă nu se vor pocăi vor muri, numai că aceștia nu au vrut să se lepede de păcatul lor și au murit de moarte năprasnică. Lumea se află acum în aceeași situație: este muștrăată pentru păcatele ei de Însuși Hristos, prin glasul Evangheliei, prin viețile sfinților care au trecut la Domnul în ultimul secol și prin viețile cuvioșilor care trăiesc și astăzi la mari măsuri de sfințenie... Numai că lumea nu vrea să țină cont de muștrări, și merge pe un drum sinucigaș... Da, lumea care vrea să fugă de Hristos se aseamănă unui sinucigaș care își agață funia de gât, pentru a scăpa de necazuri... Pentru că lumea în care trăim îl consideră pe Hristos un dușman care îi stânjenește destrăbălarea...

Oamenii care vor prinde catastrofele apocaliptice să nu se gândească: „Cum de îngăduie Dumnezeu așa ceva?” Să își dea seama că acele catastrofe au venit tocmai pentru că lumea a ales păcatul și s-a lepădat de Hristos... Să ne întrebăm: oare dacă oamenii de astăzi ar avea de ales între purtarea crucii și primirea semnului Antihristului, oare câți ar alege crucea? Mulți ar alege semnul Antihristului, pentru a avea mâncare, bani și tot ce le trebuie... „Nu este nimic rău în acest semn...”, vor spune robii diavolului, orbiți de patimi. „Nu vedeți? Antihristul a făcut atâta bine lumii...”

„Dar de ce vorbești despre Antihrist, ce cauți Antihristul în lumea de mâine, în minunata lume a păcii și a toleranței pe care o propovăduiesc liderii politici și chiar unii lideri religioși?”

Răspunsul este la fel de simplu: dacă încercăm să facem un viitor fericit fără să ținem seama de legea dumnezeiască, eforturile noastre se vor surpa. Devine oare lumea mai curată, mai iubitoare de Dumnezeu? Scade oare numărul ateilor, al drogaților, al desfrânaților, al apostataților? Nu, evident, nu... Atunci, cum va putea ziua de mâine să fie o zi fericită? Ce fericire poate aduce lepădarea de Dumnezeu?

Aș asemăna viitorul fericit pe care ni-l pregătesc marii lumii de azi cu un tablou pe care l-am văzut în Corfu, în palatul prințesei Sissi a Austriei, tablou pictat de Franz Matsch cu tema „Triumful lui Ahile”. Pictorul a încercat ca toate elementele tabloului să sugereze mișcare, să exprime elanul victoriei... Și totuși, cineva i-a reproșat pictorului că roata carului triumfal nu părea să se miște... Da, pe cât de reușit era reprezentată goana cailor, pe atât de mare era greșeala făcută cu roata, care părea imobilă... Când a auzit critica, înțelegându-și gafa, pictorul s-a sinucis...

O pictură enormă, cât un perete, ratată din cauza unui detaliu... Cam așa mi se pare și ziua fericită de mâine: pregătim totul, punem la punct economia, stărpim terorismul etc., dar uităm că o lume fără Dumnezeu nu poate merge înainte. Adică uităm exact detaliul datorită căruia întregul tablou va fi un eșec, spre dezamăgirea „pictorilor” care s-au ostenit lucrând la el vreme îndelungată.

Oricum, închei repetându-ți una din ideile mele fixe: degeaba ne uităm la păcatele și la desfrâul celorlalți, arătându-i cu degetul și gândindu-ne că datorită lor sfârșitul se apropie. Mai bine ne-am întreba sincer: în ce măsură grăbim noi înșine acest sfârșit?...

Mărturisirile unei actrițe...

Întrebare de la un cititor: *Tu ce viață ai dus, ai fost creștin din copilărie? Și dacă răspunsul tău e da, nu cumva combați o tinerețe liberă, frumoasă, plină de iubire numai pentru că ai crescut închistat în dogmele Bisericii?*

Întrebarea ta mi-a adus aminte de un moment din copilărie. A venit la noi în liceu un sectant și a vorbit în câteva clase (sau chiar în toate). Cum a intrat la noi la oră, ne-a povestit ce viață de păcat a dus el și cum s-a pocăit după aceea. Efectul: cei mai mulți colegi s-au gândit: „Dar avem și noi dreptul de a ne distra și vom vedea după aceea dacă o să ne pară rău sau nu...”

Mă simt stânjenit să îți vorbesc despre mine. Mi se pare uneori că am vorbit și am scris prea mult despre convertirea mea la ortodoxie. (Dacă vei avea stare, poți citi *Jurnalul convertirii* mele – e și tipărit, se găsește și pe site-ul meu www.danionvasile.ro). Așa că îți voi răspunde pe ocolite...

Monica Fermo, o actriță fierbinte, plină de viață, care atrăgea multe priviri pe vremea când își etala grațiile pe scena Teatrului Național din București, scria la un moment dat în jurnalul ei:

„De trei zile stau la Lili și Călin. Am făcut masă de Paști cu toții la ei și apoi Paulo nu mi-a mai dat drumul să plec. O fi el italian, dar nici cu mine nu mi-e rușine... Și, iată, am rezistat la trei zile și trei nopți de amor continuu. A reușit să stoarcă din mine și ultima picătură de vlagă. Bine că pleacă în câteva zile, căci altfel împreună nu știu, zău, unde am ajunge...” (p. 63)⁹⁵.

„Nu mai știu cum, am ajuns în brațele lui și iarăși m-am topit într-o noapte de vis, așa cum a fost și prima dată – atunci, de ziua mea. Sunt fericită și amețită, dar nu paharele de whisky sunt pricina, ci împlinirea acestei iubiri pe care o visam din adolescență și care acum, prin consumarea această fizică neună, se întrecește, se rotunjește, devenind un întreg” (p. 66).

Cred că la citirea acestor pasaje unii cititori simt repulsie față de desfrâu... Dar mulți simt poate nostalgia vreunei iubiri trecute, în timp ce alții suspină că nu au avut parte de o astfel de iubire mistuitoare.

Citindu-le, mi-am adus aminte de aventurile mele din liceu, din perioada când eram yoghin; astfel de momente „totale” mă acaparau, făcându-mă să gust din fructul iubirii *nemărginite*... Când le povesteam prietenilor și colegilor mei despre astfel de aventuri, ori credeau că mă laud ca un mincinos, ori înghițeau în sec, de ciudă că nu aveau și ei parte de astfel de momente...

Bine, e firesc că actrița a avut parte de momente mult mai picante. Iată un fragment din descrierea unei petreceri...

„(...) am îmbrăcat camera în cei o sută de metri de cortină verde de mătase. Apoi am pus tot atâția metri de cortină din plasă. În spatele celor două cortine, pe lângă pereți, diferite lămpi colorate. Efectul era trăznet. Apoi am adus jilțul din piele, moștenire de la bunica din Ucraina, și l-am împodobit și am hotărât că pe el va sta judecătorul, căci petrecerea se va numi în final «Judecata de apoi». Pe Costinel am reușit să-l deghizăm în Marilyn Monroe. Era absolut superbă și grațioasă, iar în semiobscuritatea camerei toți bărbații care veneau îi sărutau mâna și îi făceau chiar avansuri în timp ce noi ne înfundam de râs. Mai complicat a fost cu noi două, întrucât eu mă hotărâsem la moda punk-smuls și îmi alesesem rochia neagră de voal cu volane în trepte și colțuri neegale. Această deghizare m-a hotărât să ne numim, eu, «Talpa Iadului», iar Carmen - «Moartea».

Oah! Arătăm ca scăpate din adâncurile iadului. Totul era negru și rupt pe mine, rochia, vesta, ciorapii. Pe burtă mi-am făcut o gaură mare în rochie și în spațiul rămas liber mi-am tatuat cu vopsea specială de la teatru, cu litere mari, aurii, cuvintele: «TALPA IADULUI». Capul era și el deghizat ca atare: cu părul vâlvoi și fața fardată în cel mai clasic stil punk - fond de ten alb-gălbui, ochii foarte pronunțat încondeiați cu negru și buzele grena-vineții. Carmen nu era mai prejos, doar că ea își trăsesese și un ciorap pe cap ca să pară cheală și un machiaj ce aducea a față de schelet, cu buzele grena-vineții. În plus, Carmen avea atârnat de gât, pus pe o sfoară groasă, un crucifix mare, dar pe care dintr-o oarecare

⁹⁵ Citatele din acest capitol sunt luate din jurnalul Monicăi Fermo, *Talita kumi – Înviind pe drumul Damascului*, tipărit la Editura Egumenița în anul 2004.

sfială l-a întors cu spatele (vreau să spun pe Hristos) și arăta lumii doar lemnul simplu. Amândouă aveam unghiile vopsite cu negru. În ajutor aveam desigur și o țigancă cu fuste lungi, ghioace și cărți de tarot. Pentru ca aspectul ei să fie cât mai autentic, am scos din lada de zestre a străbunicii un cordon de bani de argint – ruble vechi din 1800 – pe care i l-am pus de gât sub formă de salbă, căci unde s-a mai pomenit țigancă fără salbă...

Pe «caro Silvano», ca să-i respectăm obârșia, l-am îmbrăcat în împărat roman. Arăta coborât din Capitoliu. Am avut și un chinez, iar pe Champi - prietenul lui Dan - l-am costumat în arab, cu șalul cu franjuri al lui Carmen pe cap și cu mustăcioara lui – pana corbului. A mai fost și o tiroleză, o motociclistă punk, o familie din 1970 - îmbrăcați retro 1970. Au mai fost și două deghizate în stăpâna cu pisica, am avut și o viitoare călugăriță catolică. Cel mai șocant a fost Dan care - oah! - s-a deghizat în Duhul Sfânt. Avea o robă lungă și largă, în două culori - portocaliu și auriu - și pe cap avea o mitră din aceleași culori pavoazată cu medalioane cu femei goale în loc de pietre scumpe. Drept sceptor i-am dat un bici din cele de la artizanat. Astfel deghizat, s-a așezat pe tron. Apoi, fiecare intra pe rând în sala de judecată, în timp ce restul mâncam și dansam în cealaltă parte a casei. Moartea și Talpa Iadului însă au cam stat flămânde și însetate pentru că trebuiau să fie martore de-a dreapta și de-a stânga judecătorului” (p. 107-108).

Petrecere petrecere, nu șagă... Și totuși, iată că după mai puțin de doi ani de zile o altă petrecere a ajutat-o pe Monica să înțeleagă deșertăciunea vieții trăite departe de Dumnezeu:

„LIBERĂ! Începând de astăzi, viața mea se va schimba radical fiindcă noaptea trecută am experimentat cel mai adânc și dureros sentiment, care, paradoxal m-a făcut LIBERĂ! Toată săptămâna am forfotit prin casă pentru curățenia de Paști, prin televiziune cu obișnuitele filmări și la Teatrul Național la un spectacol. Tot ce am făcut în timpul acesta a fost fără tragere de inimă, căci toata ființa mea era încă sub impresia visului cu Sfânta Paraschiva și mai ales am fost foarte atentă să nu mănânc ceva ce nu ar fi de post, refuzând orice ieșire din casă. Și totuși... a fost suficient ca VINERI să mă sune Andrei și Adrian și să mă invite la o «minunată petrecere». Am răspuns «da», fără nici o ezitare și, deși m-am analizat după ce am închis telefonul, totuși am abandonat fără pic de remușcare «începutul meu bun» și am plecat. Muzica era foarte bună, mâncare și băutură din abundență, dar atmosfera trena și avea ceva lănced. La început am pus totul pe seama faptului că, deși Andrei era acolo, Adrian nu sosise, iar când a venit, nu era singur.

Pe măsură ce înaintam în noapte și atmosfera devenea tot mai lascivă, cu dansuri în semiobscuritate și foșneli de fuste în camera întunecată de alături, o durere adâncă în interiorul ființei mele își înfigea colții din ce în ce mai tare. Cu cât atmosfera «lor» devenea mai dezgolită, pe atât inima mea părea că sângerează tot mai tare și o stare de gol și de moarte m-a înconjurat, încât nu am putut să mă mai abțin și am izbucnit într-un plâns amar. Era aproape insuportabilă certitudinea acută a morții întregului univers, cu tot ce mă înconjura - oameni, animale, plante.

Totul avea miros și gust de coclit, de ars și de moarte, iar cei din jurul meu, cu avântul lor de viață deșuchiată și dezlânată, păreau niște marionete trase pe sfoară de un invizibil Satan, care râdea cu poftă în fața teatrului lor ieftin «de-a viața». O vreme am încercat să-mi găsesc alinare lângă Andrei, care m-a primit cu capul pe genunchii lui, mângâindu-mă cu gesturi paterne. Asta m-a făcut să plâng și mai tare, simțind nevoia disperată de mângâiere maternă și paternă, dar din partea unor PĂRINȚI ADEVĂRAȚI și nu a unor «părinți teribili», cum îi aveam eu. Comentariile lor nu au întârziat: «Stropiți-o, măi, cu apă rece! Adriane, fă-i mă ceva, că poate asta vrea! Chemați salvarea și duceți-o la 9!» și multe altele pe care nici nu le-am mai auzit pentru că, în hohote de plâns, am fugit și m-am încuiat în baie. Insistențele lor în fața ușii au rămas zadarnice, chiar și atunci când a venit Adrian, rugându-mă să deschid. Au concluzionat că sunt complet nebună și s-au întors la «iadul lor», închizând ușa în urma lor.

Atât am așteptat și am ieșit tiptil din baie, mi-am luat haina din cuierul de la intrare și, lăsând ușa deschisă în urma mea, AM FUGIT. Da, am fugit la modul propriu. Nu-mi amintesc decât că alergam pe străzile pustii, fața îmi șiroia de lacrimi și, o dată cu razele soarelui ce se ivea la orizont, în zorii unei oarecare zi de aprilie, o dimineață înaintea zilei de Paști, am privit la viața mea de până atunci ca la o străină moartă. Pe măsură ce fugeam, parcă mai tare mă eliberam de spectrul celei ce fusesem” (pp. 138-139).

Cu adevărat, Monica a reușit să se elibereze de omul cel vechi. Evreică fiind, a cerut botezul creștin – la care a primit numele Sfintei Elena, primindu-L în viața ei pe Hristos.

Fuga ei de la acea petrecere dezvăluită cred că exprimă cum nu se poate mai bine starea de vid lăuntric pe care o aduce, mai devreme sau mai târziu, păcatul.

Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni! (Ecleziast 1, 2). Și oare rândurile Monicăi Fermo nu ne învață același lucru?...

Acum Elena Fermo se află într-o mănăstire din Țara Sfântă. A ales calea monahală pentru că a simțit că inima ei, însetată de iubire, își poate găsi liniștea numai pe calea prin care nevoița este răsplătită cu iubire adevărată...

Iată un ultim fragment din jurnalul ei, în care și-a judecat singură aventurile tinereții:

„Pofta – cel de-al zecelea păcat în lista Sfântului Antonie – a fost poate pecetea care mi-a distrus și trupul și sufletul, căci am poftit de mică tot și toate. Și pofta cred că se poate uni foarte bine cu plăcerea. Pofta năștea totdeauna plăcere culinară, fizică, trupească, sufletească, și atunci pofteam și mai mult și tot așa aș fi ajuns în adâncurile cele mai întunecate ale iadului (probabil prin sinucidere sau drog) dacă... nu aș fi spus la timp un DA hotărât lui Dumnezeu și un NU și mai răspicat diavolului, cu toate jocurile și ispitele lui. În urma alegerii mele, diavolul s-a îndepărtat și Dumnezeu a putut să trimită îngerii lucrători care mi-au arătat Calea Dreaptă spre mântuire – care este adevăratul țel al vieții. Nicidecum plăcerea. Și astfel, încet-încet, prin spovedanii repetate, împărtășanii și practici bisericești simțite și trăite la propria lor valoare, am reușit să transform pofta în râvnă duhovnicească și plăcerea în bucurie duhovnicească, sau *bucurie sfântă*, așa cum binecuvântează părintele Galeriu” (pp. 241-242).

Ce ne învață pe toți Elena Fermo? Că nu doar cei apatici, bolnăvicioși, timizi, crispați, inerti își găsesc locul în Biserică. Ea ne spune că, oricât de iubitori de patimi am fi, totuși putem cunoaște o bucurie și o fericire mult mai profunde dacă alergăm la Hristos.

Știu, sunt atâtea fete care sunt pofticioase și nu își refuză nici o prăjitură și nici un deliciu erotic. Sunt tineri pofticioși care dacă nu primesc ceea ce cer de la prietenele lor le părăsesc plini de supărare. Da, lumea e plină de pofticioși. Dar numai Dumnezeu e Cel care poate umple golul din inimile lor. Pentru că, altfel, alergând după aventuri, după iubiri focose, după case sau averi, acești pofticioși vor rămâne neîmpliniți...

În loc să îți vorbesc despre convertirea mea am preferat să îți vorbesc despre a Monicăi Fermo. Și în loc să dau mărturia mea am preferat să o reproduc pe a ei.

Oricum, ca să nu ai impresia că mă eschivez de la a da un răspuns, îți spun acum: nu, nu am crescut închistat în dogmele Bisericii. Am crescut departe de Hristos și am încercat să gust până la maxim din „bucuriile tinereții”.

Dacă eu combat tinerețea libertină, o fac pentru că regret că eu nu am ajuns la Biserică decât abia la începutul ultimei clase de liceu. Și până atunci cunoscusem bine păcatul... Combat viața de păcat pentru că i-am simțit și eu gustul și comparând-o cu viața în Hristos îmi dau seama că e ca un suc făcut cu multe chimicale față de un suc natural...

Căderi și ridicări

Am șovăit mult dacă să încredințez sau nu tiparului scrisorile de mai jos... Mai întâi m-am sfătuit cu un duhovnic care mi-a spus că, dacă fata care le-a scris nu are nimic împotriva, pot face asta. Și ea chiar mă întrebase dacă nu poate arăta corespondența noastră și altor prieteni de-ai ei, care erau biruiți de aceeași patimă, pentru ca aceștia să se folosească de sfaturile mele. Nu am considerat însă că are rost să includ aceste sfaturi ale mele aici. Pentru că erau sfaturi neiscusite. Pe față nu am ajutat-o eu, ci harul lui Hristos care i-a mișcat inima... Mi-aș dori ca cei pe care îi va ajuta rândurile fetei să facă o metanie și pentru ea, chiar dacă nu îi știu numele. Ca nu cumva diavolul să se răzbune că au aflat și alții de schimbarea ei...

De multă vreme ea este la un duhovnic bun – cel care apare în ultima scrisoare. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a părăsit păcatul masturbării. Am avut ocazia să o și cunosc, și m-am bucurat mult. În șovăielile ei se vor recunoaște cu siguranță mulți tineri. Chiar dacă facem abstracție de sondajele de opinie – care sunt de multe ori imprecise –, totuși numărul tinerilor care se masturbează este foarte mare. Am vorbit cu mulți duhovnici care spovedesc tineri și mi-au confirmat acest fapt...

Aș vrea însă ca tinerii să înțeleagă că oscilările sunt firești... Nu trebuie să ne fie frică de ele. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor puterea să ne ridicăm din căderile, mici sau mari, în care ne aflăm...

28 septembrie⁹⁶

Am citit articolul dumneavoastră de pe site-ul „Sfaturi ortodoxe” legat de masturbare și aș dori să vă pun unele întrebări legate de articol împreună cu unele citate. Unele rânduri le-am citit acum câteva zile și m-au impresionat cu adevărat. Ce aș vrea să vă întreb? Care sunt de fapt consecințele? Pe cele care țin de credință le-am auzit și le-am citit. Aș vrea să le știu însă și pe cele biologice, psihice etc. Cum a reușit băiatul respectiv să nu mai facă acest păcat? Trebuie să vă mărturisesc că și eu practic acest păcat de foarte mult timp; și acum, de câțiva ani încerc să nu mai cedez acestei ispite, dar nicicum nu reușesc. Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta și nu am curajul să o fac. Simt doar că am nevoie să cunosc pe cineva care să mă întărească, iar dacă acel cineva a trecut și el prin așa ceva, sunt sigură că mă înțelege și este cea mai indicată persoană care să te întărească atunci când ai mai mare nevoie și simți că ai nevoie de ajutorul cuiva, de cuvintele sale de întărire. Băiatul acela a vorbit cu cineva, l-a ajutat cineva? Vreau să renunț și eu pentru totdeauna la această patimă cumplită și vă rog să mă ajutați.

Vă rog să îmi dați un răspuns cât mai repede.

Vă mulțumesc anticipat. Doamne ajută!

30 septembrie

Doamne ajută!

Aceste rânduri pe care urmează să le scriu, le scriu deoarece simt nevoia de a spune cuiva ceea ce simt și ceea ce gândesc. Tocmai am citit câteva rânduri din cartea părintelui Savatie „Dragostea care ne smintește”. E una dintre cele mai ziditoare cărți ortodoxe. Era o corespondență pe care a avut-o cu un tânăr deznădăjduit și scârbit de el pentru că este stăpânit de patima onaniei. Iar apoi am citit alte rânduri adresate unui alt tânăr care îi mărturisea că nu poate să vrea să fie altfel. Am încheiat cu o rugăciune scrisă de „cel care a căzut de curând în păcat”. Apoi m-am gândit la mine. Acele cuvinte din rugăciune descriu tot ceea ce gândesc și simt. Citindu-le, nu mi-am putut stăpâni lacrimile să nu curgă. Simțeam nevoia să plâng mai mult, dar nu puteam, deoarece nu eram singură acasă și astfel am încercat să mă stăpânesc. Mă bucur atât de mult că sunt și persoane care sunt dispuse să vorbească cu tinerii și astfel să-i întărească pe cei care au nevoie. Citind și cartea „O pogorâre la iad”, tot de părintele Savatie, am aflat că nu sunt singura care trece prin așa ceva, cu toate că nu am mai citit nicăieri, nici în articolele voastre, despre fete care practica onania.

⁹⁶ Unele scrisori sunt datate, altele nu. Rândul alb delimitează scrisorile.

Dar îmi este de ajuns să știu ceea ce știu. Citind despre alții și văzându-i în aceeași situație, mă încurajează să nu mă dau bătută, să nu-mi spun că nu se poate, deoarece alții au reușit, iar alții încă se mai luptă. Dar uneori gândesc contrariul: eu nu voi reuși niciodată.

Dar, de la început mi-am pus în gând unele cuvinte, pe care mi-am promis că nu le voi lăsa niciodată: oricât de mult aș greși, oricât de mult m-aș afunda în păcat și oricât de mare ar fi rușinea mea de a mă întoarce, de a-mi pleca genunchii în fața lui Dumnezeu la rugăciune, oricât de mare ar fi nesimțirea și nedorința de a mai continua, oricât de multe și de mari ar fi acestea, eu nu mă las de Hristos. Oricât de greu aș fi căzut, m-am hotărât ca niciodată să nu renunț a-I spune lui Dumnezeu să mă ierte. Chiar dacă am renunțat să mă lupt cu patima.

Nu știu de ce simt nevoia să spun cuiva acestea. Nu înțeleg de ce nu-mi este de ajuns doar să citesc articole și să le pun în aplicare. Așa m-am saturat de mine! Așa de mult aș vrea să nu mai fiu eu, să fiu altcumva.

Dar nu am puterea de a mă schimba. Îi văd pe alții atât de diferiți și atât de sânguitori, pe când eu... Cum să nu-ți placă de aceia care se întorc de la păcatul lor, sau cum să nu-ți placă de cei care, cu toate că au încă patima, doresc să scape de ea și, deși nu reușesc, nu renunță și cer ajutor? Mi se rupe inima când citesc acele rânduri de „renaștere” și aș vrea să am și eu tăria lor, puterea de luptă cu care se luptă ei. Vreau să mă lupt și eu. Nu mai vreau, nu mai suport să mai stau în ceea ce sunt. Atât de mult aș vrea să spun aceste cuvinte și părintelui meu duhovnic, să i le pot spune, să am curajul, să-mi piară rușinea, dar... nu pot.

Mai cunosc un părinte călugăr căruia i-aș mai putea spune. Sfinția sa m-a îndemnat să am duhovnic. Sfinția sa mi-a dat sfaturi mereu când îi ceream. Îl cunosc și mă cunoaște și tocmai de aceea, cred, simt și față de Sfinția sa rușine. Aș vrea să vorbesc cu acești părinți față către față, dar nu pot.

Știu că nu m-ar judeca, nu m-ar certa (decât cu folos spre îndreptare), ci m-ar îndrepta cu cea mai mare dorință și dragoste, dar cu toate că și pe acestea le știu, tot nu pot. Dacă i-aș spune părintelui meu duhovnic, nu aș mai avea curajul să mă duc să mă mai spovedesc la el, să dau ochii cu el. Și aceasta nu pentru că mi-ar fi rușine de el, ci de mine, de ceea ce fac, de ceea ce sunt.

Atât de mult îi admir pe cei cărora nu le pasă de nimic din ce zic alții, care sunt mulțumiți de starea pe care o au, cu toate că sunt depărtați de Dumnezeu. De la aceștia am de învățat. Iertați-mă că am scris atât. Dar, după cum v-am spus, simt nevoia să dau din mine acestea afară, să le spun cuiva. Și v-am mai spus că nu știu de ce simt această nevoie de mă mărturisii. Să vă rugați pentru mine și să îmi scrieți în continuare.

25 octombrie

Dă-mi câteva sfaturi în legătură cu comunicarea. La facultate nu prea reușesc să cunosc pe nimeni deoarece eu nu prea vorbesc. Nu știu despre ce să vorbesc. În fond, nu știu cum să leg anumite prietenii (mai mult cu băieții, căci cu fetele reușesc să fiu mai deschisă). Poate și se pare ciudat, dar așa este.

Știi, legat de duhovnic. Așa îmi este de rușine să dau ochii cu el!!! Tu cum ai procedat și cum ai proceda acum?

Trebuie să-ți mai spun că lupta nu a încetat să apară. Dacă îmi trece prin minte gândul de a mă mai masturba din nou, acum îmi aduc aminte de rușinea de la spovedanie și de cuvintele părintelui (care nici măcar nu mi-a dat canon până nu i-am cerut eu), și pleacă. Însă ce mă luptă mai tare este faptul că trupul o cere. Simt (iartă-mă că sunt așa de directă, dar nu știu cum să-ți spun altcumva) dorința puternică să o fac din nou. Îmi este greu. Până acum am reușit să rezist, slavă Domnului, dar nu știu cât voi mai rezista. Îmi este frică să nu cad. Nu vreau să o iau de la început, căci dacă am avut curaj să o zic acum la spovedanie, nu știu dacă voi mai putea data viitoare. Spune-mi, la tine cum a fost când te-ai lăsat? Cum să procedez cu acele excitații?

Roagă-te pentru mine.

Să știi că deocamdată (de vreo 5 zile) nu mai am probleme cu ispita, nici trupește, nici cu gândul. Mă bucur atât de tare că nu am cedat în acel week-end (atunci cred că a fost proba de foc) și asta mă ajută foarte mult. Îți mulțumesc pentru sfatul acela legat de grija la spălat.

29 octombrie

Am să-ți pun câteva întrebări. Dar te rog să nu râzi de mine.

Ce anume le place băieților la o fată când să îndrăgostesc de ea? Cum ar trebui să ne comportăm noi fetele pentru a fi plăcute unui băiat? Dacă ne place de cineva cum să îi dăm de înțeles?

Îți pun aceste întrebări deoarece nu știu cum să procedez. Îmi place foarte mult de un băiat și nu știu cum să mi-l apropiu. Atunci când îmi place de cineva și doresc să fim împreună, eu tot timpul bat în retragere, nu sunt deloc îndrăzneată. Iar dacă mă gândesc la o relație, nu mă refer la relațiile care se bazează pe o relație trupească, deoarece acestea sunt prea ușor de obținut, ci la formarea unei relații sufletești care se bazează pe o viață în Hristos care să fie pentru Hristos și cu Hristos. După părerea mea, o relație care nu are nimic cu Hristos nu-și are sensul.

Legat de spovedanie, roagă-te să am curajul să spun ceea ce s-a întâmplat. Atât sunt de supărată pe mine!!!!!! Nici măcar atâtă nu am putut să nu fac. Și acum, legat de feciorie, te las pe tine să deduci, deoarece părerea mea este că, din moment ce desfrânez sub formă de masturbare, încă persistă în mine dorința de a continua, eu nu pot numi această stare „feciorie”, chiar dacă niciodată nu m-am culcat cu un băiat. Nu știu de ce, dar niciodată nu am avut această dorință. Și poate că din cauza unei întâmplări pe care tocmai acum mi-am adus-o aminte (o întâmplare din copilărie, eram chiar mică, nici acum nu-mi aduc bine aminte ce s-a întâmplat cu adevărat) și pe care am să ți-o povestesc. Nu știu dacă am timp să ți-o scriu acum.

Legat de dorința de a mă mai masturba din nou. Nu prea îmi mai dă târcoale, dar nu pot să nu plâng de ciudă că am căzut atunci. Eu sper ca acea dată să fie ultima dată, roagă-te și tu să fie la fel.

Toată lumea îmi spune că sunt prea cuminte, că nu înjur sau că nu mă uit după băieți, sau că nu mă dau la ei, sau că nu fumez, că nu mă duc prin discoteci, și lista ar putea continua. Când îi aud, îmi aduc aminte de patima mea și îmi este de ajuns să mă gândesc astfel că sunt mai rea decât toți la un loc.

Sâmbătă iarăși am auzit-o pe vecina cum face sex. Și iarăși mi s-au aprins hormonii, însă de data aceasta mai tare. Mă tot învârteam în pat, nu mai știam ce să fac... Dar, slavă Domnului, nu am făcut nimic. Vineri mă duc să mă spovedesc. Îmi este frică, rușine, de toate. Nu știu ce să fac.

Pe mine iarăși mă năpădesc ispitele. De fiecare dată după spovedanie. Am reușit să mă abțin, dar lupta asta nu este pentru mine. Sunt sigură că nu voi rezista. Au trecut numai câteva zile de când m-am spovedit, și mă iau așa. Ce să fac cu gândurile? Trebuie ele mărturisite?

În primul rând vreau să-ți spun o veste proastă – de fapt nici nu știu dacă este chiar atât de grav. Îți voi spune totul pe șleau, iar dacă greșesc, te rog să îmi spui și să mă corectezi. Însă trebuie să mă înțelegi că îmi este foarte greu.

Sâmbăta, iarăși m-au apucat ispitele, dar de data aceasta doar gândurile. Trebuie să-ți spun că până atunci tot vroiam să o fac din nou, în fiecare zi mă gândeam la asta. M-a ținut Hristos. Știi, nu vreau să mă despart de Dumnezeu, dar uneori simt atât de mult că aș vrea să mă masturbez...

Să revin la sâmbătă. Cu toate că ispita nu se manifesta și sub formă de excitații ale corpului, este de ajuns să te obsedeze mintea. Am mers mai departe încercând să mă masturbez. Dar m-am oprit repede. Nu am mai continuat. Mi-am venit în fire... Acum te rog să îmi răspunzi la întrebări. Pot spune că m-am masturbat din nou?... Nu mai suport să trec încă o dată prin fața părintelui și să-i spun că am făcut-o încă o dată. Spune-mi dacă ceea ce am făcut poartă denumirea de masturbare, sau e doar tentativă, sau... nu știu cum să-i mai zic.

Spune-mi tu, atunci când mă voi duce să mă spovedesc (peste două săptămâni, cred), cum să-i spun părintelui ceea ce am făcut? Te rog însă să-mi spui (nu doar să-mi dai idei) concret cum să-i spun.

Știi de ce-mi este ciudă mai tare? Că data trecută (atunci când ți-am mai spus despre ispita de după spovedanie, când m-am abținut) ispita a fost mai puternică decât acum. Spune-mi dacă acum am greșit cu ceva. Nu o pot considera împotrivire (mai ales că toată povestea nu a durat mai mult de un minut)? Dar te rog să-mi spui sincer.

În ce mă privește nu mai am probleme. Problema este că ispita nu mă mai luptă și asta nu-mi place. Știi, imediat după mărturisire și întoarcere de la patimă nu-L mai simt așa de aproape pe Dumnezeu. Nu mai simt dorul după El. Și cred că acesta este un iad mai mare decât cel dinainte. Mă gândeam să mă întorc înapoi la păcat ca să pot să-L simt mai aproape pe Dumnezeu, dar ceva nu mă lasă, pentru că știu că nu e bine. Și atunci, care e soluția? Spune-mi, tu ai avut așa senzații? Nu este cumva doar o mică pace, ca apoi să mă ia și să mă zguduie groaznic?

S-a întâmplat din nou. Nu știu ce să fac. Nu vreau să mă duc nici să mă spovedesc, nu mai am

curajul să îi spun părintelui. Sunt pierdută. Ți-am mai spus că lupta asta nu este pentru mine. Voi fi mereu o învinsă. Și știi ce este mai rău? Nu simt nici o părere de rău. Doar răceală cât cuprinde. Mă supără foarte mult faptul că nu mai vreau să fiu cu Dumnezeu, dar atât de mult îmi lipsește!!!! Nici nu știu ce se întâmplă cu mine.

Știi, zilele trecute am cunoscut un băiat, student, mai deschis spre comunicare. De la o simplă întrebare s-a ajuns foarte departe. L-am întrebat dacă știe să-mi spună de ce fetele nu au voie să intre în biserică atunci când sunt „bolnave”, iar băieții n-au nici un fel de restricție. De aici s-a ajuns la patima aceea nenorocită, masturbarea. Și el o are. Tot vorbind despre acestea, am ajuns să-mi placă cum vorbește și cum gândește. Cel mai mult mi-a plăcut că este sincer. El însă simte părere de rău pentru ceea ce face și nu poate să scape de patimă. A avut și el prilejul să aibă prietenă și să facă sex cu ea. De mai multe ori încă. Acum spune că nu mai dorește nimic din cele trecute, și-a dat seama că are nevoie de dragoste nu de trup de la o fată. Știi la ce mă gândeam? Că mai mult mi-ar plăcea să cunosc și să am un prieten care a trecut prin toate și știe ce înseamnă să lupți decât un băiat care nu face nimic, dar care nici nu știe ce înseamnă lupta și se mândrește. Îmi place mult de A. Odată, acum câteva zile, tot vorbind m-a întrebat dacă am avut prieten sau dacă m-am culcat vreodată cu cineva. I-am spus că nu, și așa de entuziasmat a rămas! Chiar așa de importantă este pentru un băiat treaba asta? Lucrurile pe care le-am vorbit mi-a spus că niciodată nu le mai spusese nimănui, ci doar mie. M-a mai întrebat atunci dacă îmi place de el și am făcut marea prostie de a-i zice că da. Mi-a dat atunci adresa lui de acasă, să-i pot scrie și trimite poza, numărul de mobil să putem vorbi mai des. A doua zi, însă, nici nu îmi mai răspundea la întrebări. Atunci nu avusesem pe ce să-mi notez datele despre el și i le-am mai cerut, dar nu a vrut să mi le mai dea. Mi-a zis că este mai bine așa. Acum mă întreb dacă nu cumva și lui îi place de mine și nu vrea asta datorită distanței prea mari dintre noi.

Îmi spunea des că un om ca mine așteaptă, dar îi este frică atunci când va cunoaște o fată să-i spună despre aventurile pe care le avusese pentru ca fata aceea să nu îl părăsească. I-am spus că dacă ea îl va iubi, n-o va interesa așa de mult și-l va accepta pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce a fost. Știi, așa de mult aș vrea să îl văd, să îl cunosc mai bine, dar știu că nu este posibil. Un om ca el aș vrea să întâlnesc și eu. Oare este posibil să ne întâlnim și să fim prieteni? Așa de mult mi-ar plăcea! Nu știu ce să fac.

Acum, tot legat de asta vreau să-ți mai spun ceva. M-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea mie încercările lui și să-l ferească pe el de cădere, să-mi transfere mie patima pe care o are. Îmi spunea A. că cel mai mult s-a putut abține de la masturbare o lună, iar de când am început să mai vorbim 5 zile, dar 5 zile de foc. Îmi spune că a rezistat atât pentru ceea ce i-am spus; cuvintele îi intraseră în suflet, arzând după curăție. Dar mai mult de 5 zile nu a putut.

Mie mi s-a întâmplat acum, după trei luni, de două ori. Știi, aș vrea să mai cad eu de câte ori este necesar pentru ca el să se abțină măcar o lună⁹⁷. El atât de mult își dorește să se mai poată abține măcar o lună!

Oare din cauza aceasta am căzut? Pentru ceea ce mi-am dorit?

Roagă-te pentru noi și spune-mi ce poziție să adopt față de el.

Doamne ajută!

Știi, m-am mai gândit la faza cu A. Toată ziua mă gândesc la el. Însă el a început să mă respingă și să nu mai vorbească cu mine. Și cred că ceea ce face este mai bine. Pentru că nu vrea să fie nimic între noi. Dar totuși mă întreb de ce nu vrea măcar să mai păstrăm legătura. Așa de mult mi-ar plăcea să cunosc pe cineva ca el aici în orașul meu.

Știi, așa de singură mă simt și cred că am nevoie de un prieten cu care să mă înțeleg, de cineva care să îmi fie mai aproape. Dar cred că toată această însingurare vine din cauză că m-am depărtat de Dumnezeu. Pe A. îl voi lăsa în pace, deși îmi este așa de greu!

Măine încerc să mă spovedesc, deși nu simt nevoia, cu toate că ar trebui. Roagă-te să am curaj să spun tot și să mă ridic. Nu mai vreau să cad din nou sau să zac în starea asta. Sper să lucreze Dumnezeu. Eu nu mai pot face nimic. Și dacă o voi lăsa pe mai târziu, cred că va fi mult mai rău.

---

⁹⁷ Deși intenționez să nu fac nici un comentariu la rândurile fetei, totuși greșeala pe care a făcut-o în această situație e prea mare pentru a nu atrage atenția asupra ei. Nu suntem la măsura marilor părinți, să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne transmită ispitele celorlalți, și să-i izbăvească pe ceilalți de ele...

Doamne ajută! Astăzi m-am spovedit din nou. Sunt așa de bucuroasă... Părintele mi-a dat voie să mă împărtășesc. Aș vrea să te întreb ceva legat de jurnalul tău. Ai scris: „E ora 1 noaptea. Am scris șapte coli mari, pline de păcate”. Ce anume ai putut scrie atât? Nu știi, dar nu ai exagerat? „Spovedania a ținut foarte mult”. Cam cât? Și ce ai putut vorbi atât de mult?

17 februarie

Știi ce nu înțeleg? Părintele Cleopa spunea că duhovnicul își caută ucenicul, însă eu nu prea am văzut asta până acum. Eu mă tot gândesc la faptul că părintele meu duhovnic nu este destul de bun, pentru că mă lasă prea moale. Ți-am spus și cum mi-a spus și cu rugăciunea. Dar îmi dă unele sfaturi bune. Părerea mea este că ar trebui să fie mai amănunțit la a mă cunoaște și la sfaturile pe care mi le dă. Mă simt de parcă n-aș mai avea duhovnic. Nici măcar nu mă mustră pentru nimic. Nu știu ce să fac.

10 iunie

Am atâtea să îți spun... s-au întâmplat foarte multe de când nu ți-am mai scris.

Mi-am schimbat duhovnicul. Mă spovedesc acum la părintele V. la mănăstirea... De la începutul anului am rămas la Sfinția sa și îmi e mult mai bine. Știe foarte bine cum să mă povățuiască și cel mai greu mi-a fost să îi spun despre masturbare. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre asta, de când a început și cum și cât de des o făceam, a fost groaznic. Dar mă bucur că am un duhovnic bun care se ocupă și este interesat de cei pe care îi spovedește și care se jertfește foarte mult.

Leii și pedofilii...

Am citit de curând o fabulă modernă, scrisă de Hugh Lincoln, intitulată *O poveste despre corectitudinea politică, sentimentul vinovăției creat de aceasta și despre cum leii nu se schimbă niciodată*:

„Într-o bună zi, un bărbat și soția lui stăteau în sufrageria lor când un leu african, scăpat de la Grădina Zoologică, dădu buzna în casă și alergă spre camera unde se afla bebelușul celor doi. Bărbatul i-a șoptit panicat soției sale: «Trebuie să ne salvăm copilul!» și și-a apucat pușca de vânatoare. Dar femeia a sărit să-l oprească: «Stai! De ce reacționezi pe negândite?». «Ce vrei să spui?», o întrebă bărbatul.

Femeia îl apostrofă cu degetul: «De unde știi că leul vrea răul copilului nostru?». «Păi, nu știu sigur», îi răspunse bărbatul, frecându-și bărbia. «Doar pentru că vezi lei violenți la TV nu înseamnă că toți sunt violenți», îi spuse femeia. Bărbatul devenea însă tot mai agitat și își încărcă pușca.

«Dar am învățat la școală că leiiucid oamenii», spuse acesta. Femeia scutură din cap: «Asta este o porcărie spusă de oamenii cărora le e frică de lei. De fapt, leii sunt niște animale minunate, parte a naturii».

Omul își lăsă șovăind pușca. «Cred că ai dreptate. De fapt, nu prea sunt lei în cartierul nostru. Nu întâlnesc lei în fiecare zi, nu îi cunosc. Poate sunt irațional și am prejudecăți. Să te arunci în raționamente bazate pe stereotipuri e incorect».

Femeia începu să zâmbească. «Da. Ai început să înțelegi. De ani de zile îi tratăm incorect pe lei, omorându-i doar pentru distracție, punându-i în cuști și ținându-i departe de locul unde locuim noi. Toate acestea sunt din cauza urii împotriva leilor. Jignim sentimentele leilor când facem asemenea lucruri. Trebuie să ne adresăm lor, să le dăm mâncare și adăpost, să-i mângâiem pe cap și pe spinare și să le arătăm cât de mult îi iubim. Atunci nu va mai trebui să ne fie frică de ei. Vom putea trăi împreună în pace și armonie».

Bărbatul și femeia au continuat să vorbească, bucuroși de valul de iluminare care trecuse peste ei. Stăteau în fotoliile lor și discutau despre modalități de a crea drepturi egale pentru lei, de a cere programe guvernamentale pentru a-i sprijini și pentru a le crea o imagine pozitivă în mass-media.

Deodată bărbatul a sărit din fotoliul său: «Știi ce? În timp ce noi stăm aici și discutăm, am ratat ocazia de a-i arăta leului afecțiunea noastră!». «Ai dreptate!», îi spuse femeia. «Putem începe chiar acum, aici, în casa noastră. Haide să mergem la el și să-i arătăm că nu avem prejudecăți».

Bărbatul și femeia se luară de mâini și porniră spre camera copilului. Au fost îngroziți să vadă că leul le mâncase copilul și că toată camera era plină de sânge. Leul plecase pe ușa din dosul casei...

«Este groaznic!», spuse femeia. «Singurul motiv pentru care leul ne-a mâncat copilul este că străbunii noștri l-au urât, au fost intoleranți și l-au persecutat». Bărbatul ridică mâna teatral și rosti cuvintele: «Da, ai putea spune că merităm ceea ce ni s-a întâmplat. Noi am creat această problemă. Pentru ceea ce am făcut, ar trebui să fim și noi mâncați de leu!»

Așa că bărbatul și femeia au plecat în căutarea leului, cu speranța că acesta le va accepta scuzele și îi va ierta⁹⁸.

Fabula mi se pare extraordinară. Am citit-o după ce parcursesem câteva materiale despre legalizarea pedofiliei în anumite părți ale lumii. Mă gândeam să scriu un material despre faptul că se va trece la acțiuni și mai dure împotriva oricărei norme de morală, convingându-ne că pedofilia trebuie pedepsită de justiție numai atunci când copiii sunt agresați, nu și când se supun de bunăvoie poftelor adulților. Oricât ar părea de alarmist, am citit luări de poziție exact în direcția asta...

Citind însă fabula cu leul, mi-am dat seama că suplinește cu succes un articol alarmist despre pedofilie. Nu-i așa?

⁹⁸ Fabulă preluată de pe www.laurentiudumitru.ro/blog, spațiu care găzduiește multe texte interesante...

În fața Pamelei Anderson⁹⁹

La televizor, un spot care face parte dintr-o campanie de luptă împotriva drogurilor. Unii l-au considerat interesant, alții l-au considerat ridicol. Andrei Gheorghe a înșiruit într-un articol chestiile care nu i-au plăcut la spot: „În primul rând, impertinența tuturor acestor asociații de felceri-femei-urâte-cu-fundul-mare de a-și face reclamă fățișă șantajând sentimental. Dacă este vorba de droguri, suntem importanți, nu-i așa? Nu! În numele marilor idealuri, mediocrii se semnează la veceu. (...) În al doilea rând. Moda. Moda de a crea spoturi sociale. Căci de modă este vorba, nu de Maica Tereza. Agențiile deseori se implică în asemenea acte menite a le aduce stimă și respect. (...) În al treilea rând. Intangibilitatea. Nu ai voie să te iei de ei, căci drumul lor este drumul crucii, ei sunt misionari și tu ești un păduche. Greșeală, doamnelor! Spotul vostru este prost! În al patrulea rând. Tonul. Ați observat că, în clipa în care o asemenea comunicare este prezentă pe televizor, în cameră, pe la colțuri, apare mucegai? Ei bine, ați observat cum vă intră biserica în casă, amvonul pe masă și preoții în pat? Există un soi de dogmă a spotului social care ucide inventivitatea și în cadrul căreia numai fraierii și mediocrii se simt în largul lor. Creativitatea moare, dar moare ca stil. În al cincilea rând. Textul. E idiot. Se naște dintr-o găselniță și tot în ea se înecă. (...) În al șaselea și ultimul rând, că deja m-am plictisit și eu, și voi. Nu este de-ajuns să lupți pentru o cauză nobilă. Din contră. Marile războaie cer eroi pe măsură. Spotul vostru este prost filmat, gândit, scris, realizat, produs. Gunoi. Nu merită notă”¹⁰⁰.

Ce are în comun spotul criticat de Andrei Gheorghe cu o carte despre sexualitate?

Faptul că și cartea mea are își va avea criticii ei. Faptul că articolul lui Andrei Gheorghe m-a pus pe gânduri și m-a convins să fac o carte cât mai vie, fără „mucegai”. Scriind, mă tot gândeam că ar trebui să am priceperea de a renunța la un limbaj prea bisericesc și să fiu cât mai aproape de *graiul* folosit în cartier, după blocuri. Iată însă că, după ce câteva texte din cartea de față au fost puse pe un site ortodox¹⁰¹, în loc să primesc critici din partea tinerilor cum că volumul este prea siropos, prea bisericos, am primit critici de la câțiva oameni apropiați sufletului meu care au insistat să renunț la tipărirea unui volum atât de riscant, atât de viril, atât de *sexy*. Ba chiar un preot m-a prevenit că va scrie un articol împotriva cărții mele... Cred că este interesant însă să povestesc aici o întâmplare care m-a convins că nu trebuie să renunț la scrierea acestei cărți. Acest preot, citind pe net câteva rânduri din articolele mele pe tema sexualității, intrigat că am putut să scriu astfel, s-a apucat să mă critice în fața unor buni prieteni de-ai mei. De față mai era un băiat de preot, student la Teologie.

- Vai, dar ce legătura are textul ăsta cu Ortodoxia? – întrebă preotul. Auziți cât de smintitor sună. Titluri ca „Sâni mari și creiere mici”.... Nu, trebuie să nu scrie o astfel de carte. Nu-i așa?

Studentul teolog îl aproba din cap, în timp ce butona la un calculator. La un moment dat, închizând fereastra documentului la care lucra, pe ecran a rămas Pamela Anderson, cu sânii revărsabili.

- Ce e asta?, a fost întrebat studentul.

- Ce să fie, desktop-ul meu!, a răspuns stânjenit fiul de preot... Care până atunci păruse și el *revoltat* de tupeul meu de a aborda subiecte tabu.

⁹⁹ Ideea acestui titlu mi-a venit după ce am văzut în Grecia, la o expoziție de artă modernă, un tablou pe care nu vreau să îl descriu pentru a nu tulbura mințile cititorilor...

¹⁰⁰ Din *Academia Cațavencu*, nr. 30 / 2003, p. 17, articolul *Lanțul slăbiciunilor publicitare – cu Andrei*. Voi face abstracție aici de scandalurile din presă legate de faptul că Andrei Gheorghe a fost sau nu consumator de droguri. Oricum, dacă a fost, nu ar fi de mirare că spotul cu pricina i-a produs alergii. Eu însă am pornit de la prezumția de nevinovăție și am considerat că opiniile de mai sus nu sunt scrise în fumul țigărilor de marijuana. Am considerat că sunt opiniile sincere ale unui critic plictisit de ineficiența campaniilor împotriva drogurilor. De altfel, am citit mai demult un studiu care arăta că unele campanii anti-drog nu au făcut altceva decât să trezească interesul potențialilor consumatori, fiind până la urmă – fără voia organizatorilor – o formă de reclamă subliminală pro-drog...

¹⁰¹ E vorba de www.sfaturiortodoxe.ro. „Creierul” site-ului, căruia îi trimisese unele materiale, le-a pus pe net fără să îmi ceară permisiunea. Deși articolele erau în formă brută, necizelate, cu greșeli, m-am gândit că a fost voia lui Dumnezeu ca ele să ajungă pe net. Astfel am primit de la cititori sugestii care m-au ajutat să *modelez* cât mai bine volumul de față. Îi mulțumesc „Creierului” acum pentru inițiativa sa.

Iată însă că și el, ca mulți alți *inocenți* care se vor simți revoltați de tonul articolelor mele, are nevoie de astfel de materiale... M-am bucurat când am auzit această întâmplare, pentru că m-a convins încă o dată că printre cei care vor ataca trilogia mea *Tinerii și sexualitatea* vor fi chiar oameni iubitori de patimi care se vor simți muștrați de rândurile mele... Și, în loc să mă convingă să renunț la scris, ei m-au convins să fiu și mai direct, și mai ...

Mă așteptam însă ca după această întâmplare părintele cu pricina să înțeleagă că este nevoie să lăsăm fariseismul și să le vorbim tinerilor despre problemele lor reale, nu despre înălțimi duhovnicești pe care foarte puțini se vor osteni să le atingă. Dar nu a fost așa...

(Oricum, contrabalansez întâmplarea de mai sus cu o alta, care arată că există slujitori ai altarului care au înțeles că uneori e nevoie să vorbim pe șleau în probleme mai delicate: Monica Fermo, autoarea jurnalului *Talita Kumi – Învîind pe drumul Damascului*, stătea în cumpănă, înainte de a-l tipări, dacă trebuie sau nu cenzurate pasajele mai *fierbinți*. I-am spus: „Dar oamenii au nevoie și de ele, să vadă că și o desfrânată din zilele noastre poate să lepede păcatul și să vină la Hristos, nu numai desfrânatele din vechime. Exemplul Mariei Egipteanca are nevoie de replici din zilele noastre...”. Dar ea ezita. Și i-am spus: „Selectați toate pasajele care vi se par prea pline de erotism – volumul descriind tocmai trecerea ei de la desfrâu la credință – și lăsați-l pe episcopul care dă binecuvântarea de tipărire a cărții să decidă în privința lor. Doar el dă binecuvântare pentru carte...”. Și acesta a convins-o să le lase... Tocmai pentru că o convertire presupune o trecere de la o stare la alta. Și, dacă cititorii nu știau de unde a plecat, nu ar fi putut înțelege nici măreția convertirii ei...)

Nu cred că e îndeajuns să ne mulțumim să ne rugăm pentru tinerii care stau departe de Biserică fără să însoțim rugăciunea noastră cu faptele potrivite la momentul potrivit. Cum ar fi fost ca apostolii, în loc să cucerească lumea întregă pentru Hristos, să se fi adunat într-un sat și să își fi petrecut timpul rugându-se ca Dumnezeu să îi convertească pe ceilalți?

„Dar ce, tu ești apostol?” Nu, nu sunt apostol (decât în măsura în care sunt toți creștinii, care au primit, prin botez, darul de a-L mărturisi pe Hristos celor care stau departe de lumină). Dar, dacă duhovnicul meu mi-a dat binecuvântare să scriu și pe aceste teme controversate, am avut nădejdea ca harul ascultării va lucra. Nu mă aștept ca tinerii cititori să cadă în extaz, dar mă aștept ca măcar câțiva să fie puși pe gânduri de rândurile mele. Trăim vremuri grele pentru credința creștină și cred că merită să te lupți mult chiar și pentru câștigarea unui singur suflet.

(Oricum, nu cred nici că toți trebuie să devină misionari... Fiecare se mântuiește înmulțind talanții pe care i-a primit de la Dumnezeu...)

Celor care vor considera că am greșit scriind despre sexualitate le aduc un singur argument. Câteva fragmente dintr-un e-mail pe care l-am primit de la o studentă...

„Să-ți spun de ce-mi place așa de mult cum scrii și de ce sunt de acord cu un astfel de stil. Dar, prima dată - părerea despre *Cartea nunții*. Trebuia să accentuezi mai mult unele capitole și să nu te ferești să expui chiar și scene mai obscene (bineînțeles, într-un limbaj adecvat) care crezi că și-ar avea rostul în exprimarea unei opinii. Limbajul tău cred că este unul adecvat situațiilor pe care le expui. Chiar dacă unii creștini se vor împotrivi spunând că nu este cuviincios folosirea unui astfel de limbaj nici în abordarea temelor despre sexualitate, eu cred că aceștia nu știu ce vorbesc.

(...) Mă gândesc la ce ar zice lumea dacă ar veni acum (în zilele noastre) Hristos în lume să îi cheme la mântuire pe cei păcătoși, pe cei depărtați de Biserică. Hristos nu a încercat să fie prieten doar cu cei curați, cu cei dreți, ci a încercat să fie prieten cu cei bolnavi, cu cei păcătoși, cu desfrânații, cu hoții etc., tocmai pentru a le câștiga dragostea, pentru a-i apropia de El, de Dumnezeu.

Dacă Hristos ar fi fost prieten doar cu cei dreți, cu cei curați, cu cei credincioși, unde ar fi fost atunci mântuirea celor păcătoși, dragostea lor pentru Dumnezeu, dorința lor de a se îndrepta? Mulți uită că înainte de a veni la Biserică au dus o viață depărtată de aceasta, uită că dacă nu ar fi întâlnit un Hristos prieten mai mult cu cei păcătoși, cu cei căzuți, nu s-ar afla acum în Biserică; uită că atunci când s-au întors au fost, probabil, *întorși* de unii creștini care au știut să fie prieteni nu numai cu creștini, ci, mai mult, cu cei păcătoși. Se uită că a fi prieten cu un căzut nu înseamnă să i te alături în cădere spre cădere, ci să i te alături în cădere pentru a-l ridica. Câți părinți călugări nu au stat aproape de bețivi și de desfrânați, acuzați fiind de desfrânare, de lepădare de Hristos, pe când ei îi aduceau la mântuire pe cei păcătoși, pe cei căzuți?

Așa și cu limbajul tău. Cum să le explici tinerilor despre viața în Hristos, despre o relație curată între tineri, dacă nu folosești un limbaj pe care ei îl folosesc, pe care ei îl înțeleg? Să-ți spun sincer, dacă tu nu mă ajutai prin scrisul tău, poate că nici acum nu încercam să mă lupt cum ar trebui cu patima (masturbării). Așa și alții, au nevoie de încurajare, au nevoie de cineva care să le fie alături.

Oare nu este mai de folos a vorbi direct pentru a schimba un om, decât a vorbi așa zis curat, dar fără nici un rezultat? Dacă scopul acestui limbaj direct este să îi schimbe pe ceilalți, atunci ce este greșit? Atâta timp cât unii prind curaj și se îndreaptă tocmai pentru că au văzut că îi bagă și pe ei cineva în seamă, că există cineva care să le dorească și lor binele... Iar dacă nimeni nu se coboară să le explice așa cum înțeleg ei, de unde vor prinde dorința de îndreptare? Ei deznădăjduiesc crezând că nu se poate și văd creștinismul doar condamnând, judecând ceea ce este, dar nu și îndreptând.

Sexualitatea abordată în acest fel nu este decât un mijloc de a le arăta tinerilor ceva care poate fi abordat și în alte feluri, dar acum are scopul de a îndrepta, pentru a vedea și un alt punct de vedere, o altă trăire. Iar în acest caz, limbajul parcă nici nu mai este vulgar, deoarece și acesta devine curat atunci când scopul cu care este folosit este îndemnul la curăție”.

Nu m-aș mira ca unii cititori, citind volumele pe care le-am scris pe tema sexualității, să dea același verdict pe care Andrei Gheorghe l-a dat spotului de la televizor: „Prost filmat, gândit, scris, realizat, produs. Gunoi. Nu merită notă”. Mi-am asumat astfel de verdicte. Și asta pentru că cel puțin tinerii care au citit „manuscrisul” pe net l-au perceput altfel...

Postfață:

Un suflet „pus pe tavă”

Pr. Sergiu Matei

Năvalnic ca un râu de munte, tânărul teolog Danion Vasile scrie pentru toți, și mai ales pentru tineri, pe care iubindu-i îi simte ca făcând parte din el. Intervine cu tăria duhovnicului care citește lepadările de satana, descoperindu-se pe sine, asemeni marilor atleți ai creștinismului primar.

Scrie pentru tânărul care pășește înmărmurit pe covorul înșelător și moale așternut la picioarele statuii unui Budha burtos și dezumanizat care îi cere să renunțe la identitatea lui, la rădăcini, la virtute, la adevăr, la Dumnezeu.

Intitulează atât de firesc cea mai crudă mărturisire a sa *Jurnalul convertirii* – un document în care pe drept cuvânt și-a pus sufletul pe tavă. De fapt, scriitorul s-a întors la pocăința creștinismului primar, mărturisindu-se în fața cititorilor săi ca în fața obștii care zidea altare sub pământ - iar iertarea, firesc, o așteaptă de la Hristos.

În *Tinerii și sexualitatea* atinge cu mult curaj subiecte tabu până acum pentru clericii, profesorii de religie și chiar unii părinți care vin la rândul lor dintr-o lume comunistă și pe care noutatea transformărilor zilelor de azi îi inhibă, nereușind să depășească o barieră nevăzută a prejudecăților greșit înțelese. Astfel, tinerele lor vlăstare rămân fără apărare în fața atacurilor viclene ale diavolului, care, cu șiretenia binecunoscută de la Facerea lumii, le propune dezinvolt minciuna drept adevăr, păcatul și patima drept virtute.

Autorul scrie pentru fata care nu știe dacă să apuce pe calea luminii sau pe cea a întunericului și, înainte ca ea să ia o decizie, el îi așază *Cartea nunții* pe noptieră, fără să insiste să fie citită, și discret se retrage.

Simte durerea ca făcând parte din el, trăiește împreună cu cei ce suferă, știe că numai *Mielul lui Dumnezeu este Cel ce ridică păcatele lumii*. Cărturar fiind, nu se așază pe un pedestal de unde te arată cu degetul făcându-te să te rușinezi de tine însuși, ci te face să înțelegi ceea ce cu înțelepciune spunea un sfânt părinte: „Diavolul îți dă nerușinare când săvârșești păcatul și rușine atunci când trebuie să îl mărturisești în fața Lui Dumnezeu”.

Prin scrierile sale, aruncă un colac de salvare naufragiatului care înoată disperat în Marea vieții și-l întărește oferindu-i *Despre înfruntarea necazurilor*.

De fapt, aduce lumina Lui Hristos în sufletul uimit al cititorului, obișnuit cu perdeaua de multe ori falsă și insipidă care i s-a impus până a descoperi aceste scrieri.

Trage semnalul de alarmă smulgând blăniile de oaie ale secularismului și globalizării. De fapt, acest cavaler modern lovește cu lancea penelului său, făcând o aspră frescă a lumii moderne care se poartă cu Hristos precum „Marele inchișitor” dostoievskian.

Descoperi valențe noi citindu-l pe poetul Danion Vasile în *Taina iubirii* și află că „Gura inimii știe să vorbească/ Știe să cuvânteze” (Isihia) și demonstrează cu mult talent că „Există nu doar litere careucid, ci și litere care dau viață” (Mucenicia Cărților).

Danion Vasile însetează după Adevăr și a găsit cea mai pură apă în scrierile Sfinților Părinți, scrieri despre care cărturarii creștini moderni spun atât de inspirat că sunt continuarea Evangheliei lui Hristos. Paharul acesta ne este oferit și nouă prin *Patericul mirenilor*. Nu ne rămâne decât să bem și nu vom mai înseta în veac.

Fără comoara spiritualității creștine n-am putea înțelege transformările pe care le trăim astăzi cu atâta intensitate. În acest sens, vine în întâmpinare cu volumele: *Despre înaintemergătorii Antihristului și Dărâmarea idolilor*, trăgând semnale de alarmă în *S.O.S. - Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului și S.O.S. Despre reîncarnare și invazia extraterestră*, lucrări clare, directe, pline de sevă creștină nealterată de fariseism sau habotnicie - sevă ce caracterizează întreagă operă a lui Danion Vasile. Descoperi, cititorule, un îndemn permanent să ții piept „invaziei păgâne” folosind „arma rugăciunii, comoară neprețuită, bogăție necheltuită, liman de pace pricinuitoare de liniște, rădăcină, izvor și mână a faptelor bune”, cum inspirat de Duhul Sfânt spunea Sfântul Simeon Noul Teolog.

Nu uită de frumusețea sărbătorilor creștine scriind *Bucuria Crăciunului*, sărbători atât de așteptate și de cei răi și de cei buni, înfierând cu asprime râurile de băutură și munții de mâncare care umbresc sfințenia zilelor de praznic. Nu îi iartă nici pe cei ce sunt creștini „din an în Paști”, adică doar la marile

sărbători și atunci pentru că „așa e tradiția” invocată doar pentru satisfacerea plăcerilor trupești, o tradiție dezgolită de sacru - manifestare care inspiră milă și dezgust.

Găsește timp pentru mângâierea celor în suferință, el însuși părinte, suferă împreună cu mama care nu își poate aduce copiii la Hristos căci s-au contaminat de molima necredinței care este plaga apocaliptică ce anunță începutul Sfârșitului.

Noutatea care este adusă prin opera lui Danion Vasile este sinceritatea cu care se adresează cititorului, el aducând o jertfă sufletească prin fiecare carte a sa; cu fiecare frază, cu fiecare cuvânt, cu fiecare literă, dă mărturie despre Dumnezeu într-o lume din ce în ce mai laicizată.

Nu poți să nu realizezi, citindu-l, că scriitorului îi pasă de cei cărora li se adresează cu atâta ardoare, că încearcă să ajungă la inima cititorului și să schimbe indiferentismul religios care caracterizează societatea creștină actuală în flacăra vie care să ardă în Candela Lui Hristos.

Începutul năvalnic al acestui scriitor tânăr se poate asemăna cu un fluviu care la izvoare este greu de ținut în albie, dar va sfârși printr-o revărsare majestuoasă în Oceanul Umanității, îndulcindu-i apele amare.

CUPRINS:

Elefteria.....	2
Miss Parohia	6
Nu pot să nu judec... ..	8
Aproape de sinucidere	12
Fecioarele neînțelepte de astăzi... ..	14
În labirintul internetului.....	16
Vecinii și patul care scârțâie.....	18
Demonul călător.....	21
Ioan Valahul –.....	24
sfânt sau criminal?	24
Despre viol.....	26
Culmea răzbunării - iertarea	29
„Păcatul” menstruației	31
„Viața unei lesbiene”	33
Un duhovnic.....	36
după calapodul lumii acesteia... ..	36
Frica de viitor.....	37
Lacrimile preotului căzut... ..	43
Despre vrăji și diavoli.....	45
Legenda fecioriei	47
<i>Katrina</i> și uraganul păcatelor.....	49
Literatura „dospită”	51
în mileniul trei.....	51
Un parastas.....	53
pentru filmele clasice.....	53
Tantra, sectele și erosul.....	55
Telepatie și amor.....	59
Ocultismul și.....	62
lucrarea diavolului.....	62
Chemarea Apocalipsei	64
Mărturisirile unei actrițe... ..	66
Căderi și ridicări	69
Leii și pedofilii.....	74
În fața Pamelei Anderson.....	75
CUPRINS:	80

De același autor, în **Colecția Mărturie ortodoxă**:

Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat

Este cel mai important, incitant și cald volum din seria *Tinerii și sexualitatea*. O carte pe limba tinerilor, scrisă de un tânăr care își propune să dărâme tabu-urile și să prezinte într-un mod neconformist o abordare tradiționalistă a sexualității. O scrisoare de dragoste în care generația tânără se regăsește cu mare ușurință...

Titluri în curs de apariție

Jurnalul convertirii. De la zeița morții la Împăratul Vieții

Jurnalul descrie trecerea lui Danion Vasile de la Tantra yoga la credința creștină, convertire pe cât de sinuoasă, pe atât de palpitană. O întâlnire ademenitoare cu spațiul mistic yoghin, cu lumea ocultă și cu fenomenele paranormale, urmată de Marea întâlnire cu Hristos.

Cartea nunții – Cum să-mi întemeiez o familie

Multe familii eșuează, ajungând la divorț. Motivul este că, de multe ori, cei doi ajung soți fără să fi fost pregătiți pentru așa ceva, fără să fie o pereche potrivită. Aveți ocazia să aflați care sunt criteriile după care trebuie să se întemeieze o familie care să cunoască împlinirea... Laurențiu Dumitru: „Iată că în puzderia de cărți despre căsătorie scrise într-un duh lumesc și chiar păgânesc am descoperit o adevărată comoară de mare preț, o carte cum nu știu să se mai fi scris”.

S.O.S. – Despre horoscop, cutremure, ghicirea viitorului

Suntem sau nu robi ai mișcării stelelor? Sau suntem liberi? Și cât de bine este să încercăm să ne ghicim viitorul? Iată câteva teme la care Biserica Ortodoxă are un răspuns care ne poate pune pe gânduri...

S.O.S. – Despre reîncarnare și invazia extraterestră

Există mulți creștini care cred în Dumnezeu și în același timp cred în reîncarnare, fără să își dea seama că învățătura lui Hristos e potrivnică învățăturilor orientale. Autorul, care a practicat yoga și a fost sedus el însuși de dovezile pro-reîncarnare, face o analiză scurtă și clară a acestei învățături orientale. Partea a doua a volumului constă în demontarea psihozei ufologice, psihoză care crește o dată cu expansiunea neopăgânismului.

Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI

Mulți mireni au auzit de Pateric, mulți l-au citit, dar nu mulți au știu să adapteze învățăturile lui la viața lor zbuciumată. O carte pe care părintele Constantin Necula a prezentat-o drept un veritabil „Manual de antiterorism în plan duhovnicesc”.

Despre înaintemergătorii Antihristului

În lumea în care trăim auzim de catastrofe, de războaie, vedem cum răul prinde din ce în ce mai multă putere. Să fie aproape sfârșitul lumii? Pornind de la învățăturile și profețiile sfinților Bisericii, Danion Vasile dă un răspuns...